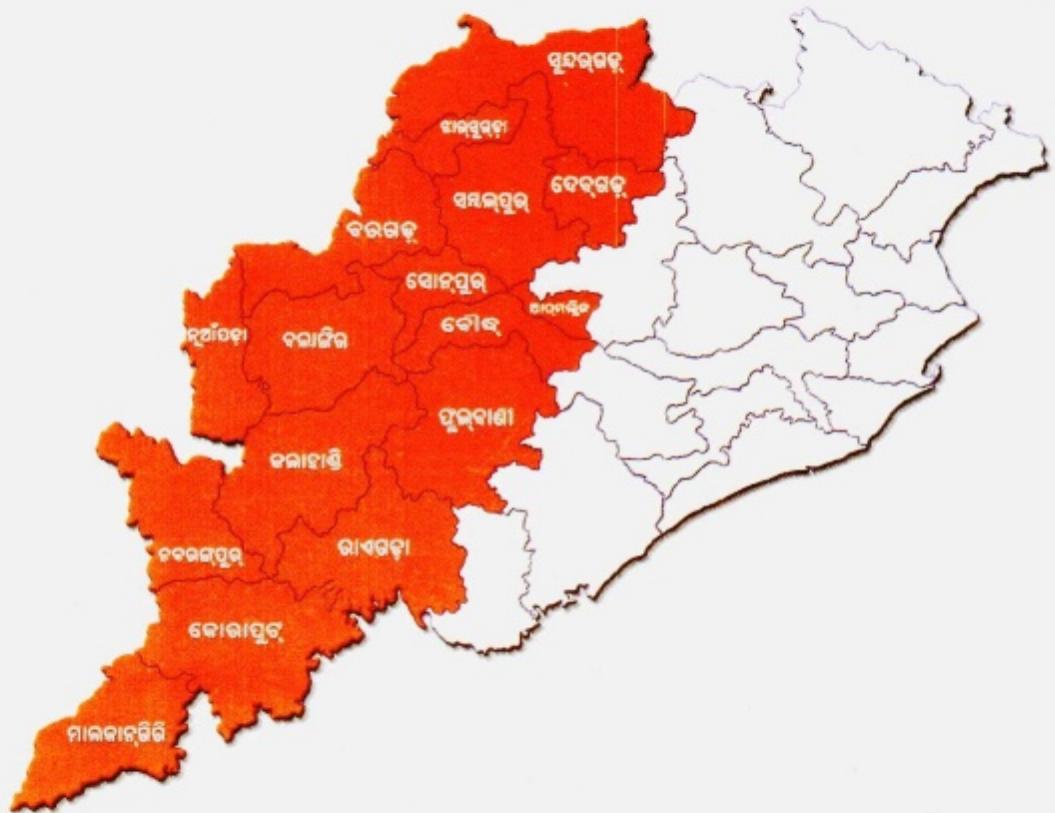

ବିଜ୍ଞାନ ନିର୍ମାଣ

(ବିଚାରଧର୍ମୀ ମାସିକ ପତ୍ରିକା)

- ଦୁଇ ବି ଆ ଘାସ ସେଣ୍ଟଲ
- ମାନବ ସର୍ବତାକୁ କୋସଲବାସୀଙ୍କ ଦାନ
- କୋଣାର୍କର ଦୁଇଖ : ଅସହମତି ଓ ଅସହଯୋଗ
- ଭାଷାର ଥତି
- ‘କୋଣଲୀ’ର କଥା
- ସାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ପଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶାର ନାରୀ
- ଭାଷା ଭାବନା, ସମିଧାନ ଆର ସମ୍ବାବନା
- ପଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରକଳ୍ପର ପଦଧରୀ
- ପଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶା ନାଟ୍ୟ ପରମେଶ୍ଵର
- ଆସ କିରିଆ ଖାସମା - ମାଟିର ଲାଗି ଲଜ୍ଜାର କରମା

ଦୁଇହନ୍ ଶାକ୍, ଫେନ୍ସି ଶାକ୍,
ଏବଂ
ସମଲପୁରା ଶାକ୍ ପାଇଁ

ବ୍ରଦ୍ରବ୍ରଦ୍ର

୧. ଗୌରପଢ଼ା ଛକ, ମେନଗୋଡ଼, ବରଗଢ଼ Ph. 230680
୨. ତେଲି ମାର୍କେଟ, ହାଟପଦା Ph. 230450
୩. ପୁରୁଣ୍ଡା ବନ୍ଦି ଛକ, ମେନଗୋଡ଼, ଖାରସ୍ତୁଗୁଡ଼ା Ph. 274197

SAMBALPURI SAREE THE PRIDE OF ODISHA

SWARNALAXMI
Monthly Gold Buying Scheme

Making your dreams come true.

Special Scheme by:

NEW DANWAR
JEWELLERS

Near Thana Chowk, Main Road, Bargarh (Odisha)

Tel.. 06646-233811, Mob.. 9937453211, 9437371111

(ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାପର୍ବତ ଶାସନ ଥାନା ବାସିଯା) ଷେତ ମଜୁରିଆ ଭାବରେ ଶେଷ ଜୀବନରେ ଅନାହାରରେ ସତ୍ତି ଗତବର୍ଷ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକୁମର ଅନ୍ୟତମ ସଞ୍ଚାର କଳାକାର ବରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ଅତାବିରା ଥାନାପର୍ବତ ଜହାପଡ଼ା ଗ୍ରାମର ବିଶାଖା ରଣ ଏବେ ପରିଣତ ବୟସରେ ଦିନମଜୁରିଆ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସହ ସଂଗର୍ଷରତ । ସମାଜ ବା ସରକାର କୌଣସି ସୁତ୍ରରୁ କୌଣସି ସହାୟତା ଦେଇନାହାନ୍ତି ଏ ଦେଶର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିବା କଳାକାରମାନଙ୍କୁ । ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାର ଉଦେଶ୍ୟ ହେଲା ଯେ ଏ ମାଟିର, ଏ ଦେଶର ବରପୁତ୍ର /ବରପୁତ୍ରୀ ମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରତି ସୂଚିତ କରିବା ।

ମାଧୁରୀ ମେହେଙ୍ଗା ବା ରୋଶନାରା ପରିମ୍ବିନ୍ ଜାତୀୟ ଦଳରେ ଆନ୍ଦର୍ଜାତିକ କ୍ରୀଡ଼ା ପାଇଁ ମନୋନୀତ ହେବାର ଉଲ୍ଲେଖିତ ମୁହଁର୍ବରେ ଏ ରାଜ୍ୟର ଶାସନମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ, କ୍ରୀଡ଼ାମନ୍ତ୍ରୀ ବା NALCO, VEDANTA, MCL, Steel Plant ପରି ସଂସ୍ଥାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି କ୍ରୀଡ଼ାବିତ୍ର ମାନଂକ ଶ୍ରୀମତୀ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଁ କୌଣସି ଉସାହଜନକ ପ୍ରୋସାହନର ଘୋଷଣା କଲେ ନାହିଁ । ନିଜ ଜିଲ୍ଲା ଗଞ୍ଜାମ, ଆମ୍ବୁଆର ପିନ୍ନ ଡାନ୍ ଗୁପକୁ କଳେର୍ ଚାନେଲର ରିଏଲିଟି ସୋ' - 'ଇଣ୍ଟିଆ ଗଟ୍ ଟେଲେଝ' ରେ ଜିତିବା ପାଇଁ ଏସ୍-ଏମ୍-୬ସ୍ ଭୋଟ ଦେବାକୁ ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଓଡ଼ିଶାର ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରିପାରିଲେ, ବଲାଙ୍ଗିରର ଦୁଇ କୃତୀ ଟିଅଙ୍କ ଷେତ୍ରରେ ନିରବ ରହିବା କେତେଦୂର ଗ୍ରହଣୀୟ ? ନଗଦ ପୁରସ୍କାର ରାଶି, ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ବାସଗୃହ ଓ ସରକାରୀ ବା କର୍ପୋରେସ୍ ସେକ୍ୟୁରରେ ସମାନଜନକ (Honorary) ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡର ଆପାତତଃ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସଂପର୍କରେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିବା ସରକାରଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପରିସରଭୁକ୍ତ । ଏହା ଯଥାଶୀଘ୍ର ପାଳନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆଜି ଦେଶ ପକ୍ଷରୁ ବିଶ୍ୱକପ୍ତ ଖେଳିବାପରେ କୌଣସି କାରଣରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦଳରୁ ବାଦ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଖେଳାଳିମାନେ କ'ଣ ଛେଳି ଜାଗିବେ ? ଆନ୍ଦର୍ଜାତିକ ପ୍ରରର ବିଶ୍ୱକପ୍ତ ଖେଳାଳୀ ଛେଳି ଜାଗିଲେ ରାଜ୍ୟ ଓ ଦେଶର ମାନମହତ ରହିବ ତ ? ତେଣୁ ସରକାର ଦାୟିତ୍ୱ ଆବେଦନ ଯାଆନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଦେଶର କୃତୀସନ୍ତାନ ମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯଥାଯୋଗ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅବିଲମ୍ବେ ପାଳନ କରନ୍ତୁ ।

କୋର୍ ଅଗୁଣ କୁମାର ନାୟକ ଓ କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଗଠକ ହରିନାରାୟଣ ପୂଜାରାଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସମାଜ ଓ ଦେଶର ପାଳନୀୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କମ ନୁହେଁ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ଷ୍ଟରର ଠୋର୍ୟ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା ଓ ସମାଜପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗକୁତ ମନୋଭାବ ଘୋଷଣା କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି ତଥା ପ୍ରତି ପଦେ ପଦେ ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠାର ପ୍ରମାଣ ଦେଇଲାଇଛନ୍ତି, ତା'କୁ ମଧ୍ୟ ଉପରାତରିଆ ଭାବରେ ଦେଖିବା ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ । ସେପରି ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଓ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାନଙ୍କୁ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଥିବା ସମାନଜନକ ପୁରସ୍କାର (ସେପରି ଦ୍ରୋଣାରାୟ୍ ପୁରସ୍କାର) ଆଦିରେ ପୁରସ୍କାର କରାଯାଉ । ପ୍ରସିଦ୍ଧଣ ଓ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପାଣ୍ଟିର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲେ କୌଣସି କୋର୍ ବା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂସଦ ସଂପାଦକଙ୍କୁ ପକେଚରୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି କ୍ରୀଡ଼ା ପ୍ରତିଭା ଅନ୍ଦେଶଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ କି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଯମିତ ପ୍ରସିଦ୍ଧଣ ଦେବାପାଇଁ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀଲଙ୍କାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି - ୨୦ ବିଶ୍ୱକପ୍ତ କ୍ରିକେଟ୍ ରୁଣ୍ଧାମେଣ୍ଟରେ ଶ୍ରୀଲଙ୍କା ଓ ପାକିସ୍ତାନ ବିପକ୍ଷରେ ଦୁଇଟି ମ୍ୟାଚ୍ ଖେଳି ଅଛି ରନ୍, ବିନିମୟରେ ଦୁଇଟି ଲେଖାଏଁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଅଛିଆର କରି ରୋଶନାରା ପ୍ରମାଣିତ କରିଦେଲେ ଯେ ସେ ଜଣେ ଆଗଧାଦିର ବିଶ୍ୱପରାୟ ଦକ୍ଷ ଅପ୍ ବ୍ୟବସାଯ ବୋଲିଟି ଅପ୍ କଣ୍ଠୋଲ ଫର୍ମ କ୍ରିକେଟ୍ ରନ୍, ରଣ୍ଟିଆ (BCCI) ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବ୍ୟକ୍ତି - ୨୦ ଏସିଆ କପ୍ (ରାନ୍, ଦେଶର ଗୁଆଂଗଣୋଟାରେ ଚଳିତ ମାସ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଥିବା) ପାଇଁ ରୋଶନାରାଙ୍କୁ ବିନା ଦ୍ୱାରା ରହିବାରେ ଚମନ କଲେ । ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ବା ତାଙ୍କ ଅଧୁନମ୍ବ କ୍ରୀଡ଼ା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଉ କେଉଁ ଯୋଗ୍ୟତା ପ୍ରମାଣ ପତ୍ରକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାହା ହାସଳ କରିବା ପରେ ରୋଶନାରାଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ରୀମତୀ ନିଯୁକ୍ତି, ପୁରସ୍କାର, ସମାନ ଓ ସମର୍ପନାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଉ । ରୋଶନାରାଙ୍କ ବିଜୟ ଯାତ୍ରା ଅବ୍ୟାହତ ରହୁ । ତାଙ୍କ ପଛରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଶୁଭକାମନା ।

ଗୋରେଖନାଥ ସାହୁ

ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରାଗନ୍ଧରୁ ମାନବ ସମାଜ ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର ଓ ବାସନ୍ତର ସଂପର୍କରେ ନିଜର ବିଦ୍ୟାବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଜାଣା, ସଂସ୍କୃତି ଓ ସଭ୍ୟତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସମୃଦ୍ଧିର ମାର୍ଗ ପ୍ରସର କରିବାକୁ ସତତ ଯନ୍ତ୍ର କରି ଆସିଛି । ଜତିହାସର ପୃଷ୍ଠାରୁ ଆମେ ଜାଣିଛୁଁ ଯେ ମାନବ ସଭ୍ୟତାକୁ ଗୋମ, ଗ୍ରାସ, ମିଶର ସିନ୍ଧୁ ଆଦି ସଭ୍ୟତାର ଦାନ ଅପରିସାମ । ମାତ୍ର ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶା ଜତିହାସ କଥା ପକୁ ସେତେବେଳେ ଆମେ କୋଶଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଉତ୍ଥାନ ପତନ ସଂପର୍କରେ ଖୋଜିଲେ ମ୍ରିୟମାଣୀ ହୋଇପାରୁ । ମନେହୁଏ ସତେ ଯେପରି ଓଡ଼ିଶା ଜତିହାସର ଲେଖକମାନେ କୋଶଳ ଜତିହାସକୁ ଜାଣି ଶୁଣି ଅଣଦେଖା କରି ଦେଇଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଉକୁଳର ଜତିହାସ କଥା ଲେଖିବାକୁ ଯାଇ କୋଶଳ ଜତିହାସ କଥା ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁ କେତେଜଣ ପ୍ରଥମୀକା ଏତିହାସିକ ଗଜାଧର ମିଶ୍ର, ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମଲ୍ଲିକ, ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ରଥ ପ୍ରମୁଖ କୋଶଳ ଜତିହାସ ସଂପର୍କରେ ଲେଖି ଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ ରୂପ ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ଅପର ପକ୍ଷରେ ଏହା କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ କୋଶଳ ଜତିହାସ ରଚନା ସକାଶେ ସେହି ଏତିହାସିକ ମାନଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ ପୃଷ୍ଠାପୋଷକତା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ନିର୍ଭର୍ୟୋଗ୍ୟ ସୂତ୍ରରୁ ସୁଚନା ଅଛିଯେ ଏତିହାସିକ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମଲ୍ଲିକଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ କୋଶଳ ଜତିହାସର

ପାଶୁଲିପି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୁଆଡ଼େ ରାଜ୍ୟ ସେମାନେ ସହୁଷ । କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଜାତି, ଆର୍କିଜଭ୍ୟରେ ସତ୍ତ୍ଵ । ଏ କଥା ଭାବିଲା ବେଳକୁ ମନରେ କ୍ଷୋଭ ଜାତ ହେଉଛି । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ ଏକଦା ସମୃଦ୍ଧ କୋଶଳ ରାଜ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ ଜତିହାସ ସମ୍ବନ୍ଧ ତାହାର ପ୍ରନ୍ତତାର୍ଥିକ ବିଭବର ଉନ୍ନୟନ ଦାରା । ସେ କାଳର ଅପୁରୁତ ପ୍ରନ୍ତତାର୍ଥିକ ବିଭବ ମାଟି ତଳେ ଏବେବି ସାଇତା ହୋଇ ରହିଛି । ସେ ଭଲି ଦୁଇଟି ପ୍ରନ୍ତତାର୍ଥିକ ସ୍ଥାନର ହେଲା ବିନିକାର ତାରାପୁର ଗଡ଼ ଏବଂ ସୋନପୁର ନିକଟବର୍ଷୀ ଅସୁରଗଡ଼ । ପ୍ରନ୍ତତାର୍ଥିକ ସଂପଦ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି ଦୁଇଟି ସ୍ଥାନର ଆନନ୍ଦକିର୍ତ୍ତିକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଜର୍ମନୀର ପ୍ରନ୍ତତାର୍ଥିଦିତ୍ତ: ହରମାନ କୁଳକେ ଏବଂ ଡଃ: ମାର୍ଟନ ବ୍ରାଣ୍ଡ ରଙ୍ଗି ବିଖ୍ୟାତ ପ୍ରନ୍ତତାର୍ଥିଦିତ୍ତ ଉପରୋକ୍ତ ଦୁଇଟି ସ୍ଥାନର ସମାନତାକ ଭୂଖନନ କରିବା ସକାଶେ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ବାରମାର ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଦୁଃଖ ଓ ପରିଚାପର ବିଷୟ ଏହିଯେ ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତ ଅନୁରୋଧ ଉପରୋଧ କେବଳ ଅରଣ୍ୟରୋଦନରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ସ୍ଥାନୀୟ କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ବା ଜାତୀୟ ପ୍ରଭାବ ଏତିହାସିକ ଓ ପ୍ରନ୍ତତାର୍ଥିଦିତ୍ତ ମାନଙ୍କର ଯାଏ ଆସେ କେତେ ? ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ “ବାୟାର କି ଯାଏ, ବାଆ କଲେ ବସା ଦୋହଳୁ ଥାଏ” । ବିଭାଗିତା, ଅସତ୍ୟ ବା ଅର୍ଦ୍ଧସତ୍ୟ କଥାର ଅବତାରଣା କରି ଏତିହାସିକ ପଦବାଚ୍ୟ ହୋଇ ଗଲେ

ସେମାନେ ସହୁଷ । କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଜାତି, ସଭ୍ୟତା ବା ଆଂଚଳର ଜତିହାସ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ସେମାନଙ୍କର କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବତି ବ୍ରହ୍ମ ବିଳି ବିଳେଇଲେ ବେଦ ହୋଇଗଲା ପରି ସେମାନେ ଯାହା ଲେଖିଦେଲେ ତାହା ଜତିହାସ ହୋଇଗଲା । ଏହା ଏକ ବିକୃତ ଭାବନା । ସେ ଯାହାହେଉ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଶାସନର ନିପୁଣକତା ଆଜି ଏକ ସମୃଦ୍ଧ, ଉନ୍ନତ ଜାତିକୁ ନିଧନକରି ଦେଖିବା ଓ ଦେଖେଇବାକୁ ସତେ ଯେପରି ସଂକଷ କରିଛି । ମାତ୍ର ଗବେଷଣାରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ କୋଶଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସଂପର୍କ ରାମାୟଣ ମୁଗ୍ନ ସହ ଅଛି । କୌଣସିଲ୍ୟା କୋଶଳ ଦେଶର ରାଜକନ୍ୟା ଥିଲେ । ରାଜା ଦଶରଥ ଓ କୌଣସିଲ୍ୟାଙ୍କ ଅରସରୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଜନ୍ମ । ଏକଦା ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର କୋଶଳାଧିପତି ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଅନ୍ତେ ତାଙ୍କ ପୁଅ ‘କୁଶ’ କୋଶଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଅଧ୍ୟପତି ହେଲେ । ଉତ୍ତରରେ ଗଂଗାଠାରୁ ଦକ୍ଷିଣରେ ଗୋଦାବରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନେ ଏହି କୋଶଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବିଷ୍ଣାର ଲାଭ କରିଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଏହା ଉତ୍ତର କୋଶଳ ଓ ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳ ରାଜ୍ୟରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଗଲା । କୁଶ ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳର ଶାସନ ଦାନ୍ତିବ୍ରତେ ରହିଲେ । ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳ ରାଜ୍ୟରେ ଆଜିକାର ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ଅନେକ ଗବେଷକ ଓ ଏତିହାସିକ ଲଙ୍ଘନରେ ଆଜିର ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ହିଁ ମୂଳ କୋଶଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ

ଥିଲା ଯାହା ଅତୀତରେ କେବେ ଖଣ୍ଡିତ ହୋଇ ନ ଥିଲା ବରଂ ଉକ୍ତର ଏହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଏକ ବିଜିତ ଅଂଚଳ ଭାବେ ପରିଣମିତ ହେଉଥିଲା ।

ଏକଦା ସୁରକ୍ଷାପୁର (ସୋନପୁର), ବିନ୍ଦୀ ନାରୀ ପୁର (ବିନ୍ଦୀ କାଳୀ), ପଟନା (ପାଣଶାଗଢ଼ା), ସମଳକ (ସମଳ ପୁର) ବିଭିନ୍ନ ରାଜବଂଶର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସମୟରେ କୋସଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା । ପୁଣେ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠାବିଦ୍ୟା ମାନଙ୍କ ମତରେ ଖ୍ରୀ:ପୁ: ୪ମ ଶତାବ୍ଦୀ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଖ୍ରୀ:ଅ: ୪ମ ଶତାବ୍ଦୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ପ୍ରାୟ ଏକ ହଜାର ବର୍ଷ ଏକ ଉନ୍ନତ ମାନବ ସର୍ବ୍ୟତା ମହାନଦୀ ଓ ତେଲ ନଦୀ କୁଳେ କୁଳେ ବିରାଜମାନ କରୁଥିଲା । ଏ କଥା ସେମାନେ ଜାଣି ପାରିଛନ୍ତି ଏ ଅଂଚଳର ମାରିରେ ଥିବା ଫସଫରସ ମାତ୍ରାରୁ । ଏ କଥା କହିଛନ୍ତି ପୁଣେ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠାବିଦ୍ୟା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମାନବ ସର୍ବ୍ୟତାର ମାନବ ସମାଜକୁ ଦାନ କଣ ସେ ସଂପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଏହି ଆଲୋଖ୍ୟର ଉଦେଶ୍ୟ ।

ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଦେଖିବା ଖାଦ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏ ସର୍ବ୍ୟତାର ଦାନ କଣା ? ଆଗେ ଚାନ କୁ ଧାନ ଗାଉଳ ର ଆଦିଭୂମି ବୋଲି କୁହା ଯାଉଥିଲା । ମାତ୍ର ଏବେ ଓଡ଼ିଶାର କୋରାପୁଟକୁ ଧାନ ବା ଗାଉଳର ଆଦିଭୂମି ବୋଲି ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନେ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସୁରକ୍ଷାପୁରକୁ ଧାନର ଆଦିଭୂମି ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗବେଷଣା ହୋଇ ନାହିଁ । ଏ କଥା ସତ୍ୟେ ଏହା ପ୍ରଥମ ଆଦିଭୂମି ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଦିଭୂମି ଭାବେ କେହି ଅସ୍ଥାକାର କରି

ପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ସୋନପୁର ଗଡ଼ିଜାତରେ ଯେତେ ପ୍ରକାର ଦେଶୀ ଧାନ ଚାଷ ହୁଏ ଆଉ କେଉଁଠାରେ ସେତେ ପରିମାଣରେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏବେ ବି ଏ ଅଂଚଳରେ ଦୁଇ ଶହରୁ ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଵ କିସମର ଦେଶୀ ଧାନ ଚାଷ ହେଉଥିବା ଦେଖାଯାଏ ଯାହା ଗବେଷକ ଓ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନଙ୍କୁ ଆଚମ୍ପିତ କରେ । ଆଜିବି ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ପ୍ରତିକୁଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ କୋସଳାଞ୍ଚଳର ଚାଷାମାନେ ସୁବାସିତ ଦେଶୀ ଧାନ ଚାଷକୁ ସମାଧି ନ ଦେଇ ବଂଚେଇ ରଖିଛନ୍ତି । ଏହା ପ୍ରଣିଧାନ ଯୋଗ୍ୟ ଏକ ବିଷୟବସ୍ତୁ । ଏତ ଗଲା ଗାଉଳ ବା ଭାତ କଥା ଯାହା ଉପରେ ପୃଥିବୀର ଶତକତ୍ତା ଶାଠିଏରୁ ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଵ ଭାଗ ଲୋକ ନିର୍ଭର କରି ଜୀବନଯାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଭାତ ସାଜରେ ଭାଲିଜାତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ପୁଷ୍ଟି ସକାଶେ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହାତିରୁ ଗୋଟିଏ ଭାତ ଚିପି ଜାଣିଲା ପରି ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ଦେଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବେଯେ ମୁଗ ହେଉଛି ଭାଲିଜାତୀୟ ଶାସ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଏଥରେ ଅନ୍ୟ ଭିତାମିନ୍ ସହ ପ୍ରୋଟିନ୍ ମାତ୍ରା ଯଥେଷ୍ଟ ଅଛି । ଏହି ମୁଗ ଚାଷ ସକାଶେ କୋସଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । କୋସଳ ଅଂଚଳ ବିଶେଷତଃ ନଦୀମାତୃକା ଦେଶ । ଏଠାରେ ମହାନଦୀ, ତେଲନଦୀ, ବାଘନଦୀ, ଅଗନଦୀ, ସୁଲତେଲ, ଲବ, ଜିରା, ଖଡ଼ଙ୍ଗ, ହରିହର, ଲୟାବତୀ, ସୁରୁବାଲି, ବ୍ରାହ୍ମଣା ଭଳି ଅନେକ ନଦୀ, ଶାଖାନଦୀ, ଉପନଦୀ ବହିଯାଉଛି । ସେହିମାନଙ୍କ ପରୁମାଟିରେ ଏ ଅଂଚଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉର୍ବର ଅଟେ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଭାଲି ଜାତୀୟ ଶାସ୍ୟର ସ୍ଥାନ ମନ୍ଦିରର ଅଟେ । ବିଶେଷତଃ କଳାମୁଗ ଭାଲି ପାଇଁ ଏ ଅଂଚଳ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯାହାକୁ କଞ୍ଚା ରଷ୍ମା

ନ ଯାଇ ଭାଜିକରି ରନ୍ଧାଯାଏ ଯାହା ଆହୁରି ଅଧିକ ସ୍ଥାଦିଷ୍ଟ ହୁଏ । ଠିକ ସେହିପରି ଏ ଅଂଚଳର ତତ୍କା ପନିପରିବା ବିଶେଷତଃ କୋସଳ ଶାସ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାଦିଷ୍ଟ । ଏ ଅଂଚଳର ନଦୀମାନଙ୍କରେ ଭାତିଜାତିକା ମଧୁର ଜଳ ମାଛ, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ରତ୍ନରେ ବିଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଧରିବାର ପ୍ରଶାଳୀ ଅନନ୍ୟ । ଭାତ ସଂଗେ ଭାଲି, ମାଛ ଓ ଶାସ୍ୟ ଏ ଅଂଚଳବାସୀଙ୍କ ପ୍ରଧାନ ଖାଦ୍ୟ ।

ଜଳଖାଆ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଏ ଅଂଚଳ ବାସୀଙ୍କ ଦାନ ଅପରିସୀମ । ଜଳଖାଆ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୂତନ ନୂତନ ଆବିଷାର କୋସଳବାସୀଙ୍କ ଶ୍ରାସମୃଦ୍ଧିର ପରିଚୟ ଦିଏ । ଏ ଅଂଚଳର ଚାଉଳବରା ବା ମସଳାବରା, ଚକାପୀଠା, ଗୁଡ଼ ବରା, ପାପଚା, ବାରଗୁଲିଆ, ଅଗକାଳି, ମହୁଫେଶା, ରସବରା ଆଦି ସ୍ଵପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯାହା ଆଜି ପୃଥିବୀର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ଆଦୃତ ହେଉଛି । ଜଂଗଲଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ବିଶେଷ ବୃକ୍ଷର ରସ ଓ ଫଳକୁ ନେଇ ଏ ଅଂଚଳରେ ତିଆରି କରାଯାଏ ‘ସରସତିଆ’ ଓ “ଗମ୍ବାପୀଠା” ଯାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାଦିଷ୍ଟ ।

ମାନବ ସର୍ବ୍ୟତାକୁ ଏ ଅଂଚଳର ବିଶେଷ ଦାନ ହେଉଛି ‘ବାନ୍ଧ ବସ୍ତ’ ଯାହାକୁ ଜଂରାଜାରେ ‘Tie and Dye’ ଏବଂ ହିମିରେ ‘ଜକର’ କୁହାଯାଏ । ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶ ଯଥା ଚାନ, ଜାପାନ, ଲୁଣୋନେସିଆ, ମାଲେସିଆ ଆଦି ଦେଶରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବାନ୍ଧ ବସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି । ମାତ୍ର କୋସଳାଞ୍ଚଳ ବିଶେଷତଃ ସୁରକ୍ଷାପୁର, ଓ ବରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲାର ବାନ୍ଧବସ୍ତକୁ ସର୍ବୋକୁଷ ବୋଲି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ପ୍ରରକରଣକମାନେ ମତ ଦାନ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଲେ

କାଳିପର୍ଶ୍ନାର ଜୋଆନା ଉଚଳିଯମ୍ବ, ସୁଜୁଜଳାଶ୍ଵର ମିସ୍ ପ୍ରିସକା ଏବଂ ଜାପାନର ଗବେଷକ ସତୋମକୋତୋ । କୌଣସି ବସ୍ତର ଦାମ, ସ୍ଥାୟୀରୁ, ଆଗାମ ଓ କଳାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ତାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ଥାଏ । ସେ ସମସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ କୋସଲାଞ୍ଚଳର ବାନ୍ଦ ବସ୍ତ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି ସେମାନଙ୍କ ଦୃଢ଼ ଓ ସମ୍ଭବ ମତ । ସବୁଠାରୁ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ କଥା ହେଲା କୋସଲାଞ୍ଚଳର ବାନ୍ଦ ବସ୍ତ ପୃଥ୍ବୀର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବସ୍ତ କେବଳ ନୁହେଁ ଅପରନ୍ତୁ ଏହି କଳାତ୍ମକ ବୟନ କଳାର ସୁଜନ ଭୂମି ହେଉଛି କୋସଲାଞ୍ଚଳ । ବୟନ କଳା (ବାନ୍ଦ) ର ଚେର ଖୋଜିବାକୁ ଯାଇ ଗବେଷଣ ମାନେ ଅଜନ୍ତା ଏଲୋଗା ର ଚିତ୍ର ଶିଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ଯେଉଁ ଚିତ୍ରକଳା ହେଉଛି ଖ୍ରୀପୁ: ଦିର୍ତ୍ତୀୟ ଶତାବୀର । ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଏ ଅଂଚଳରେ ସେହି ବାନ୍ଦ ଓ ରଂଗ ବୟନ କଳାର ଆବିଷ୍କାର ହୋଇ ସାରିଥିଲା ଯାହାର ପ୍ରମାଣ ଏ ଅଂଚଳର ହଜାର ହଜାର ବୟନ ଶିଳ୍ପୀ ଆଜି ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଯାହାର ପ୍ରମାଣ ଏ ଅଂଚଳର ପ୍ରାଚୀନ ମନ୍ଦିର ଗାୟତ୍ରେ ଥିବା ମୁର୍ତ୍ତୀମାନଙ୍କରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋବର ହୁଏ । ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଗରୁ ଏ ଅଂଚଳର ବୟନ ଶିଳ୍ପୀ ମାନଙ୍କ ରକ୍ତରେ ସେ ବୟନ କଳା ରଂଜିତ ହୋଇ ରହିଛି ଯାହା ବଂଶାନୁକ୍ରମେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଜୀବିକାରେ ପ୍ରତିପଳିତ ହେଉଛି ।

ବାସରୁହ କ୍ଷେତ୍ରକୁ କୋସଲବାସୀଙ୍କ ଦାନ ଅବୁଲନୀୟ । ଯେତେବେଳେ ସିମେଶ୍ଵ, ଲୁହାଛଡ଼ ଆଦି ନଥିଲା ସେତେବେଳେ ଲୋକେ ମାଟି ଚାଳ ଘରେଁ ତିଆରି କରୁଥିଲେ । ମାଟି ଚାଳ ନଦ୍ଦା ବା ଛଣ ଛପର ଘରକୁ 'ଢିବାଘର' ତିଆରି ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଉନ୍ନତ

ପରିକଳନା ଦେଲେ ପ୍ରଥମେ ଏ ଅଂଚଳର ଅଧିବାସୀ । ଜଂଗଲ ଜାତ ଦୁଇୟ କାଠ, ବାଉଁ ଶାଦି ଏ ଅଂଚଳରେ ଅଧିକ ମିଳୁ ଥିବାରୁ ତାକୁ ବ୍ୟବହାର କରି କିପରି ଏକ 'ଡ୍ରେଦର ପ୍ଲ୍ଟ୍' ଘର ତିଆରି ହୋଇ ପାରିବ ସେ ସଂପର୍କରେ ପ୍ରଥମେ ଗବେଷଣା କରି ଏ ଅଂଚଳ ଅଧିବାସୀ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଯାହାର ନିଖୁଣ ନମୁନା ହେଲା ଢିବାଘର ଅର୍ଥାତ୍ ଗ୍ରାଉଣ୍ଡ ଫ୍ଲୋର ଉପରେ ଯେଉଁ ଘର ହେଉଥିଲା ତାହାର ଛାତ ହେଉଥିଲା କାଠ ପରା ବା ବାଉଁ ଶାଦି ଉପରେ ମାଟି ଦେଇ ଏବଂ ତାଉପରେ ପୁଣି ନଦ୍ଦା ବା ଛଣର ଛାତ ହେଉଥିଲା । ଏହି 'ଢିବା ଘର' ପରିକଳନା ଦ୍ୱାରା ମନ୍ତିଷ ଖରା, ବର୍ଷା, ଶାତ ସବୁ ରତ୍ନରେ ସୁଖ, ସୁବିଧା ଓ ଆରାମରେ ବସବାସ କରି ପାରିଲା । ଯେତେବେଳେ ବିଜୁଳୀ ପଂଖା, କୁଲର ବା ଏସି ନ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଏହି ଢିବାଘର ଅତେବାସୀମାନଙ୍କୁ ଶାତକତା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲା । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ ଏହି ଢିବା ଘର ଲୋକଙ୍କୁ ନିଆଁ ପାଣି ଓ ଶାତରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରୁଥିଲା । ନିଜ ଉପଲବ୍ଧିରୁ ଲେଖକ ଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି କାରଣ ତାଙ୍କ ନିଜ ଘର ଏ ପ୍ରକାର ଏକ ଢିବା ଘର ଯାହା ଆଜିବି ଶହେ ବର୍ଷ ପରେ ସୁରକ୍ଷିତ ଅଛି । ପାଠକମାନଙ୍କୁ ସୁରଣ କରାଇ ଦେବା ସକାଶେ ଏକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ତର୍ବର ଏଠାରେ ଅବତାରଣା କରୁଛି । ନିଜଟ ଅତୀତରେ ଶୁଭରାତରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠ ଭୂମିକଂପ ହୋଇଥିଲା । ଭକ୍ତ ଭୂ-କଂପରେ ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ମରିଗଲେ ଏବଂ ଅସଂଖ୍ୟ ପକ୍ଷୀଘର ତାସପତା ସଦୃଶ ଭାଙ୍ଗି ବର୍ଷ ବିବର୍ଷ ହୋଇଗଲା । ମାତ୍ର ଦୂରଦର୍ଶନରେ କେତେକ ମାଟିଚାଳ ଘର ଦେଖଇଥିଲା ଯାହାର କାନ୍ଦୁରେ କୌଣସି

ଠାରେ ସାମାନ୍ୟ ପାଗଚିଏ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଏହା ଆଶ୍ରମ୍‌ଜନକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ । ଏ ଘଟଣା ସହିତ ପ୍ରକୃତିର ସମୟ ରହିଛି । ଯେଉଁ ଜିନିଷ ଯେତେ ପ୍ରାକୃତିକ ତାହା ସେତେ ମଙ୍ଗଳଦାୟକ ଠିକ୍ ଯେପରି ଆମ ଅଂଚଳର ଖାଦ୍ୟ ଶର୍ଯ୍ୟ ଓ ଢିବାଘର ତଥା ବାନ୍ଦ ବସ୍ତ ଯାହା ଆଗରୁ ମୋଟା ସୁତାରେ ତିଆରି ହେଉଥିଲା । ବୈଜ୍ଞାନିକ ସିଦ୍ଧାତ ମତରେ ପୃଥ୍ବୀର ଶୀତଳତମ ଏପରିକି ସାଇବେରିଆ ଅଂଚଳରେ ମଧ୍ୟ ମୋଟା ସୁତାର ପୋଷାକ ଅଧିକ ଆଗାମଦାୟକ । ସେଥିପାଇଁ ଏ ଅଂଚଳର ଗଣ୍ଠ ଚାଦର ଓ କପଟାର ଚାହିଦା ବେଶୀ ଥିଲା ଯାହାର ଏବେ ଆବଶ୍ୟକତା ଉପଲବ୍ଧି ହେଉଛି ।

ଏବେ ଦେଖିବା ଭାଷା, ସଂସ୍କୃତିକୁ ଏ ଅଂଚଳର ଦାନ କେତେ ? କୋସଲବାସୀଙ୍କ ମାତୃଭାଷା ହେଉଛି କୋସଲି । ଏହି କୋସଲି ଭାଷା ରାମରାଜ୍ୟ ବା ରାମାୟଣ ଯୁଗରୁ ଚଳି ଆସିଛି । ଏହାର ପ୍ରାଚୀନତା ସକାଶେ ଏହି ଭାଷା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମୃଦ୍ଧି । ଏହି ଭାଷାର ସଂପର୍କ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷା ସହିତ ଏବଂ ପତୋଣୀ ଭାଷା ଓଡ଼ିଆ, ବଙ୍ଗାଳୀ, ଲଗିଆ ଓ ହିନ୍ଦି ସହିତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପୃଥ୍ବୀରେ ସବୁଠାରୁ ଭନ୍ଦୁ ଭାଷାରୂପେ 'ଲାଙ୍ଗାଜୀ ଭାଷାକୁ' ଗଣନା କରାଯାଏ । ଲାଙ୍ଗାଜୀ ଭାଷାର ନିଜ ଲିପି ନାହିଁ । ଲାଙ୍ଗାଜୀ ଭାଷା 'ରୋମାନ' ଲିପିରେ ଲେଖାଯାଏ ଠିକ୍ ଯେପରି ହିନ୍ଦି ଭାଷା ଲେଖାଯାଏ ଦେବନାଗରୀ ଲିପିରେ । ତେଣୁ ମାତୃଭାଷା ସଂପର୍କିତ ଜନଗଣନାରେ ଭାରତ ସରକାର ନିଜ ନିର୍ବର୍ଷଶାବଳୀରେ ଏ କଥା ସମ୍ଭବ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରଥମେ ନିଜ

ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଯେଉଁଭାଷା ଶୁଣିଥିବେ ତାହା ହେବ ତାଙ୍କ ମାତୃଭାଷା । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ କୋସଲବାସୀ ଭାଇଭଉଣୀ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ମାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ‘ମା’ ଓ ‘ବା’ ବୋଲିବାପାଇଁ ଶିଖି ଥାଏନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମା ମାନେ ବୋଇ କିମ୍ବା ବାପା ବୋଲି ଶିଖାଇ ନ ଥାଏନ୍ତି । ସେହି ଦୃଷ୍ଟି କୋଣରୁ କୋସଲବାସୀ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ମାତୃଭାଷା ହେଉଛି କୋସଲି ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସେମାନଙ୍କ ମାତୃଭାଷା ନୁହଁଁ । ଉଚ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀରେ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କୌଣସି ‘ମାତୃଭାଷା’ ର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲିପି ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହଁଁ । ଅପର ପକ୍ଷରେ ଯଦି କୌଣସି ଅଂଚଳରେ କୌଣସି ଭାଷାକୁ ମାତୃଭାଷାର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେବା ପାଇଁ ଆଦୋଳନ ହେଉଛି ତେବେ ଜନଗଣନାକାରୀ ସେହି ଭାଷାକୁ ଜନଗଣନା ଫର୍ମିରେ ଦର୍ଜ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏ ଭଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶର କାରଣ ହେଲା ଯଦି ଗୋଟିଏ ଅଂଚଳର ମାତୃଭାଷା ମର୍ଯ୍ୟାଦା ତେବେ ସେ ଅଂଚଳର ମାତୃ ସଂସ୍କରିତ ମଧ୍ୟ ଅକାଳ ମୁତ୍ୟ ହୁଏ । ତେବେ କେସଲି ଅଂଚଳର ମାତୃ ସଂସ୍କରିତ ସଂପର୍କରେ ବିଶବ ଆଲୋକପାତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆଉ ଥରେ ଏ ଅଂଚଳର ଭାଷା ଉପରେ ଟିକିଏ ବିହଙ୍ଗମ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ ଦେବା । ଏ ଭାଷା ଯେହେତୁ କୋସଲ ବାସୀଙ୍କର ମାତୃଭାଷା ଅଟେ ଏବଂ କୋସଲ କହିଲେ ଯେହେତୁ ଆମେ ପୌରାଣିକ ଓ ଏତିହାସିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏକ ବିରାଟ ଭୂଷଣକୁ ବୁଝିଆଉଁ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି ଅଂଚଳର ଭାଷାକୁ “କୋସଲ ଭାଷା” କହିଲେ ତାହା ଅଧିକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଓ ଯୁକ୍ତିମୂଳ୍କ ହେବବୋଲି ମନେ ହୁଏ । ଗବେଷକ, ଲେଖକ, ସାହିତ୍ୟକ, ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀମାନେ ଉପରୋକ୍ତ ଭାଷାକୁ ଏକ

ସ୍ଵାନୀୟ ଭାଷା ନୁହଁଁ ବରଂ ଏକ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାର ମାନ୍ୟତା ସମିଧାନିକ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସକାଶେ ସଂଗ୍ରାମ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ସର୍ବତ ପଣ୍ଡିତ ପ୍ରୟାଗଦର ଯୋଷୀ ଏବଂ ବର୍ତମାନ ବିଦ୍ୟାବାଚସ୍ତି ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଡଃ ଶ୍ରୀନିବାସ ଉଦ୍ଗାତା ପ୍ରମୁଖ । ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଯେ କୌଣସି ନାମ ଦେଲେ ତାହା ବାସିବ । ତେଣୁ କୋସଲି ଭାଷାର ଯେ କୌଣସି ନାଁ ଦେଲେ ତାର ମାଧୁର୍ୟ, ଗାରିମା ନଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ତେବେ ନାମ ର ସହିତ କାମର ସଂପର୍କ ରହିଲେ ଅଧିକ ଉତ୍ସମ । ଏବେ ଦେଖାଯାଉ କୋସଲି ଭାଷାର ବୈଜ୍ଞାନିକ ଗାମ୍ଭୀର୍ୟ କେତେ ?

ଭାବର ପରିପ୍ରକାଶ ସକାଶେ ଭାଷା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାବର ପ୍ରକାଶ ସକାଶେ ଜଂରାଜ ଭାଷାରେ ଶବ୍ଦ ଅଛି ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ମୁଁ ଜଂରାଜ ଭାଷାର ଜଣେ ହାତ୍ର । ମୋର କିନ୍ତୁ ମନେ ହୁଏ ଯେ ଜଂରାଜ ଭାଷା ଅପେକ୍ଷା କୋସଲି ଭାଷାର ଶବ୍ଦ ଉତ୍ସାର ଅଧିକ ସମୃଦ୍ଧ । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ବାଢ଼ିର ଜଂରାଜ ପ୍ରତିଶବ୍ଦ ହେଉଛି ଷିକ୍ (stick) । ଚେର୍ସ ଓ ଅକ୍ଲଫୋର୍ସ ଅଭିଧାନରେ ଲାଠିର ପ୍ରୟୋଗ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଜଂରାଜ ଭାଷା ପୃଥ୍ବୀର ଅନେକ ବାହାରୁ ଶବ୍ଦପୁଞ୍ଜ ନେଇ ନିଜକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିଛି । ଏହା ସତ । ଯେପରି ଭାରତୀୟ ଭାଷା ମନ୍ଦର ବା କୁମ୍ଭରକୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଭାଷାରେ ସ୍ଵାନୀୟ କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଭାବପ୍ରକାଶ ସକାଶେ କୋସଲି ଭାଷାର ଶବ୍ଦବିନ୍ୟାସ ଦେଖନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ଗୋଟିଏ ବାଢ଼ିର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରୟୋଗ ସକାଶେ ବିଭିନ୍ନ ଶବ୍ଦ ଅଛି । ଯଥା :- ଲେଦା, ଲାବଡ଼,

ଲାଠି, ବାଡ଼ି, ଛାଟ, ପାଚେନ, ବେତ୍, ଠେଙ୍ଗ ଇତ୍ୟାଦି । ଲେଦା ହେଉଛି ଲେତି ଅର୍ଥାତ୍ ପାଚିଲା ଆମ ବାଡ଼ିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିବା ଏକ ହାତିକିଆ ବାଢ଼ି । ଯାହାକୁ ଠିକ୍ ବାବେ ସୁରୁରେଇ ମାରିଲେ ଠିକ୍ ଲେତି (ପାଚିଲା ଆମ) ଗଛରୁ ପଡ଼ିବ । ଠିକ୍ ସେମିତି ଲେଦାରୁ ଟିକିଏ ବଡ଼ ବାଡ଼ିକୁ ଲାବଡ଼ କୁହାଯାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜଣେ ପଢ଼େଇ ଯାଉଥିବା ଅପରାଧକୁ ଦୂରରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମରାଯାଏ । ଛାଟ ବା ବେତ୍ ହେଉଛି ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ ବା ଛୋଟ ଛୁଆମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିଲିତ କରିବା ପାଇଁ ସବୁ ବାଡ଼ି ଯାହା ଏବେ ବେଆଜନ, ହୋଇ ଗଲାଣି । ଏବେ ସ୍ଵାଲ୍ପ ଘର ସବୁ ହୋଇଗଲାଣି ଦଶମୁକ୍ତ ଅଂଚଳ । ପୁରୁଣା କାଳିଆ ହୋଇ ଗଲାଣି “Spare the rod and spoil the child” ଆଉ ଗୋଟିଏ କୋସଲି ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ‘ମାଲଟି’ । ‘ମାଲଟି’ ଅର୍ଥ ସ୍ବା ବା ମହିଳା । ଏହି ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ‘ମାଲଟି’ ରେ ଅଛି ମା, ‘ତି’ ମାନେ ସ୍ବା ବା ପମ୍ବା ଏବଂ ‘ଟି’ ମାନେ ଟିଆ । ବାସବରେ ସ୍ବା ଜାତିକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଏକ ଚମକାର ଶକ୍ତିଏ । ଜଂରାଜ ଭାଷାରେ ପାଚିଲା ଆମକୁ Ripe Mango କୁହାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦରେ ଭାବର ପ୍ରକାଶ କରି ହୁଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କୋସଲି ଭାଷାରେ ପାଚିଲା ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦରେ ‘ଲେତି’ କୁହାଯାଏ । ଏମିତି ଶହ ଶହ ଶଜ ଅଛି ଭାବ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ କୋସଲି ଭାଷାରେ ଯାହା ଅନ୍ୟ ଭାଷା ଏପରିକି ଜଂରାଜ ଭାଷାରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

(ଅବଶିଷ୍ଟ ଆସନା ସଂଖ୍ୟାରେ)

କୋଶଲି ଏକତା ମଞ୍ଚ
ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ-୯ ୪୩୭୩୩୦୦୩୯

କୋଶଳାଞ୍ଚଳର ଦୁଃଖ : ଅସହମତି ଓ ଅସହଯୋଗ

ଶ୍ରୀ ନାମୟଙ୍କ ମିଶ୍ର

ବିଶାଳ କୁଶାବର୍ତ୍ତର ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟ ଭାରତ ସମେତ ବିଷ୍ୟାଟବୀ ଓ ମହାକାନ୍ତାର ଆଦି ଅଞ୍ଚଳକୁ ନେଇ ବିଶାଳ ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଥିଲା । କୁମେ ତାହା ସଂକୁଚିତ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନର ଛତିଶଗଡ଼ର କିଛିକାଂଶ ଓ ଅଧୁନା କଥ୍ଯତ ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାରେସମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଗଲା । କପିଳ ମୁନି ‘କପିଳ ସଂହିତା’ ରେ ଏଇ ଭୂଷଣର ପ୍ରାଚୀନତା ଓ ପବିତ୍ରତା ଦର୍ଶାଇ ଲେଖିଲେ କୋଶଳେଷ୍ଟୁ ଉତ୍ସପୁଣ୍ୟାପ ପୁଣ୍ୟା ଚିତ୍ରୋପାଳା ନଦୀ । ପୁଣ୍ୟା ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣପୁରୀ ପ୍ରୋତ୍ତାପୁଣ୍ୟା “ମାର୍ଜର କେଶରୀ” ।

ଅଯୋଧ୍ୟାର ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗ୍ବୁନ୍ଦର ମହାବଲେଶ୍ୱର ଠାରୁ ସମ୍ମିତ ବିଷ୍ୟାଞ୍ଚଳ ଓ ପର୍ବତ ଦ୍ୱାରକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳ କାଳକୁମେ ଆଧୁନିକ ଶ୍ରୀପୁର ଠାରୁ ଛତିଶଗଡ଼ରାଜ୍ୟର ବସନା, ସରେଇପାଳି, ବିଦ୍ୟା ନୁଆଁଗଡ଼ ଫୁଲଙ୍କର ସହ ଓଡ଼ିଶାର ଦକ୍ଷିଣ ପଣ୍ଡିମାଞ୍ଚଳ ବଲାଙ୍ଗିର, ବରଗଡ଼, ସମ୍ବଲପୁର, ଦେବଗଡ଼, ସୁଦରଗଡ଼, କଳାହାଣ୍ଟି, ବରଦ, ସୋନପୁର୍, କାଶୀପୁର, ନବରଜାପୁର, ଆଠମଲ୍ଲିକୁ, କନ୍ଧମାଳ ଆଦିକୁ ନେଇ କଥ୍ଯତ ହେଲା ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଗଠିତ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶର ପଣ୍ଡିମାଞ୍ଚଳ ଓ ଦକ୍ଷିଣାଞ୍ଚଳ ମିଶି ଚଉଦଟି ଜିଲ୍ଲା ଏବେ କୋଶଳାଞ୍ଚଳ ଭାବେ ପରିଚିତ । ଏହି ସବୁ ଅଂଚଳ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶରେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲା ଏକ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମ ଭବିଷ୍ୟତର ଆକାଂକ୍ଷା ନେଇ । ମାତ୍ର ସାଧନତା ପରେ ପରେ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଏହି ଅଂଚଳ ଚଉଶଠି

ବର୍ଷ ହେଲା ପ୍ରାଦେଶିକ ସରକାର ଗୁଡ଼ିକର ବିଭାଗିକର ନାତି ଯୋଗୁଁ ଏକ ଅପନିବେଶିକ ଶୋଷଣର ଶୀକାର ହୋଇ ଆସିଥିଲା । କୋଶଳାଞ୍ଚଳର ଅଧୁକାଂଶ ଭାଗ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ଭାବେ ପରିଚିତ । ଏହି ଅଂଚଳ ମଧ୍ୟରେ ଅଧୁକ ଆୟକାରୀ ଖଣ୍ଡ, ଖାଦ୍ୟାନ, ନଦୀ ଓ ଜଙ୍ଗଳ ସଂପଦ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହାକୁ ନିର୍ବିଚାରରେ ଶୋଷଣକରି ଉପକୁଳ ଅଂଚଳ ଉନ୍ନୟନରେ ଲଗାଯାଉଛି । କୃଷିର ଉନ୍ନତି ବା କୃଷି ଉତ୍ତରିକ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନକରି ବିପଦ ଜନକ ଗୁଲିଗୋଳା କାରଖାନା, ତାପକ ବିଦ୍ୟୁତ୍, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ଥାପନ କରି ଉର୍ବର ଚାଷଜମି ରୁ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କୁ ଭିଟାମାଟିରୁ ଉଛନ୍ତି କରି ବାରଦାରୀ କରାଯାଉଛି । ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ ଶିକ୍ଷକ ନାହାନ୍ତି । ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟସେବା କର୍ମଚାରୀ ବିନା ୦ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ନ୍ୟାୟ ପାଇବାକୁ ହାଇକୋର୍ଟ ବେଅ ନାହିଁ । ଲୋକେ ପିକଥାରେ କଟକ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଦଉଡ଼ି ଏଠି ଟ. ୧୦୦/- ଟ. ୨୦୦/- ରେ ହେବାକାମ ପାଇଁ ପାଞ୍ଚ ହଜାରରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵଶର୍କର କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟହେଉଛନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସବୁପ ସୋତାକାର କେହି ବୋର୍ଡ ନାଆଁରେ ହାଇକୋର୍ଟରେ ଟ. ୨୦୦/-କୁ ମାତ୍ର ଓକିଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେଇ କେଶଟିଏ କରିପାରୁଥିବା ବେଳେ ଏଥାଙ୍କର ଲୋକଟିଏ ସେତୁକୁ ଯାଇ ଅନ୍ୟନ ଚିନି ଚାରିଦିନ ରହି ଖର୍ଚ୍ଚକରିବ ଅନ୍ୟନ ଟ. ୪୦୦୦/- । ପୁଣି ସେତୁକୁ ଓକିଲ ପୁରାପଣା ପଣ୍ଡିମାଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଲୁଟି ଲୁଟିବା ଭଳି ଏଠାକାର ମହକିଲଙ୍କୁ ଲୁଟି ଲୁଟି । ସର୍ବନିମ୍ନ ଓକିଲ ପି ଟ. ୪୦୦୦/- ନଦେଲେ କାଗଜ ଛୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ବି କେଶ ହୁଏ ଥରକୁ ଥର ଚକ୍ର ନଦେଲେ ନ ଦଉଡ଼ିଲେ ସେ କେଶ ର ପରା ମିଳେନାହିଁ । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ଉପରୋକ୍ତ ମତେ ଟ. ୧୦୦୦/- ଉପରେ ଆଉ ୨/୩ ଥର କୁ ଟ. ୩୦,୦୦୦/- ଉପରି ୪୦/୫୦ ହଜାର ରଙ୍ଗା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଏଠାକାର ମହକିଲଙ୍କୁ ଅଥବା ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଟ. ୨୦୦/- ଉପରେ କିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବମୋଟ ଟ. ୪୦୦/ଚକ୍ରରେ ସେତୋକାର ମହକିଲ ନ୍ୟାୟପାଏ । ଏଠାକାର ମହକିଲ ଏଇ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହୁଳ କେଶ କରି ନପାରି ନିଜ ମୌଳିକ ଅଧୁକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ରହେ । ଆମେ ନିଜେ ଜଣେ ଭୁଲଗୋଟା । ନାତୁଣର ହାଇକୁଳ ପରାକ୍ଷାର ଉତ୍ତର ପୁଷ୍ଟକ ପୁନ୍ୟାଚ ପାଇଁ ହାଇକୋର୍ଟରେ କେଶ କରିବାକୁ ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କୁ ଟ. ୩୦୦୦/- ରେ ପଚାଇ ପରିଷା ଦେଇ ଆସିଲୁଁ । ଓକିଲଙ୍କୁ ଘରକୁ ଆସି ଫୋନ୍ କଲୁଁ । ସେକେଶ କରିଛି କହିଲେ । ପରେ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ସେ କିଛି କରିନାହାନ୍ତି । ପଇସା ଖାଲଦେଇଛନ୍ତି । ସର୍ବସାଧାରଣ ରାସ୍ତା ଜବର ଦଖଲ ଉଛୁଦେବ ପାଇଁ ନିମ୍ନ କୋର୍ଟର ଆଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନକରି ଦଶ ବର୍ଷ ଯାଏ ପ୍ରଶାସନ ପକେଇ ରଖିବାର ହାଇକୋର୍ଟ ଗଲୁଁ ଜଣେ ଧଳ ବୋଲି ନାମାଯାଦା ଓକିଲଙ୍କ ପାଖକୁ । ଯିବା ଆସିବା ଖର୍ଚ୍ଚ କଲୁଁ ୪/୪ ହଜାର ଚକ୍ର, ଲଜ୍ଜରେ ରହି ହୋଇଲେରେ ଖାଇ ଓକିଲ ମହାଶୟ ମଧୁର କହି ଟ. ୩୦୦୦/- ପିଲ୍ ଦେଲେ କେଶ କରି

ଅର୍ତ୍ତର କରାଇ ଦେବେ ବୋଲିବାରୁ ତିନି ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେଇ ଆସିଲୁଁ । ସେ ମହାଶୟ କେଶ ତ କଲେ ମାତ୍ର ପରେ ଆଚେନ୍ତ କଲେ ନାହିଁ । ପୁଣି ଖର୍ଚ୍ଛାତ ହୋଇ ଦଉଡ଼ି ବୁଝିବାରେ ତାଙ୍କ ମୋହରିର କହିଲା, ବାବୁଙ୍କ ଦେଖା ମିଳିବ ନାହିଁ । ଟ. ୪୦୦୦/-ଙ୍କା ଆଶ, ବୁଝିବା । ବାଟ ଜନସ୍ଵାର୍ଥ ମାମଲାରେ ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଛ ପାଇଁ ଅର୍ଥ ଆସିବ କେଉଁଠୁଁ ? କେଶ ସେପରି ପଡ଼ିଗଛି ଯା ହେବା ହେଲା । ଆଉ ଏକ ଜନସ୍ଵାର୍ଥ ମାମଲାରେ ଆଉ ଜଣେ ହାଇକୋର୍ ଓକିଲଙ୍କୁ ଟ. ୩୦୦୦୦/-ଙ୍କା ପିଲ୍ଲ ଦେଲୁଁ । ଖର୍ଚ୍ଛାତ ହୋଇ ଦଉଡ଼ିଲୁଁ । ସେ କେଶ କଲେ ବୋଲି ଶୁଣିଲୁଁ । ପୁଣି ନାନା ଆକାରେ ଆଉ ତିନି ହଜାର ଦେଲୁଁ । ମା ଥର ଦଉଡ଼ାଖର୍ଚ୍ଛ ଟ. ୧୨୦୦୦/- ଓକିଲ ଟ. ୭୦୦୦/- ମୋଟ ଟ. ୧୮୦୦୦/- ଖର୍ଚ୍ଛ କରିବି କିଛି ପ୍ରତିକାର ପାଇଲି ନାହିଁ । ଶେଷକୁ ସେ ଓକିଲ ବିଚରାବି ଗଲେ ଦେଖାଦେଲେ ନାହିଁ ଅଥବା ଫୋନ୍‌କଲେ କାଟି ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ସଚିବାଳୟ, ସ୍ୟାର୍ ଅଦି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସବୁ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ଅଛି । କଟକର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରଞ୍ଜ ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜଠୁଁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗୁଡ଼ିଏ ସରକାରୀ ବେସରକାରୀ ମେଡ଼ିକାଲ ଓ ଇନ୍‌ଜିନିଅରୀ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ଥାର ମଧ୍ୟ ଏମସ ଭଲି ନୂତନ ଅନୁଷ୍ଠାନକୁ ପଣ୍ଟିମ ଓଡ଼ିଶାକୁ ନଦେଇ ସେଠାରେ ହିଁ ରଖାଗଲା । ପଣ୍ଟିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଥିବା ବୁଲାଁ ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜକୁ ସାଇନ୍‌ବୋର୍ଡ କରିଦିଆଗଲା । କାରଣ ଶିକ୍ଷକ ତାକ୍ରଗଣ ଦରମା ନିଅନ୍ତି ଏଇଠୁଁ ମାତ୍ର ତେପୁଚେସନ୍ ନାହିଁରେ କାମ କରନ୍ତି ସେଆଡ଼େ । ତ୍ରାକ୍ରର ନାହିଁନ୍ତି, ଯତ୍ନ ପାତି ନାହିଁ । ରୋଗୀ ସେବା ଦ୍ୟ ବାଧ ହୋଇ ରୋଗୀ ଦଉଡ଼ାଖି

କଟକ, ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ପ୍ରାଇରେଟ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ, ବିଭିନ୍ନ କାମରେ ଏଠାରୁ ଅନେକ ଲୋକ ସେଥାତକୁ ଦଉଡ଼ୁଥିବାରୁ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ହୋଟେଲ ଶିଷ୍ଟ ଠାରୁ ବରାବାଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଚୁର ଆୟ କରନ୍ତି ଅଥବା ପଣ୍ଟିମ ଓଡ଼ିଶାର ପିଲାଙ୍କୁ ବେକାର ହୋଇ ଦରିଦ୍ର ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଜପିବାକୁ ହେଉଛି । ପଣ୍ଟିମ ଓଡ଼ିଶା ବିକାଶ ପରିଷଦ ପଣ୍ଟିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ନରହି ରହିବି ସେଇଠି । KBK ଯୋଜନାର ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଛରେ ସେ ଅଂଚଳରେ ବାତ୍ୟାକେନ୍ଦ୍ର ରାଷ୍ଟ୍ରାୟାଚ ନିର୍ମାଣ ହେଉଛି । ଏବୁ ଅବିଚାର ଯୋଗ୍ଯ ପଣ୍ଟିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ମୁଣ୍ଡପିଲା ଆୟ ଦେନିକି ୧୨ ଟଙ୍କା ବିନାହିଁ । ଚାରିଆଡ଼ ରୋକର ଭୂଗୋଳ, ଅନାହାର ମୃତ୍ୟୁ, ଦାଦନ ସମସ୍ୟା, ପିଲାବିକ୍ରି, ଆମ୍ବଦ୍ୟୁ ଲାଗି ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଶୋଷଣର ଦାନବିକ କବଳରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ କୋଶଳାଞ୍ଚଳରେ ଯେଉଁ କେତୋଟି ଚର୍ଚିତ ଦାବୀ ଉଠିଛି ତନ୍ମୁଖରେ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର କୋଶଳ ରାଜ୍ୟ ଗଠନ ପ୍ରମୁଖତମ ଓ ପରେ ପରେ ଆସେ ହାଇକୋର୍ ବେଞ୍ଚ ସ୍ଥାପନ, ଖୋର୍ଦ୍ଧା ବଲାଙ୍ଗିର ରେଳପଥ ନିର୍ମାଣ, ବିକାଶ ପରିଷଦ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ, କୃଷି ଉନ୍ନୟନ ବନାମ ଶିଳ୍ପତିକର ଜଳ ଶୋଷଣ, ଲୋଡର ସୁକଟେଲ ପ୍ରକଟ, ରେଳଭବା କାର୍ବାନା ସ୍ଥାପନ, ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜ ତଥା ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ସାମ୍ପ୍ରେସି ସେବା ପ୍ରଦାନ, ସବୁ ଉପକୂଳିଆ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଏଡ଼ାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମାର ଜନ ପ୍ରତିନିଧି ଗଣ ହାଁଜା ! ହାଁଜା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି; ଆଉ ଜନତା କାହା ସହିତ କାର ତାଳମେଳ ନାହିଁ । ସହଯୋଗ କିମ୍ବା ସହମତି ନାହିଁ । ଏଠାକାର ଲୋକେ କେଉଁ ତୁର୍କୀରେ ଖଲିପାଳର ଅସମ୍ଭାନ ହେଲା । ବୋଲି ଖଲାପାତ୍ର

ଆଦୋଳନ କରିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତି ସିନା, ନିଜ ଅଂଚଳ ନିଜ ମାଆ ମରି ଅସମ୍ଭାନ ହେଲେ, ଉପେକ୍ଷା ହେଲେ' ବାଯାର କି ଯାଏ ? ନୀତିରେ ଖୁଲୁ ଥାଆନ୍ତି, ଏବଂ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବି ଆଂଚଳିକ 'ରଷ୍ଟି' ଉପରେ ଏକମତ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ନିମ୍ନରୁ ଏହାସଂକ୍ଷିପ୍ତ ହେବ ।

ସକଳ ପ୍ରକାରର ଶୋଷଣ, ନିର୍ମାଣ ଓ ଅସମ୍ଭାନ ତଥା ଉପେକ୍ଷା ଏକମାତ୍ର ଉଷ୍ଣଧ୍ୟ ହେଉଛି ସ୍ବତନ୍ତ୍ର କୋଶଳ ରାଜ୍ୟ ଗଠନ, ମାତ୍ର ଏହି ସାର୍ବଜନୀନ ଚେତନାକୁ ଆପଣାର ଅତ୍ୟ କରଣରେ ସମସ୍ତେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ ସୁନ୍ଦର ଜନ ପ୍ରତିନିଧି ଗଣ କହୁଛନ୍ତି କୋଶଳ ରାଜ୍ୟ ଗଠନ କଲେ ଏଇ ଆଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ନେତାଙ୍କର ଭାବ ବଢ଼ିବ, ସେମାନେ ମର୍ବି ହେବେ । ଆମେ ପଛରେ ପଡ଼ିଯିବୁ । ଆରେ ଭାଇ ! ଦେଉଳତ ତୋଳା ହୋଇନାହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉପସରେ ଆରିଷା ହେବ କି କାକରା ହେବ କିଏ ଜାଣେ ? ଯଦି ସେଭଳି ବି ଭାବନା ଆସୁଛି, ଆସନ୍ତୁ ଆପଣବି ଆଦୋଳନରେ ସାମିଲ ହୋଇ ନେତା ହୁଅଛୁ । ବୁନିଯାଦୀନେତା ବୋଲିତ କୋଶଳ ରାଜ୍ୟରେ ଆପଣ ଭାଇ ମାନଙ୍କୁ ପି ବଡ଼ ମର୍ବା ଟାଏ ହେବାର ବାଟ ଖୋଲାଅଛି । ତେଲେଜାନା ଅଂଚଳର ଜନ ପ୍ରତିନିଧି ଦଳମତ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ତେଲେଜାନା ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ସରକାରୀ ପଦ ଓ ସୁବିଧାରୁ ସମୂହ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇ କିପରି ଲଭୁଛନ୍ତି ଦେଖୁଛନ୍ତିତ ! ଜତିହାସ କହେ, ମହାମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଆହ୍ଵାନରେ ସାଧନତା ସଂଗ୍ରାମ ବେଳେ ସାରା ଭାରତରେ ପ୍ରଥମ କରି ଲୋକେ ସମ୍ବଲପୁର ଅଂଚଳରେ ସୁଲ କଲେଜ ଓ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ବର୍ଜନ

କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କପରେ କଳିକତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ “ସ୍ନ୍ମାନରେ ଏଇ ବର୍ଜନ ଓ ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇଁ ଗର୍ଜନ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଠାରେ ହୋଇଥିଲା ଏଠି ସମ୍ବଲପୁର ଅଂଚଳ କହିଲେ ପ୍ରାୟ ସମ୍ବର ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ବୁଝାଏ । କାରଣ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶରୁ ଆମାତ ସେ ବେଳର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ଆଧୁନିକ ବଲାଙ୍ଗିର, ବରଗଡ଼, କଳାହାଣ୍ତି, ନୂଆୟଦା, ସୋନପୁର ତୁଁ ଆରମ୍ଭ କରି ଖାରସୁରୁତା, ଦେବଗଡ଼, ଗାଙ୍ଗପୁର, ବାମଣ୍ତା, ଆଦି ବିସ୍ତତ ଅଂଚଳକୁ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଥିଲା । ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇଁ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଆଦୋଳନକାରୀ, ସର୍ବପଦତ୍ୟାଗୀ ଥିଲେ ଏଠାକାର ଲୋକେ । ଏମାଟିର ସୁରେତ୍ର ସାଏ, ବିର୍ଷା ମୁଣ୍ଡା, ରେଣ୍ଡୋମାଣ୍ଡୀ, ଚକରା ବିଶ୍ଵାଳ, କପୂର୍ଜନ ନାଏକ ସ୍ବାଧୀନତା ସମରର ତେଜୀୟାନ ସହୀଦ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ତ ଅସଂଖ୍ୟ ନରନାରୀ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଖାସଦେଇ ସ୍ବାଧୀନତା ଆଣିଥିଲେ । ଆଉ ଏବେ, ଏ ଲୋକେ କହୁଛନ୍ତି କଣ ? ଲୋକପ୍ରତିନିଧିଗଣ କାହିଁକି ଅସହଯୋଗୀ ? ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ କୋଶଳରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଅସହମତି କାହିଁକି ? ଆମ ଛୁଆୟିଲାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଶୋଷଣ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଆପଣ ଉପଲବ୍ଧି କରୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ?

ରାଜ୍ୟ ଗଠନରେ ଯେଉଁଭାଲି ଜନ ନେତା ବିଭାଜିତ ଜନତା ନିସ୍ତର୍ହ ଓ ଉଦ୍ଦାସୀନ ଠିକ୍ ସେଇ ଭଲି ବିଭାଜନ, ଅସହମତି ଓ ଅସହଯୋଗ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଏ ଅଂଚଳର ସମସ୍ତ ଅଧିବାସୀ କହୁଛନ୍ତି - ଆମଭାଷା ସୁପ୍ରାଚାନ, ସୁମଧୁର ଓ ଏତିହ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବତ ଭାଷା । ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁସୂଚୀ ଅନ୍ତର୍ଗତ କରାଯାଉ ଓ ଆମର

ମାତ୍ରଭାଷାର ମାନ୍ୟତା ଦିଆଯାଉ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଚାହାଁନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏଭାଷାର ନାମକ’ଣ ? ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିଲେ କେତେକେ ଦାବୀ କରନ୍ତି ‘ସମ୍ବଲପୁରୀ’ ଅନ୍ୟମାନେ କହାନ୍ତି ‘କୋଶଳ’ ବିଶାଳ କୋଶଳ ରାଜ୍ୟର ଭାଷା ‘କୋଶଳୀ’ ହେବକି ସମ୍ବଲପୁର ସହରଟି ନାଁ ନେଇ ‘ସମ୍ବଲପୁରୀ’ ହେବ ? ସେହିପରି ଏହି ଭାଷାର ଲିପି କଥା ଆସିଲେ କିଏ କହେ ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ଥାଉ, ଅନ୍ୟ କେହି ଦେବନାଗରି ବା ଆଗକୁ ଯାଇ ରୋମାନ୍ ଲିପି ଆସୁ ବୋଲି ମୁକ୍ତି କରନ୍ତି । ପ୍ରଚଳିତ ତଥାକଥିତ ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ଉକ୍ଳର ଲିପି ନୁହେଁ । ଏହା କୋଶଳରେ ପୁଷ୍ପ ଲିପିରୁ ବିକଶିତ କୋଶଳୀ ଲିପି ଥିଲେ । ଏହାର ନିଦର୍ଶନ ନରସିଂହନାଥରୁ ପାଇ ଏତିହାସିକ କେଦାରନାଥ ମହାପାତ୍ର ଏହାକୁ “କୋଶଳୋକୁଳ” ଲିପି ବୋଲି ନାମିତ କରିଥିଲେ । କୋଶଳ ନରପତି ଗଣ ଉକ୍ଳ ଜୟ କରି ସେଠାରେ ଶାସନ କରୁଥିବା ବେଳେ ଏଇ ଲିପିର ପୂର୍ବ ରୂପ ଯାଇଥିଲା କହିଲେ କିଏ ବୁଝୁଛି ? ସେ ଭଲି ଓଡ଼ିଆ ଠାରୁ ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵରେ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଯାଇ କେତେକ ସଂସ୍କରତ ତତ୍ସମ ଶରକୁ ବର୍ଜିତ କରି ବିକୃତ ରୂପରେ ଲେଖୁଛନ୍ତି ତ କେତେକେ ଏପରି ନକରି ଲେଖୁଛନ୍ତି, ଚିତା କରନ୍ତୁତ ! ଏପରି ମତାତର ଅସହମତି ଥିବା ଭାଷାକୁ କିଏ ସଂବିଧାନର ଅଷ୍ଟମ ସୂଚାରେ ସ୍ଥାନ ଦେବ କି ? ତେଣୁ ସହମତି ଓ ସହଯୋଗରେ ସୁଧାର ଅଣାଯାଉ ।

ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ବିକାଶ ପରିଷଦ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ :- ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାରାସୀ ସମସ୍ତେ ଚାହାନ୍ତି ବିକାଶ ପରିଷଦ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ରେ ରହୁ ମାତ୍ର ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲା ଦାବୀ କରୁଛନ୍ତି ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟଟି

ତାଙ୍କର ଜିଲ୍ଲାରେହି ହେଉ । ଏପ୍ରକାର ଅସହମତି ଓ ବିଭାଜନର ସ୍ବିଧା ନେଇ ଉପକୂଳିଆ ସରକାର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟଟିକୁ ତାଙ୍କ ଅଧୀଷ୍ଟନ ଡାକଘର ଚିଏ କରି ପୂର୍ବ ଓଡ଼ିଶାରେ ବସାଇ ଗଣ୍ଡିତ ଏଥରେ ବିଚିତ୍ରତା କଣ ?

ହାଇକୋର୍ଟ ବେଅ :- ସମ୍ବର ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାର ଅତରର କାମ୍ୟ ହାଇକୋର୍ଟ ବେଅ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ସମ୍ବଲପୁର ବାସୀ ଓକିଲ କହିଲେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ସ୍ଥାପିତ ହେଉ । ବଲାଙ୍ଗିର ବାସୀ କହିଲେ ଉହୁଁ ! ଜଂରେ ସରକାର ଅମଳଗୁ ବଲାଙ୍ଗିରରେ ହାଇକୋର୍ଟ ବେଅ ଥିଲା ଏଣୁ ଯଦି ହେବ ବଲାଙ୍ଗିରରେ ହେଉ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିଲ୍ଲାର ଓକିଲ ସମାଜ ସମନ୍ୟ ଆଣିବା ଭାବିରେ କହିଲେ ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାରୁ ହାଇକୋର୍ଟ ବେଅଟିଏ ସ୍ଥାପିତ ହେଉ । ଏଭଳି ମତ ବିଭାଜନ ଓ ଟଣାଟଣିର ସ୍ଥୂଯୋଗ ନେଇ କଟକିଆ ଓକିଲ ମାନେ କହିଲେ: ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାକୁ ହାଇକୋର୍ଟ ବେଅଗଲେ ଆମକୁ ବାସି ପାଣିରେ ପଚାରିବ କିଏ ? ତେଣୁ ନହେଉ । ଯେହେତୁ ସେଇ କଟକ ଭୁଲ୍ଲିରେ ତ ହାଇକୋର୍ଟ ରହିଛି । ତେଣୁ କଟକିଆ ଚାପରେ ହାଇକୋର୍ଟବି ନାହିଁକଲେ ।

ଖୋର୍ଦ୍ଦା ବଲାଙ୍ଗିର ରେଲପଥ, ବଲାଙ୍ଗିର ଓ କଳାହାଣ୍ତିରେ ମେଡିକାଲ କଲେଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ସୋନପୁର ବା ବରଗଡ଼ରେ ଆଇ ଚି ଆଇ ଅନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ଅସହମତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପରିଷର ପ୍ରତି ସହଯୋଗ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଲୋଓର ସୁକଟେଲ ପ୍ରକଟ କଥା । କାହାରି ଅସହମତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ, ରାଜ ନେତିକ ରଙ୍ଗ ଦେଇ ଏଇ କୃଷି ଜାବନ ରେଖାକୁ ଜନ ନେତାଙ୍କର ସହଯୋଗ କାହିଁ ? ଯଦିଓ

ବଲାଙ୍ଗିର ଜିଲ୍ଲାର ଏହା ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସୀତାବିଜ୍ଞିକୁ ଦାବି । ରେଳ୍ଟବା କାରଖାନା ନିର୍ମାଣ ନେଇଗଲେ ।

କରାୟି ବାକୁ କଳାହାରୀ ଜନତା ଓ ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଚେଳବାରର ଖାଲି ପତିଥିବା ବିପ୍ରର ଜମିରେ କଣ୍ଠା ବାଜି ଠାରେ ଏହି କାରଖାନା ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ବଲାଙ୍ଗିର ଲୋକେ ଆଯୋଳନ ଚଳାଇଲେ । ମୁଖ୍ୟମନ୍ୟା ସୁବିଧା ଦେଖୁ ତାକୁ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାର ନିଜ ନିର୍ବିଚନ

ଏହାକି କୋଶଳାଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ୟନ ଓ ଜନମନ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହମତି ଓ ସହଯୋଗ ଭାବର ଅଭାବ ହେବୁ ପାରସ୍ପରିକ ଏକତା ନଥିବାରୁ କିଛି ହୋଇ ପାରୁନାହିଁ । ଏଣୁ ସମସ୍ତେ ସତେତ ହୁଅଛୁ । ଆଜିବି ଆସନ୍ତୁ ସମୟ ଅଛି । ପରିଷର ହାତରେ

ହାତ ଦେଇ ସମ୍ମା କୋଶଳାଞ୍ଚଳ ଏକ ହୋଇ ମାଆ ମାଟି ପାଇଁ ଲଢ଼େଇ କରିବାକୁ, ହକ ହାସଳ କରିବାକୁ । ମନେ ରଖନ୍ତୁ ସେଇ ଜଂରାଜୀ କବି ବାଣୀ- “United we stand, Devided we fall.”

ବରପାଲିପଡ଼ା, ବଲାଙ୍ଗିର,
ମୋ: ୭୭୭୦୦୧

ଶୁଭ ଦୀପାବଳୀ ଉପଲକ୍ଷେ ହାର୍ଦିକ ଶୁଭେଜ୍ଞା . . .

କୋଶଳାଞ୍ଚଳର ସାମୁହିକ ଭନ୍ଦୁତି ହେଉ

କୋଶଳ ଆଯୋଦ୍ଧନ ଆରୁ କୋଶଳ ରାଏବର ଜୟେ ହର

Ph: 06646 233473

Readymades, Sarees, Furnishings, Imitition Jewellery
Dharamsala Chowk, BARGARH-768028

ବୋର୍ଦ୍ଦ ବଥା ବିଗରଧିର୍ ମାସିହ ଘଟିବନ୍ଦ୍ର ପହେଲା ଦକ୍ଷତ ଉତ୍ସମ ହେଲା;

ଆମର ସାମାଜିକ ଉତ୍ସବନାମ୍ବ୍ର ପହେଲା ପାର୍ବତ ଚହି ସାତର୍ଣ୍ଣ ।

ବୋର୍ଦ୍ଦ ବଥା ଆରୁ ବୋର୍ଦ୍ଦ ସମବନ୍ଦ ଦୂର୍ଗ ମନ୍ଦିର ଜାମନା ଦକ୍ଷତି -

Dr. S.K.Pradhan,

Bikram Seva Sadan, Bhukta, M.B.B.S.

Dist- Bargarh -768028

Ph.(06646)268841 Mob. 9937999331

ଡାଷାର ଥୃତି

କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଭୋଇ

ଭାଷା ଆଯୋଳନ ଚାଲିଛେ ଚାଲବା
ଥର ହେବା ଯାକେ ଥୃତି
'ବରନ' କାଟି କେନ ଭାଷା ବଦଳିଛେ
 ବଦଳୁ ଜ ଭାଷା ନୀତି (୧)

ତାକେ ଭି କହେଁସୁ ବଗିଚାଟେ ଯେନ
ଫୁଟେ ଗୁଟେ ଜାତିର ଫୁଲ
ଉନ୍ନ ଉନ୍ନ ଫୁଲ ଫୁଟାଲେଁ ବଗିଚା
 ଲାଗସି ଅମ୍ବଲ ମୁଲ (୨)

ଅରନ ଆଧାରେ ବରନ ରହେସି
କରମ ଆଧାରେ ଆଶା
ବରନ ର ବଲେ ବରକସ ହେସି
 ହଉ ଭି ଯେନସି ଭାଷା (୩)

କିଏ ଯିବା କିଏ ରହେବା ସେ ଲାଗ୍ନ
କାଏଁଜେ ଏତକି ପାଇ
ଭାଷା ବରକସ ହେଲ ସାରୁ ଆଘୋ
 ପାଇ ଯେତେ ଯିବା ଯାଉ (୪)

ଚାଲବିଅ - ଶ ମୁରଧନିଅ - ଷ
କାଏ ଦୁଷ୍ଟେ ହେଲେ ଦୁଷ୍ଟ
ଦନ୍ତିଅ - ସ ଏକେଲା କାଏଁଜେ
 ଭାଷାଥୁଁ ରହେବା ବସି (୫)

ଦୀରଘ - ର ବଲୀଁ ଅଁକରାଟେ ଥିଲା
କେନଠାନେ ଗଲା ଗୁପି
ଭେଳକି ଲଗେଇ ହରସ୍ବ - ଜ କାଏଁଜେ
 ସବୁଠାନେ ହେବା ଗୁପି (୬)

ବିଢ଼ା ଲେଖି - ଲ ଲାକେଁ କୁକି ଗଲା
ଲେଖିଆ - ଲ କେ ଦେଖ
ଅବରଗ୍ୟ - ସ ବାଟ ବନା ହେଲା
 ବରଗ୍ୟ - ଜ ହେଲା ଲେଖୁ (୭)

ଦୀରଘ - ଭ ଭି ଦୁଷ୍ଟମନା ହେଲ
ଭାଷା ଠାନୁ ଗଲା କୁକି
ହରସ୍ବ - ଭ ଯେ ସବ ଦେଖୁଥିଲା
 ସହଜେଁ ଆଏଲା କୁକି (୮)

ବରନଥୁଁ ଉହେଲେ ଉ - ଜ - ଲ - ସ - ଜ
ଆରୁଁ କେତେ ଗଲେ ଉଡ଼ି
ଭାଷା କେରେ କହ ଉବାଗର ହେବା
 ତେହେରେଟା ଯିବା ବୁଡ଼ି (୯)

କେତେଟା ଅଷ୍ଟର କାଟିଛାଟି ଦେଲେଁ
ଭାଷା ହେସି କାଏଁ ଭିନ
ଅଙ୍ଗ ହେବି ଦେଲେଁ ଅତଙ୍ଗ ଦିଶିଲେଁ
 ହେଲ ଯାଏ ଶିରା ହୀନ (୧୦)

ନାଆଁ ଅନ୍ସାରେ ବେଭାରଟେ ହେସି
ସବୁଯାକ ହେଲେଁ ସମ
ନୂଆଁ ଆଶା ଧର ଭାଷା ବଦଳାଲେଁ
 ବୁଡ଼ି ଯାଇପାରେ ଦମ (୧୧)

ସୁଅତ୍ତନ ବଳୀ ହାତ ଗୋଡ଼ କାଟି
ଦୂରବଳ ନି ହଉ ଦିନି
ଭାଷା ସମାଜର ଅସଲ ପରତେ
 ଭାଷା ଆଏ ମୁଲ ନିହ (୧୨)

ଭାଷାକେ ସରସ ସୁନ୍ଦର କରଲେ
ହଲନ ଚନ୍ଦର ବିନ୍ଦୁ
ଅନୁସାର ମିଶି ଗଢ଼ି ଦେଇଛନ
 କୋଶଳୀ ଭାଷାର ସିନ୍ଧୁ (୧୩)

କୋଶଳୀ ହେଉ କି ସମଲପୁରୀ
ଭାଷାଟା ଆମର ଗୁଟେ
ମନ୍ଦକେ ମଜେଇ ହଁସେଇ ରସେଇ
 ମହ ମହ ବାସ ଛୁଟେ (୧୪)

ହଲନ ଚନ୍ଦର ବିନ୍ଦୁ ଅନୁସାର
କରୁଥାଉ ଉବାଗର
ଜ ମାଟିର ଭାଷା ଉରିଦତ ଆଶା
 ଗୀ ଗହଳିନୁ ସହର (୧୫)

ଗନିଆଁପାଲି, ବରଗଡ଼,
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ - ୯୭୭୧୧୦୮୦୭

‘କୋଶଳୀ’ର କଥା

ବ୍ରଜମୋହନ ମୋହେର

ଥରେ ଥରେ କେନ୍ତା ଲାଗି ଯାଏସି, କେବେ ଚେତସି ର କୋଶଳୀ ଜାତି, କେବେ ଉଠସି ଆମର କୋଶଳୀ ଭାଷା, କେବେ ଉନ୍ନତ ହେଇ ପାରସି ଆମର କୋଶଳାଞ୍ଚଳ । ଦିନୁଦିନ ଦିନ ଗହଳି ଯାଏସି ଆରୁ ଆମେ ଥସୁଁ ଯେନ୍ତା କେ ହେନ୍ତା । ଆମର ଜଳାକାର ଲୋକ ତରକି ନେଇଁ ପାରବାର ତା, ତେବେ ନେଇଁ ପାରବାର ତା; ହେତିର ଲାଗି ସିନେ ଆଏଇ ଘରି ପତେ ଏନ୍ତି ଦଶା ।

ପହେଲେ ଆମେ ବଲସୁଁ ଆମର ଭାଷା ହେଉଛେ ଗାଁଜଳି ଭାଷା-ଅଶୁଭ ଭାଷା; ଆମେ ଗାଁଜଳି ଭାଷିନେ କଥା ବାର୍ତ୍ତା ହେସୁଁ । ଚିଠି ଖଣେ ଲେଖିଲେ କି ମିଚିଙ୍ଗ ଗୁଟେ ବସିଲେ ସେଥିନେ ଆମର ଭାଷାନେ ନେଇଁ ଲେଖି ଲେଖସୁଁ ଆମେ ଯେନ୍ତାକେ ସାହିତ୍ୟ ଭାଷା ବଲସୁଁ ଶୁଭ ଭାଷା ବଲସୁଁ ସେଥିନେ । ହେଲେ ଦେଖୁଁ, କାହିଁ କେବୁନ ଆମେ ଆମର ଭାଷାକେ ହେଲୁଆ ହେଇ କଥାବାର୍ତ୍ତାନେ ସିନେ ବେଭାର କରୁଛୁଁ, ଲେଖା ପଡ଼ାନେ ନେଇଁ । ଆମେ ନିଜେ ନିଜକେ ବଲସୁଁ ଉଡ଼ିଆ ଆରୁ କଟକ ଅଞ୍ଚଳ (ପୂର୍ବାଞ୍ଚଳ) ର ଭାଷାକେ ବଲସୁଁ ସାହିତିକ ଭାଷା, ସେଥିର ଲାଗି ଆମେ କଟକୀ ହେବାକେ ଚେଷ୍ଟାକରି ଭବୁ ଦେଖେଇ ହେସୁଁ; ଆରୁବି ଆମର ‘ଘିନ୍ବାରଟା’ କେ କିଣୁଛେଁ, ଜାନ୍ବାରଟାକେ ‘ଜାଣିଛେଁ’ ଏନତି ବେଭାର କରି ଆମର ଭାଷାକେ ସୁଧରେଇ ବସିସୁଁ ।

ଆମେ ଭୁଲିଯାଏସୁଁ ନିଜକେ, ଆମର ଏତକି ସୁନ୍ଦର ଭାଷାକେ । ନିଜକେ ନିଜେ ଆମେ ଚିନି ନେଇଁ ପାରବାର, ଜାନି ନେଇଁ ପାରବାର; ହେତିର ଲାଗି ତୋ ଆମେ

ଏତକିରି ପଛକେ । ଆମେ ଆମର ଭାଷାର ନାଁକେ ନେଇଁ ଚିନ୍ବାର, ଆମେ ଆମର ଭାଷାର ସୌନ୍ଦର୍ୟକେ ନେଇଁ ଦେଖୁଁ ପାରବାର, ଆମେ ଆମର ଭାଷାନେ ସୁନ୍ଦର ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେଇପାରବା, ଲଗା ନେଇଁ ଜାନି ପାରବାର, ହେତିର ଲାଗି ତୋ ଆମେ ସାହିତ୍ୟ ଭାଷା ବସିଲେ ଉଡ଼ିଆ ଭାଷାକେ ଚିନସୁଁ ହେ ସାହିତ୍ୟ ଭାଷା, ହେ ସାହିତ୍ୟ ଭାଷା ବଲି ପଛେ ପଡ଼ିକରି କେତେବେଳେ କହେବାର ଶୈଳୀ ଲାଗି, ଭାଷିର ଭଙ୍ଗି ଲାଗି ହିନ୍ଦା ବି ହେସୁଁ । ଆମେ ଆମର ଭାଷାର ନାଁ ପଚରାଲେ କହେସୁଁ ‘ଉଡ଼ିଆ’ ବଲି । ହେନ୍ତି ବନେକରି ସୋର କଲେ କେନ କଳାହାତିଆ, କେନ ସମଳପୁରୀ ଏନତି ଜିଲ୍ଲାର ନାଁ ଅନସାରେ ଭାଷାର ପରିଚେ ଦେସୁଁ । ହେଲେ କଳାହାତି, ନୂଆପଡ଼ା, ବିଶା ତ, ବଲାଙ୍ଗିର, ସମଳପୁର, ଖାରସୁଗୁଡ଼ା ଏନତି ସବୁ ଉଡ଼ିଶାର ପଣ୍ଡିମାଞ୍ଚଳ ଜିଲ୍ଲା ମନବର ଯେଗୁଟେ ପରିଚେ କୋଶଳାଞ୍ଚଳ, ଏଟା ଆମେ ସୋର ନେଇଁ କରୁଁ କି ର କୋଶଳାଞ୍ଚଳର ଭାଷା କୋଶଳୀ ବଲି ନେଇଁବାବୁଁ; ଯଦି ଭାବିଥିଲେ ଆମେ ଏନତି ହେଲୁଆ ନେଇଁ ହେଇଥିବୁଁ, ଯେନଥିର ଲାଗି ଏତକିରି ପଛେ ପଡ଼ିବୁଁ, ଏତକିପଛେ ନେଇଁ ପଡ଼ିଥିବୁଁ ।

ହୁଁ, ଓଡ଼ିଶାର ପଣ୍ଡିମାନଞ୍ଚଳ, ଯେନଟା କି କୋଶଳାଞ୍ଚଳ - ଠାନ ଜାନିକରି, ଜାତି ଜାନିକରି ଜିଲ୍ଲା ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତରେ କିଛି କିଛି ପରକ ଅଛେ; ହେଲେ ଲ ସବୁ ଭାଷାର ଲହର ଯେ ଗୁଟେ ଆଏ ଲଗା ଅସତ ହେଇ ନେଇଁପାରେ । ଏନ୍ତି ରତେ ଖଣେ ଅନ୍ତର ତୋ ସବୁ ଭାଷାନେ ଥସି । କୋଶଳୀ ଭାଷା

ଉଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଉପଭାଷା ନେଇଁସେ । ଉଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଶୈଳୀ-ଲହର ଠାନୁ କୋଶଳୀ ଭାଷାର ଶୈଳୀ-ଲହର ଅଲଗା । ଉଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବ୍ୟାକରଣ ଆରୁ କୋଶଳୀର ଭାଷାର ବ୍ୟାକରଣ ଅଲଗା । ଉଡ଼ିଆ ଆରୁ କୋଶଳୀ ଯେ ଗୁଟେ ଲିପିନେ ଲେଖାହେସି, ହେତିର ଲାଗି ଗୁଟେ ଭାଷା ହେଇଯିବା କି ଉପଭାଷା ହେଇଯିବା, ହେନ୍ତି ନେଇଁନା । ହେନ୍ତା ହେଲେ ତୋ ସଂସ୍କୃତ, ହିନ୍ଦୀ, ମରାଠି ଗୁଟେ ଲିପିନେ ଲେଖା ହେସି ବଲି ଗୁଟେ ଭାଷା ହେଇ ଯାଏତା; ‘ବଙ୍ଗାଳ’ ଆରୁ ‘ଅହମିଆ’ ଗୁଟେ ହେଇ ଯାଏତା । ହଁ, ଲଗା ଆଏ ଯେ କିଛି ଉଜାରଣ ଲାଗି କି ଧୂନି ପ୍ରଯୋଗ ଲାଗି ଗୁଟେ ଦୁଇଟା ଅଲଗା ଅଲଗା ସଂକେତ ବେଭାର ହେଇଛେ; ହେନ୍ତା ତୋ କୋଶଳୀ ଭାଷାର ଉଜାରଣ ଲାଗି କେତେଟା ନୂଆଁ ଚିହ୍ନ କି ସଂକେତ (Symbol) ବି ବେଭାର କରା ଯେଇପାରେ; ହେନ୍ତି ଦେଖିଲେ ତୋ ଆଏଇ ଘରି ପତେ ଉଡ଼ିଆ ଭାଷା ଲେଖବାରଥ ବି ପୁରନା ଲିପି ନୁ ଏଭର ଲିପି ପତେ କେତେ କେତେ ବଦଳି ଗଲା ନା - ମାର୍ଜିତ ହେଇଗଲା ନା । ଯେନ୍ଯେନ ଲୋକ ‘କୋଶଳୀ’ ଭାଷାକେ ଉଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଉପଭାଷା ବଲି ଭାବସନ, ସେ ମନେ ଉଡ଼ିଆ ସଙ୍ଗେ ବଙ୍ଗାଳ, ଅହମିଆ ଆରୁ ହିନ୍ଦୀ ସଂଗେ ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଵ, ପଂଜାବୀ ଆରୁ କେତେ କେତେ ଭାଷାକେ ଆୟେ ପରଖୁ ଦେଖବାର କଥା । କୋଶଳୀ ଭାଷାର ଯେନଟା ବ୍ୟାକରଣ ଅଲଗା, ସେନଟା ତାର ଶକ ଭଣ୍ଟାର ବି ଭରପୁର, ଏନଟା କି ଉଡ଼ିଆ ଠାନୁ ଅଧିକ ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରବାରଟା ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ ରହିଛେ । ଲ ସବୁ ଗୁନକେ

ଦେଖୁ ଦେଖିଲେ କୋଶଳୀ ଭାଷା କେନସି ଗୁନେ ଉପଭାଷା ନେଇଁ ହେଇପାରେ । କେତେକ କୋଶଳ ପଣ୍ଡିତ ବି ଦେଖେଇ ସାରଲେ ନା ସେ କୋଶଳୀ ଶବ୍ଦ ଉତ୍ତିଆ ଭାଷାର ଶବ୍ଦ ଠାନୁ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାର ଶବ୍ଦରେ ସମ୍ମାନ ହୁମା ହୁମି । ମାତ୍ରର କୋଶଳାଞ୍ଚଳର ଭାଷା ସେ କେତେ ବେଳେ ହିମୀ ଭାଷା ତୋ କେତେ ବେଳେ ଉତ୍ତିଆ ଭାଷାର ଅଧୀନ ତଳେ ରହି ନିଜର ଭାଷାକେ ଗୁଲଗୁଲା କରି ଛାଣି ଦେଇଛେ ।

ଆମର ଅଞ୍ଚଳନେ କେନସି ଲୋକ ଗୁଟେ କେନସି ଲେଖା ଗୁଟେ ଲେଖିବା ବେଳେ ତାହାକେ ଆମେ ଉତ୍ସାହ ଦେବାରଟା ତୋ ଧୂରକଥା ଆଗେ ବାଖନି ବସସୁ-ସମାଲୋଚନା କରିବସସୁ । ଆମର ଭାଷାନେ ଲେଖିଲାଟା ଦେଖିଲେ ଆମେ ବଳସୁ: କେଁ ଭାଷାଥୁ ଲେଖିଲୁ ? ଗଁଲି ଭାଷା ? ମନେମନ୍ ପଢ଼ିକରି ଭାବସୁ - “ଲେଖା ଗୁଟେ ଲେଖିଲେ ! ରଙ୍ଗ ନେଇଁ କି ଡଙ୍ଗ ନେଇଁ । ଫୁଲ କୁବି !!” ଆଗୁ ବି ଉପଦେଶ ଦେଖୁ - “ସାହିତ୍ୟ ଭାଷାନେ ଲେଖିଥିବୁ କି ନେଇଁ ? ଗାଁଭାଷାନେ କେଁ ଯେ ଲେଖିଲୁ ?” ସେ ବିଚାରୀ ଆଗୁ କେଁ କରବା ! କହ, କେତାକରି ଆଗୁ କୋଶଳୀ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିହେତୁ ପାରବା !

ଆଗୁବି ଯେନ୍ କୋଶଳୀ ଲେଖା ଲେଖିକରି କେନ୍ କୋଶଳୀ ସାହିତ୍ୟକେ ଦେଖାବାକେ ଯିବା, ସେ କହେବେ : ଜଗାକେ ସୁଧରାବାକେ ପଡ଼ିବା, ଗୁଟେ ‘ସ’ ହେବା, ଗୁଟେ ‘ଲ’ ହେବା, ଗୁଟେ ‘ଜ’ ହେବା, ଗୁଟେ ‘ର’ ହେବା, ଏନ୍ତିକରି କେତେ କଥା । ସେ ବିଚାରୀ ଆର ଥରକେ ସେନତି ଗୁଟେ ‘ସ’, ଗୁଟେ ‘ଜ’, ଗୁଟେ

‘ଲ’, ଗୁଟେ ‘ର’ ଏନ୍ତି କରି ଅକ୍ଷର ବସାବାକେ ଚେଷ୍ଟାକରି ଅଳଗା ଗୁଟେ ଲେଖା ଲେଖିବା, ସେ ଲେଖାକେ ଧରିକରି ଆଗୁ ଗୁଟେ ପଣ୍ଡିତ ଠାନେ ନେଲା ବେଳକେ ସେ ପଣ୍ଡିତ କହିବସବେ ସେ “ହେଁ, ‘ଜିବନ’ ଛୁମେ ଦୀର୍ଘ ‘ଜ’ ମାତ୍ରା ଲଗାବ, ‘ଜୀବନ’ ହେବା, ‘ଜମ’ ବଲିକରି ଲେଖିଲାଟା । ‘ସମ’ ହେବା, ‘ଆକାଶ’ ବଲିକରି ଲେଖିଲାଟା ‘ଆକାଶ’ ହେବା । ଆଗୁ ଏନ୍ତି କରିକରି ଉଲଟେଇ ପୁଲଟେଇ ଦେଖିକରି କରି ଶେଷକେ କହେବେ ‘ ଜ ଲେଖାକେ ସଂଶୋଧନ କରିବାକେ ପଡ଼ିବା ।’ ସେତିକି ବେଳେ ଜ ଲେଖୁ ବିଚାର ଆଗୁ କାଣା କହେସି ।

କେତେ କୋଶଳୀ ପଣ୍ଡିତ କହେବନ ସଂସ୍କୃତନେ ସିନା ଅଳଗା ଅଳଗା ଉଚ୍ଚାରଣ ଲାଗି ‘ଜ’ ‘ର’, ‘ଉ’ ‘ଉ’, ‘ସ’ ‘ଷ’ ‘ଶ’ ଲାଗସି, କୋଶଳୀନେ ତୋ ହେନତି ନେଇନା ଆଗୁ ଗୁଟେ ଗୁଟେ ଲାଗିବା, ହେନତି ତୋ ‘ପ୍ରାକୃତ’ ଭାଷାନେ ଗୁଟେ ‘ସ’ ର ବେଭାର ହେଇଛେ । ମାତ୍ର ଆଧୁନିକ ଭାରତୀୟ ଭାଷା ମନକରଥ୍ୟ ତୋ ହେନତି ଅଳଗା ଅଳଗା ଉଚ୍ଚାରଣ ନେଇଁ ହେଇକରି ସବୁ ବେଭାର ହେଇଛେ - ଯେନତାକି ବଙ୍ଗଲା, ଓଡ଼ିଆ ହେଲେ କୋଶଳୀ ନେ କାହିଁ ବେଭାର ନେଇଁ ହେଇପାରବା, ଲଗା ଆଗୁ କେତେ ଭାଷାବିଦ୍ୟ କର ମତ ।

ଆଗୁବି ଜାନିଛୁଁ ଯେ ‘କୋଶଳ’କେ ‘କୋସଲ’ ବଲି ସଂସ୍କୃତନେବି ଲେଖାଯାଏସି; ହେତୋ ବଶିଷ୍ଟ - ବଶିଷ୍ଟ । ସଂସ୍କୃତ ‘ଶ୍ରୀ’ ଧାତୁନୁ ବାହାରି କରି ଉତ୍ତିଆନେ ‘ଶୁଣିବା’ ହେଲାବେଳକେ

ହିମୀନେ ‘ସୁନନା’ ବେଭାର ହେସି । ହେତ୍ତିକରି ସର (ହିମୀ)-ଶର(ଓଡ଼ିଆ) ଶୁଣା (ହିମୀ) - ଶୁସି (ଓଡ଼ିଆ) ‘ଶ’ ଠାନେ ‘ସ’ ହେଇଥୁବାରଟା ଦେଖାଯାଏସି । ସଂସ୍କୃତର ବ୍ୟାକରଣ ଅନସାରେ ‘ସ’ - ‘ଶ’ ପାଲଟି ଯିବାରଟା ପ୍ରମାଣ ରହିଛେ; ଯେତା : - ସୁପ୍ତ - ସୁଷ୍ପୁତ୍ର, ସୁଦନ - ମଧୁଷ୍ପୁଦନ, ଏତି କରି ଆଗୁ କେତେ । କବି ତୁଳସୀଦାସ ତାଙ୍କର ‘ରାମ ଚରିତ ମାନସ’ ନେ ଖାଲି ‘ଶ୍ରୀ’ କେ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ବାକି ସବୁ ‘ଶ’ ଠାନେ ‘ସ’ ର ବେଭାର କରିଛନ୍; ତାହା ବଲି କାଣା ସେବା ଅଶ୍ଵନ୍ ହେଇ କିଛି ସମ୍ମାନ ଭନ୍ନା ହୋଇଛେ, କି ତୁଳସୀଦାସ କାଣା କେନତା ଛୁମେ କେନତା ‘ସ’ ଲାଗସି, କେନତା ଛୁମେ ହର୍ଷର କାର କେନତା ଛୁମେ ଦୀର୍ଘଜ କାର ନେଇଁ ଜାନିଥେଇ ।

ସେଥିରର ଲାଗି ଜନନର ଲେଖୁ ମନକେ ଗୁଟେ ନିଅମ ବନେଇ କରି ସେ ଜଙ୍ଗାଳ ଭିତରେ ନେଇଁ ଘାଁଚବାରକଥା, ତେନେ ଯେଇକରି କୋଶଳୀ ଭାଷା ଭିତରେ ଅନେକ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେଇପାରବା କୋଶଳୀ ଭାଷା ଲେଖିବାକେ ନେଇକରି ଯେନତା ସେମନେ ନେଇଁ ଭିରକି କରି ଜ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟର ଲାଗି ଲାଗିପଡ଼ିବେ ସେଥିରଲାଗି ଦୃଷ୍ଟି ଦେବାର କଥା । ଏନ୍ତି କି ଠାନ ଜାନି କରି ଜାଗା ଜାନିକରି ଖୋବଗୁରା ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦ ରହିଛେ, ସେ ସବୁର ଯେନତା ସଫଳ ପ୍ରଯୋଗ କରାଯେଇ ବୁଡ଼ି ଯଭିଥୁବାର ସଂପଦକେ ଉପକେଇ ରଖାଯେଇ ପାରବା ସେଥିର ଲାଗି ସବୁ ଭାଷାବିଦ୍ୟ, ଗବେଷକ, ସାହିତ୍ୟକ, କୋଷପ୍ରଣେତା ଆଗୁ ସବୁ କୋଶଳାଞ୍ଚଳ ବାସୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଏ ।

ତୁଳାଲା, ଉତ୍ତିଆଳ, କୋଶଳାଞ୍ଚଳ
ମୋ : ୮୪୫୭୮୭୮୮୮୮୮

ବରଗଡ଼ ତଥା ସାରା ପଞ୍ଜିମ ଓଡ଼ିଶାର ଭାଇ, ଭଉଣୀ ମାନଙ୍କୁ ଦଶହରା ଓ
ଦୀପାବଳୀ ଉପଲକ୍ଷେ ହାର୍ଦିକ ଶୁଭକାମନା ।

କୋଣାରକଥା ବିଚାରଧର୍ମୀ ମାସିକ ପତ୍ରିକାର ଦୀର୍ଘ ଜୀବନ କାମନା କରୁଛୁ ।

ବରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ଟ୍ରେକ ମାଲିକ ସଂସ୍ଥ, ବରଗଡ଼

ନିର୍ମଳ କିଶୋର କର
ସରାପତି

ସୁଦର୍ଶନ ରାଉତ
ସମାଦକ

Sumangalam

The Finest Fashion Gallery

Deals in :-

Men's wear, Kids wear, Sarees, Dress Materials . . .

Lengu Mishra Chowk, Bargarh

Ph. 234107, Mob -9439040080, 9438150500

ବୋଗଲୁଚର୍କ ବିଚାରଧର୍ମ ମାସିର ଘର୍ତ୍ତିକା ବୋଗଲୁ କଥାର୍
ଦାର୍ଘ ଜୀବନ ଓବି ସାମାଜିକ ଓ ରାଜନୈତିକ ଆୟୋଜନର
ସଫଳ ବାରତ ବହୁ ହେବାର ଉଦ୍ଦିଷ୍ୟତ ବାମନା ବରତି -

Contact:

Ph: 9437059025

Sri D. Nageswar Rao

Development Officer, Life Insurance Corporation, Bargarh Branch

ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ପଣ୍ଡିତାର ନାରୀ

ସମୟ ବିଶୁରେ ଭାରତର ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ଅନନ୍ୟ ଓ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ । ଦାର୍ଢ ଦୁଇ ଶତାବ୍ଦୀର ଜାରି ରେ ପଦାନତ ଭାରତର ଆମ୍ବା ସ୍ବାଧୀନତା ଚିକକ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲା । ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ଜତିହାସକୁ ବିଶ୍ଵେଷଣ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ୧୮୫୭ର ପ୍ରଥମ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ପଢିବ । ସେହିବର୍ଷ ପ୍ରଥମକରି ଜାତୀୟ ପ୍ରତିରାଜୀବି ପ୍ରାପ୍ତରେ ଜାରି ରେ ବିପୁଲ ସଂଗଠିତ ହେଲା । ଏହି ବିପୁଲର ପ୍ରଶମନ ପରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ସଂଗ୍ରାମ ସୁଷ୍ଟୁ ହୋଇ ପଢିଥିଲା । ମହାମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଆବିର୍ତ୍ତାବ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ନୂତନ ପ୍ରେରଣା ଓ ଉନ୍ନାଦନା ସୃଷ୍ଟି କଲା । ଆକୁମାରୀ ହୃମାଳୟ ସଂଗ୍ରାମରେ ତରଙ୍ଗାଯିତ ହେଲା । ୧୯୪୭ ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ରେ ଦେଶର ସ୍ବାଧୀନତା ଲାଭ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାରତର ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ବିପୁଲ, ବିଦ୍ରୋହ ଓ ସଂଗ୍ରାମ ସଂଗଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵରେ ସଂଗ୍ରାମରେ ଅନେକ ସଂଗ୍ରାମୀ ନିହତ ଓ ଆହତ ହୋଇଥିଲେ । ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ଜେଲ ବରଣ କରିଥିଲେ, ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହୋଇଥିଲେ । ସର୍ବସ୍ଵତ୍ୟାଗ କରି ସ୍ବାଧୀନତା ଯଜ୍ଞରେ ନିଜକୁ ଆହୁତି ଦେଇଥିଲେ ।

ଭାରତର ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ନାରୀମାନଙ୍କ ଭୂମିକା ବେଶ ପ୍ରଣିଧାନଯୋଗ୍ୟ । କଷ୍ଟୁରବା ଗାନ୍ଧୀ, ସରୋଜିନୀ ନାଇତ୍ତୁ, ସୁଶୀଳା ନାୟାର, ସୁତେତା କ୍ରିପାଳିନୀ, ସୁଭଦ୍ରା ଯୋଶୀ, ଅରୁଣା

ଶ୍ରୀମତୀ ଗାୟତ୍ରୀ ଦାଶ ଆସି ଥିଲୁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେହେଗଲ, ମଣିବେନ ପଟେଳ ଆଦି ଅନେକ ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ସ୍ବାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗଦାନ, ସଂଗ୍ରାମକୁ ନୂତନ ଦିଶା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ଆମ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ମଧ୍ୟ ଏ ଦିଶରେ କେବେବି ପଛରେ ନ ଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକ ବୀରାଙ୍ଗନ ରମଣୀ ନିଜ ସୁଖ ସଂଭୋଗକୁ ପଛରେ ପକେଇ ସ୍ବାଧୀନତା ଯଜ୍ଞରେ ଖୋସ ଦେଇଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶାର ପଣ୍ଡିତାଶ୍ଵଳରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ଯେଉଁ ଦାବାନଳ ଜଳି ଉଠିଥିଲା, ସେଥିରେ ଅନେକ ନାରୀ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଅବଦାନ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ । ନିଜ ଘର ଓ ପରିବାରର ବନ୍ଦନ ଭିତରୁ ମୁକୁଳ ଆସି, ଭାରତ ମାତାକୁ ପରାଧୀନ ବନ୍ଦନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ତ୍ୟାଗର ପରାକାଷ୍ଠା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ଛାତି ତାହା ଏବେବି ପ୍ରେରଣାଦାୟକ ।

ପଣ୍ଡିତାଶ୍ଵଳର ଯେଉଁ କେତେଜଣ ମହିୟସୀଙ୍କ ନାମ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ସହିତ ଜତିତ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜମ୍ବୁବତୀ ଦେବୀଙ୍କ ନାମ ସର୍ବାଗ୍ରେ ଉଚାରିତ ହୋଇଥାଏ । ସେ ଥିଲେ ସମ୍ବଲପୁରର ପ୍ରଥମ ମହିଳା ସତ୍ୟାଗ୍ରହୀ । ୧୮୮୭ ମସିହା ନଭେମ୍ବର ୯ ତାରିଖ ଦିନ ସେ ବିନିକା ୧୦ରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସେ ବିବାହ କରିଥିଲେ ବରପାଳିର ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଭାଗୀରଥ ପଞ୍ଜାଯକଙ୍କୁ । ନିଜର ପୁଅ ପୁଅଲୁ ପଞ୍ଜାଯକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାତୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସାମିଲ କରିଥିଲେ ।

୧୯୩୧ ମସିହା ଜାନୁଆରୀ ୨୬ରେ ପ୍ରଥମ

କରି ସେଇ ସଂଗ୍ରାମୀ ନାରୀ ଭାରତର ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମର ହୁଙ୍କାର ଦେଇଥିଲେ । ଫେବୃଆରୀ ୧୯ ତାରିଖ ଦିନ ଏହି ପରିବାର ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ନିଜକୁ ପୂରାପୂରି ସାମିଲ କରିଥିଲେ ଓ କାରାଦଶ ମଧ୍ୟ ରୋଗିଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ସଭାସମିତିକୁ ସାଧାରଣ ଲୋକ ସାହସ କରିପାରୁ ନ ଥିଲେ, ମାତ୍ର ଜମ୍ବୁବତୀ ଦେବୀ ବିଶାଳ ଜନସମାଗମକୁ ଜାରି ରେ ସରକାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଉଦ୍ବୋଧନ ଦେଉଥିଲେ । ଗାନ୍ଧୀ - ଜର୍ଜିଲନ, ରୁକ୍ଷ ଫଳରେ ହଜାରୀବାଗ ଜେଲରୁ ପଣ୍ଡିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ଖଳାସ ହୋଇ ଆସିଲା ପରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମନରେ ନୂତନ ଆଶା ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ତାଙ୍କ ନେତୃତ୍ବରେ ମଦଭାବ ପିକେଟିଂ କରାଗଲା । ସେହି ସମୟରେ ଜମ୍ବୁବତୀ ଦେବୀ କେତେଜଣ ହରିଜନ ମହିଳାଙ୍କ ସହ ନେତୃତ୍ବ ନେଇ ମାସେକାଳ ପିକେଟିଂ କରିଥିଲେ । ମଦବିକ୍ରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଖାରସୁଗୁଡ଼ାର ହରିଜନ ମହିଳାମାନଙ୍କର ଏକ ସଂଗ୍ରାମ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକୁମରେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲେ । ୧୯୩୨ ଜାନୁଆରୀ ୩ରେ ଜମ୍ବୁବତୀ ଦେବୀ ଏବଂ ସଂଗ୍ରାମୀ ଦୟାନନ୍ଦ ଶିତପଥୀ ୨୧ଜଣ ସତ୍ୟାଗ୍ରହୀଙ୍କୁ ନେଇ ପୁରୀୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ଥିବା କଂଗ୍ରେସର ମହାଅଧ୍ୟବେଶନରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ । ସେହି ମହିୟସୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ବରେ ବରଗତ ୧୦ରେ ସତ୍ୟାଗ୍ରହ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଜମ୍ବୁବତୀ ଦେବୀ ଗିରିଫ୍ଟ ହୋଇ ଦେଇମାସ ସମ୍ବଲପୁର

ଜେଳରେ ରୁହିଲେ । ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସାମା ଓ ପୁଅ ସହିତ ଗଁ ଗଁ ବୁଲି ସଂଗ୍ରାମରେ ଅଂଶଗ୍ରୁହଣ କରିବା ଫଳରେ ତାଙ୍କୁ ସମାସ ଜେଳଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ପ୍ରଥମ କରି ଲବଣ ସତ୍ୟଗ୍ରୁହରେ ଭାଗ ନେବାରୁ ତାଙ୍କୁ ସମଲପୁର ଓ ପରେ ଭାଗଲପୁର ଜେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଜେଳକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ୧୯୪୭ ଭାରତଜ୍ଞାତ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ବିହାରର ଭୂମିକା ଠାରେ ସେ ଗିରିଫ ହୋଇଥିଲେ । ୧୯୪୩ ଜୁଲାଇ ୧୫ ତାରିଖରେ ଏହି ନାରୀ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ତିରାଧାନ ହୋଇଥିଲା । ତାଙ୍କର ସମଗ୍ର ଜୀବନ ସାଧାନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଉତ୍ସର୍ଗ ହୋଇଥିଲା । ସମସ୍ତ ବିମ୍ବା ତାଙ୍କର ସ୍ଵେଚ୍ଛବସ୍ତୁଳତା ଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କୁ ‘ମା’ ଭାବରେ ନାମିତ କରିଥିଲେ ।

ମାତୃଭୂମିର ପରାଧାନ ଶୁଣିଲ ଛିନ୍ନ କରିବା ନିମତ୍ତେ ସଂଗ୍ରାମରେ ଯେଉଁ କଟିପଦ୍ମ ନାରୀ ସଂଗ୍ରାମୀ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଭାବତୀ ଦେବୀଙ୍କୁ ଭୁଲି ହୁଏନି । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ୧୯୧୦ କୁମାର ପୂର୍ଣ୍ଣମା ଦିନ ବରଗଡ଼ଠାରେ ହୋଇଥିଲା । ବାଲ୍ୟବିଧବୀ ହୋଇଥିବାରୁ ସାମାଜିକ କଟକଣା ଭିତରେ ରହୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦେଶର ତାଙ୍କ ତାଙ୍କୁ କାହିଁ ବା ରୋକିପାରିଥାଏତା । ୧୯୩୭ରେ ଜୀରାନଦୀ କୁଳରେ ଏକ ସଭାରେ ମାଳତୀ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଭାଷଣରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ନିଜକୁ ସଂଗ୍ରାମରେ ସାମିଲ ହେବାପାଇଁ ଜଇବା କରିଥିଲେ । ୧୯୩୮ ମସିହାରେ କଂଗ୍ରେସ କର୍ମୀ ଫଳୀର ବେହେରାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେଇ ସାଧାନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରିଥିଲେ । ବାପା, ମାଁ ଙ୍କ ଅନିଷ୍ଟ ସର୍ବେ ତାଙ୍କ ମାମୁଁ ରାଗବେଦ୍ର ଦାଶଙ୍କ ସହିତ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଚୌଧୁରୀ ଓ ମାଳଦେବୀଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ବରାଙ୍କୁ ଯାଇଥିଲେ । ସେଠାରୁ ଗାନ୍ଧୀ ଆଶ୍ରମ

ଅୟର୍ଦ୍ଦା ଯାଇ ତାଳିମ ପାଇବା ସହିତ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେ ସମର୍କରେ ଆସିଥିଲେ । ୧୯୪୭ରୁ ତାଙ୍କ ସଂଗ୍ରାମୀ ଜୀବନର ଆମ୍ଲ ହୋଇଥିଲା । ଜଂରେଜ ବିରୋଧା ଯୋଗାନ ଦେବା, ପ୍ରଚାରପତ୍ର ବାଣିବା, ଶୋଭାଯାତ୍ରା କରିବା ଫଳରେ ବୟାହୋଇ ସମଲପୁର ଜେଳରେ ଦେବବର୍ଷ ରହିଥିଲେ । ଜେଳରୁ ଖଲାସ ହେବା ପରେ ପୁନର୍ବାର ସକ୍ରିୟ ଅଂଶଗ୍ରୁହଣ ଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କୁ କଟକ ଜେଳକୁ ପଠାଗଲା । ଏକ ବର୍ଷ ଜେଳରେ ରହି ୧୯୪୪ରେ ଖଲାସ ହୋଇ ସମଲପୁରକୁ ଆସିଲେ । ନାରୀ ଜାତିର ବିକାଶ ପାଇଁ ସମଲପୁରର ଧମା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ବଚଗୀୟ ଠାରେ ଏକ ଆଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ସେଠାରେ ସାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ମାନକ ସହଧର୍ମିଣୀମାନେ ଆଶ୍ରମ ନେଇ ରହୁଥିଲେ । ୧୯୪୧ରେ ଭୂଦାନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ନେତୃତ୍ବ ନେଇ ପଣ୍ଡିମ ଓ ତ୍ରିଶାର ସମଲପୁର, ବଲାଙ୍ଗିର, କଲାହାଣ୍ତି ଓ ସୁନ୍ଦରଗତ ଅଞ୍ଚଳରେ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ । ୧୯୩୯ ମସିହାରେ ଅନାଥ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ସାଧାନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ପ୍ରହଲ୍ଲଦ ରାଷ୍ଟ୍ର ଲାଠକ ସହଧର୍ମିଣୀ ରୂକ୍ଷିଣୀ ଲାଠକ ନାମରେ ଏକ ବାଳ ନିକେତନ ଆମ୍ଲ କଲେ । ସମାଜସେବୀ ଓ ସାଧାନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଭାବେ ତାଙ୍କୁ ସମଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତକଟରେ ଉପାଧ୍ୟେ ପ୍ରଦାନ କରି ସମ୍ବାନ୍ଧିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ମହୀୟସୀ ନାରୀଙ୍କ ୧୯୫୮ ନରେମର ୧୩ ତାରିଖରେ ଦେହାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ଓଡ଼ିଶାର ମଦର ଚେରେସା ତଥା ‘ବହୁ କନ୍ୟା’ ଭାବେ ସୁପରିଚିତ ପାର୍ବତୀ ଗିରି ହେଉଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ଏକ ସାଧାନତା ସଂଗ୍ରାମୀ । ତାଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ଓ ସେବା ପାଇଁ ଆଜି ମଧ୍ୟ ପଣ୍ଡିମ ଓ ତ୍ରିଶାର ନାରୀ ଜାତି

ଗର୍ବତ । ପାର୍ବତୀ ଗିରି ବରଗଡ ଜିଲ୍ଲାର ସମଲେଜପଦର ଗଁରେ ୧୯୭୭ ଜାନୁଆରୀ ୧୯୮୮ ରେ ଜନ୍ମଗ୍ରୁହଣ କରିଥିଲେ । ସେ ଥିଲେ ଚିରକୁମାରୀ, ନିର୍ଭୀକ, ବିପୁଲିନି । ମାତ୍ର ୧୧ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ସେ କଂଗ୍ରେସର ସଭ୍ୟ ହେବା ଶୌରବ ଅର୍ଜନ କଲେ । ପରିବାରରୁ ଅନୁମତି ନ ମିଳିଲେ ସେ ଆଦୁହତ୍ୟାର ଧମକ ଦେଇ ସବୁକାମ ହାସଳ କରିପାରୁ ଥିଲେ । ୧୯୩୭ ମସିହାରେ ମାଳତୀଦେବୀଙ୍କୁ ଜିଦ୍ଧ କରି ତାଙ୍କ ହାତଗୋଡ଼ ଧରି ପକାଇ କଂଗ୍ରେସର ସଭ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଳିମ ପାଇଁ ରମାଦେବୀଙ୍କ ବରା ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଇଥିଲେ । ବରାରୁ ଆସି ପାର୍ବତୀ, ପ୍ରଭାବତୀଙ୍କ ସହ ସମଲପୁରରେ ସଂଗ୍ରାମୀମାନଙ୍କୁ ତାଳିମ ଦେଲେ । ଜଂରେଜ ଶାସନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗଁ ଗଁ ବୁଲି ପ୍ରଚାର କରିବା, ସୂତା କାଟିବା, ମଦମୁକ୍ତ ଆଦି ଗାନ୍ଧୀବାଦ ବୁଝାଇବା ଯୋଗୁଁ ସେ ଲାଗେଜମାନଙ୍କ ଶତ୍ରୁ ହୋଇଗଲେ । ପାର୍ବତୀ ଅୟର୍ଦ୍ଦାର ଗାନ୍ଧୀ ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଇ ଗାନ୍ଧୀ ଓ କଷ୍ଟୁରବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟେ ସମର୍କରେ ଆସିଥିଲେ । ୧୯୪୭ରେ ଭାରତ ଛାତ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସେ ଜାତିତ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସାହସିକତାର ଉଦ୍ଦାରଣ ହେଲା ଥରେ ବରଗଡ ଏସ.ଡି.ଓ ଙ୍କ ଆସନରେ ବସି ଭାରତର ସାଧାନତା ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ଏଥ୍ୟୋଗୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇ ବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସାଧାନତା ପରେ ସେ କିନ୍ତୁ ରାଜନୀଚିକ୍କୁ ନ ଯାଇ ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଜାତି ହେଲେ । ୧୯୭୮ରେ ପାଇକମାଲଠାରେ ଅନାଥଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ବାଳନିକେତନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ପରେ ପରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ଫୁଲ

ଭରଣେବଂ ବଲାଙ୍ଗିର ନିକଟସ୍ଥ ପୁଣ୍ୟାରୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ସତ୍ୟାଗ୍ରହୀ ପଥରଚେପାଠାରେ ଅନାଥାଶ୍ରମ । ୧୯୯୪ଅଗଷ୍ଟ ୧୩ ତାରିଖରେ ଏହି ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ଦେହାତ ସହିତ ଏକ ସଂଗ୍ରାମର ଅଧ୍ୟୟ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା ।

ଆଉ ଜଣେ ସଂଗ୍ରାମୀ ହେଉଛନ୍ତି ରାଧିକା ଦେବୀ । ସେ ସମ୍ବଲପୁର ନିକଟସ୍ଥ କୁକୁଡ଼ାପାଳି ଗ୍ରାମର ବାଲମୁକୁର ପାତାଙ୍କ କନ୍ୟା । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ୪ ଜାନୁଆରୀ ୧୯୦୩ । ଲକ୍ଷ୍ମଣପୁଣ୍ୟାରୀ ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଁ ସେ ହରିଜନ ମହିଳା ସମିତି ଗଠନ କରି ମଦ ବିରୋଧ ପିକେଟିଂ କଲେ । । ଗାଁ ଗାଁ ବୁଲି ସତ୍ୟତନତା ସୃଷ୍ଟି କରି ଜଂରେଜ ସରକାରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାରୁ ପୋଲିସର ଚକ୍ଷୁଶୁଳ୍କ ହେଲେ । ୧୯୪୨ ର ସତ୍ୟାଗ୍ରହରେ ଯୋଗଦାନ କରିବାରୁ ଜଂରେଜ ସରକାରଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ହେଲେ ।

ସେହିଭଳି ଅନ୍ୟତମ ସଂଗ୍ରାମୀ ଜାହୁବୀ ପୁଣ୍ୟାରୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ୧୮୯୩ ମସିହାରେ । ସେ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଲକ୍ଷ୍ମଣ

ପୁଣ୍ୟାରୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ସତ୍ୟାଗ୍ରହୀ ହୋଇଥିଲେ । ୧୯୪୨ ଅସହଯୋଗ ଆଯୋଜନରେ ଭାଗନେଇ ଗାଁ, ଗାଁ ବୁଲି ଜଂରେଜ ସରକାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଜନମତ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ।

ପଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶାର ଆଉ ଜଣେ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ହେଉଛନ୍ତି ଗୁରୁବାରୀ ମେହେର । ଜଂରେଜ ସରକାରଙ୍କର ଅନ୍ୟାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସର ଭାଗୋଳନ କରିଥିଲେ । ଜଂରେଜ ସରକାର ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଖଣ୍ଡଶା ବଜାର ଥିବାରୁ ତାର ପ୍ରତିବାଦ ସ୍ଵରୂପ ହୋଇଥିବା ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଏହି ମହୀୟସା ମହିଳା ନେବୁଦ୍ଧ ନେଇଥିଲେ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁବାରୀ ମେହେରଙ୍କ ଉପରେ ବିଶେଷ କିଛି ଗବେଷଣା ହୋଇପାରିନଥିବାରୁ ବିଶେଷ କିଛି ତଥ୍ୟ ଜଣାପଡ଼ିନାହିଁ ।

ଏମାନଙ୍କ ବ୍ୟତାତ ଆହୁରି ଅନେକ ନାରୀ ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇଁ ନିଜର ଜୀବନ ଦେଇଛନ୍ତି ଏଇ ଜାତି ଏଇ ଦେଶ ପାଇଁ । ଏମାନେ ନିଜର ସୁଖ ସମ୍ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରି ସ୍ବାଧୀନତା ଯୁଦ୍ଧରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ।

ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କମଳା ଦେବୀ, ମେନକା ଦେବୀ, ଚଞ୍ଚଳା ଆଚାର୍ୟୀ, ଗାନ୍ଧି ମେହେର, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମେହେର, ଦ୍ୱାଦଶୀ ରଣୀ, ଭକ୍ତିଲଗିରି, ଦିତୀୟା ଗିରି, ଅମୃତା ଗିରି, ବୁଲସୀ ଦେବୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ, ହୀରାମଣି ଦେବୀ, ବୁଲସୀ ତତ୍ତ୍ଵୀ, କେତକୀ ପରିଭାଙ୍ଗ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ । ଏମାନେ ସମସ୍ତ ଧାରସୁଶୁଭାରେ ଶାନ୍ତି-ଜଗଭାଙ୍ଗ, ବୁଲ୍ଲିର ଖିଲାପ ବିରୁଦ୍ଧରେ କଂଗ୍ରେସ ପତାକା ଧରି ଜଂରେଜମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସପ୍ତାହେ କାଳ ପିକେଟିଂ କରି ଜେଲ ଯାଇଥିଲେ ।

ଏହି ସମସ୍ତ ନାରୀ ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ବ୍ୟତାତ ହୁଏତ ଆହୁରି ଅନେକ ଜତିହାସର ଅତରାଳରେ ରହିଯାଇଥିବେ । ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଗୁଣ୍ଡିସମୂଷା ଭଳି ତାଙ୍କ ଅବଦାନକୁ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣିଲେ ଆଶାମୀ ବଂଶଧର ମାନେ ଏଥିରୁ ପ୍ରେରଣା ଲାଭ କରିବେ ।

ଗୋପାଳମାଳ
ସମ୍ବଲପୁର

କୋଶଳ କଥା ବିଚାରଧର୍ମୀ ମାସିକ ପତ୍ରିକାର ଦୀର୍ଘ ଜୀବନ କାମନା କରୁଁ

କୋଶଳାଞ୍ଚଳ ର ସମସ୍ତ ଭାଇ ଭଉଣୀ ମାନଙ୍କୁ ଦଶହରା ଓ ଦୀପାବଳୀ ର

ଶ୍ରୀ ଅଭିନନ୍ଦନ ।

- ସାର ମଲ୍ଲିସେସାଲିଟି ହୃଦୟରେ ଭଲାପିତା

ଏକ ବିଭିନ୍ନଧର୍ମୀ ମାସିକ ପତ୍ରିକା । କୋଶଳ ରାଜନୈତିକ ଦଳ ବା ସଂଗଠନ ଏହ ଆମର କୋଶଳ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବା ପରୋକ୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ରାଜନୈତିକ, ଅଣ-ରାଜନୈତିକ, ସରକାରୀ-ବେସରକାରୀ, ସଂସ୍କୃତିକ ଓ ଧାର୍ମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଶଳପ୍ରେମୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସାଦର ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ କୋଶଳାଞ୍ଚଳର ବିକାଶ ଓ ଦାବି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

- ପ୍ରକାଶକ

ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଗର୍ଭିତ

ଆମ ବହୁବିଧ ପ୍ରତିଭାସିଙ୍କ ନାୟକ - ନାଟ୍ୟ ବାରିଧ୍ୟ - ଅଚଳ ବିହାରୀ ପଣ୍ଡା

ସାରସ୍ଵତ ଜଗତରେ ପାଦଥାପି
ଯେଉଁ କେତେ ଜଣ ସାଧକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ
ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଆସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି
ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଚୀନ କୋଶଳ
ରାଜ୍ୟର ବାଣୀପୁନ୍ତ୍ର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅଚଳ ବିହାରୀ
ପଣ୍ଡା ଅନ୍ୟତମ । କୋଶଳ ଓ ଭକ୍ତିକାରୀ
ପବନକୁ ସରଳ ହେତୁରେ ମନ ମତାଣିଆ
ଭାଷାରେ ସେ ଯେଉଁ ଆବେଗ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି
ତାର ପଚାତର ନାହିଁ । ବାଗଦେବୀଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ
ସତାନ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ଏକାଧାରରେ
ଗୀତିକାର, ନାଟ୍ୟକାର ଅଭିନେତା,
ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, କବି, ଅପନ୍ୟାସିକ, ଚଳଚିତ୍ରର
ସଂଲାପ ଲେଖକ, ନୃତ୍ୟଶିଳ୍ପୀ, ନାନାବିଧ
ଅଭିନବ କଳା, ସାହିତ୍ୟ ସଂସ୍କରିତରେ ନିମଞ୍ଜି
ରହି ଏବେ ବି ପରିଣାମ ବୟସରେ ଚଳନ୍ତରୁ
ଅଛନ୍ତି ସେ । ସାହିତ୍ୟପ୍ରାଣ ଶିଖାଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶ୍ରୀ
ଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କ କୃତୀସବୁ ଆମ ପାଇଁ ଗର୍ବ
ଶୌରବ ଆଣେ ।

ସଫଳ-ସ୍ଵପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନାଟ୍ୟକାର ଶ୍ରୀ
ଯୁକ୍ତ ଅଚଳ ବିହାରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ୦୧-୧୨-
୧୯୯୧ ରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣପୂର ଜିଲ୍ଲାର ଦକ୍ଷିଣ
କୋଶଳ ରାଜ୍ୟାନ୍ତିର ବିନିତପୁର ବା ଆଧୁନିକ
ବିନିକା ସହରରେ ଜନ୍ମ । ପିତା କବିରାଜ -
ନାଟ୍ୟକାର ଷ୍ରୀ ବାସୁଦେବ ପଣ୍ଡା ଓ ମାତା
ଷ୍ରୀମତୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଦେବୀଙ୍କର ସେ ଜ୍ୟୋତି
ପୁତ୍ର । କୋଶଳି ତଥା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଦାର୍ଢି
ପଚାଶ ବର୍ଷରୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଧରି ସେ ସାହିତ୍ୟ
ସାଧନା କରି ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ରଚିତ 'ପଚା
କପାଳ' ୧୯୭୪ ଆମ କୋଶଳି ଭାଷାର
ପ୍ରଥମ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ ନାଟକ (ଅଙ୍କ ବିଶିଷ୍ଟ ନାଟକ)

ଅଶୋକ କୁମାର ଶାଣ
ଅଶୋକ କୁମାର ବିଶି

ବୁପେ ମାନ୍ୟତା ପାଇଛି । ଶାଠିଏ ସତ୍ତ୍ୱର
ଦଶକର ଆକାଶବାଣୀ କଟକ ଓ
ସମ୍ବଲପୁରର ସେ ସ୍ବାକୃତି ପ୍ରାୟ ନାଟ୍ୟକାର
ଓ ଗୀତିକାର ।

ତାଙ୍କ ରଚିତ ଅନେକ ସୁମଧୁର
ମନ୍ଦୁଆଁ କୋଶଳୀ - ସମ୍ବଲପୁରୀ ଗାତ
ଯାହା ଖୁବ୍ ସରସ ସାବଲୀଳ,
ପ୍ରାଣପ୍ରାରୂପ୍ୟଭାରା, ହାସ୍ୟ-ରମ୍ୟ ରସ୍ୟକୁ

ଏଇ ଯେମିତି - "ଇ ମାଗୋ ମୁଣ୍ଡ କେତେଇ
ଧରମୀ, ଦେଖୁ ତ ଚିଥୋର ଜୁଏ ପିଲାକେ,
ମନଟା ଭାବସ୍ଥୀ ପାଏତି କାଁଏରେ, ପରଥମେ
ବନ୍ଦୁଛେଁ ଚାରିଖୁରାକେ ... , ସୁରୁନନିକେ
ଲାଗିଛେରେ ଢାହାନି, ସାତଦପା ମୁହୂଳା
ଗୀତ, ନାଟକ, ପ୍ରବନ୍ଧ, ଗଜ, ରମ୍ୟରଚନା
ପ୍ରଭୃତି ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରରୁ
ଦୀର୍ଘ କେତେ ଦଶମି ଧରି ପ୍ରଚାର ହୋଇ
ଆସୁଛି । ତାଙ୍କ ରଚିତ କୋଶଳି ଭାଷାର
ପ୍ରକାଶିତ ଉପନ୍ୟାସ 'ଦେବୀ' ଓ
ଆମଜାବନାମୂଳକ ଉପନ୍ୟାସ 'ବାତୁଭବାଚ' ।

ଅନନ୍ୟ - ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୃତି । ଜୀବନରେ ଶତାଧ୍ୟକ
ନାଟକରେ ଅଭିନ୍ୟ ତଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଓ
ନାଟ୍ୟ ରଚନା ମାଧ୍ୟମରେ ରଂଗମଂଚ ଏହି
ସେ ନିବିଡ଼ ସଂପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ପୁଣି
ଦୂରଦର୍ଶନ, ଚଳଚିତ୍ର, ଟେଲିଫିଲ୍ମ ପ୍ରଭୃତିରେ
ତାଙ୍କ ଅଭିନ୍ୟ କଳାକୌଣସି ବେଶ
ହୃଦୟଗ୍ରାହୀ ତଥା ଉପଭୋଗୀ । ସେ ଚଳଚିତ୍ର
ଜଗତକୁ ଆସି ଆମ କୋଶଳି ଭାଷାର
'ଶଳାବୁଢ଼ା' ଚଳଚିତ୍ରର ସଂଲାପ ଲେଖୁ
ନିଜେ ଅଭିନ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେତକି
ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବହୁ ଯାତ୍ରାନାଟକ
ଲେଖକ ସହିତ ଅନେକ ମଂଚନାଟକ, ଶିଶୁ
ନାଟକ, ବେତାର ନାଟକ - 'ପ୍ରସିଦ୍ଧ
ବେତାର ନାଟକ - ପ୍ରତିଧ୍ୟନି', ଧାରାବାହିକ
ନାଟକ - (ବାବୁ କହିଛନ୍ତି ସେ ଘରେ ନାହାନ୍ତି,
ଦାରୁଭୂତ ମୁରାଗୀ), ରୂପକ ନାଟକ
ଗୁଡ଼ିକରେ ବିଶେଷ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରି
ପାରିଛନ୍ତି ।"

ତାଙ୍କ ରଚିତ ଯାତ୍ରାନାଟକ ଗୁଡ଼ିକ
ମଧ୍ୟରେ ଏବେ ବି ଏ ସମାଜ ବ୍ୟାଧିଗ୍ରେଷ,
ବାଘମାତିଛି, ଆଖି ଲୁହ କଥା କୁହେ, ନିଷିଦ୍ଧ
ଅଞ୍ଚଳ, ଯାତ୍ରା ନାଟକ ପ୍ରଭୃତି ଓଡ଼ିଶାର
ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଗଣନାଟ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦର୍ଶିତ
ହୋଇ ଓଡ଼ିଶାର ସର୍ବତ୍ର ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସିତ
ହୋଇଛନ୍ତି । କଟକ କଳାବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର ତଥା
ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ରଜମାଞ୍ଚରେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ଓ
ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ନାଟକ ମାନଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ 'ମଣିସଂହାର' - (ପୌରାଣିକ
ନାଟକା), ମଞ୍ଚ ନାଟକ - "କ୍ଲାନ୍ ଅପରାହ୍ନ"
- ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ । ପୁଣି କୋଶଳି ଭାଷାର

ଯାତ୍ରା ନାଟକ ନଥୁବା ବେଳେ ସେ “ଉଠୁଁସି
ଜନ” ଯାତ୍ରା ନାଟକ - ଅପେରା ଲେଖି
କୋଶିଳ ଭାଷା ଭାରତାକୁ ରୁଦ୍ଧିତ କରିଛନ୍ତି ।
ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ରଂଗମଂଚରେ ସଫଳତାର
ସହ ମଞ୍ଚରୁ ହୋଇଥିବା ତାଙ୍କର ଅନେକ
ପ୍ରକାଶିତ ଅପ୍ରକାଶିତ ନାଟକ ସହ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
ଅନେକ କୃତି ସବୁ ରହିଛି । ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର
ଅମର ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୃତି ପାଇଁ ତଥା
ଜୀବନବ୍ୟାପୀ ସାହିତ୍ୟ ସାଧନା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ
ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ମିଳିଛି ନାଟ୍ୟଜ୍ୟୋତି,
କୋଶିଳରନ୍ତୁ, କୋଶିଳ ନାଟ୍ୟଗୌରବ,
ନାଟ୍ୟ ବାରିଧି ଉପାଧ୍ୟମାନ ।

ଚାଟଶାଳୀ ପାଠ୍ୟ (ବିନିକାରୁ)
 ବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷା ଆରମ୍ଭ କରି ପ୍ରଥମେ
 ସୋନପୁର ଓ ପରେ ବରପାଳି, ବରପାଳି
 ହାଇସ୍କୁଲରୁ ଉଚ୍ଚାର୍ଷ ହେଲାପରେ ଶ୍ରୀ ଯୁକ୍ତ
 ପଣ୍ଡା ହୀରାକୁମାର ଡେମ୍ ପ୍ରେଜେକ୍ଚରେ ଜଣେ
 କନିଷ୍ଠ କିରାଣି ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି, କଟକ
 ଜଳସେଚନ ବିଭାଗ ସୁପରିନିଚେଣ୍ଡେଙ୍କଳ
 କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ମୁଖ୍ୟ ସହାୟକ ଥିବା
 ସମୟରେ ସେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ।
 ତାଙ୍କୁ ଏବେ ୮୨ ବର୍ଷ । ତାଙ୍କ ଲେଖନୀ
 ଅଥକ ରହିଛି ଏ ଯାଏଁ ।

ତାଙ୍କ ତାଙ୍କ ବିଶେଷ କଥନ

ପଚାରିଲେ ସେ କୁହୁତି, - “ଆମର ଜୀବନ ଶୁଣେ ଶୁଣି କାଗଜ ଆଏ ଗୋ ବା । ଲେଖି ଦେଇଥାଇଁ ତ ଦୁଇଧାଡ଼ି । ଏନତା କୁଳିହା ବିଚାର କରି କରି ତ ସମିଆ ଗଲା କାହିଁ ମାରୁଛ କେନ୍ତର୍କଳେ ଯାଏସିନ ଜୀବନର ବେଳଟା ବୁଦ୍ଧି !!!”

ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ବଜାର କମିଟୀ, ଅତାବିରା

ଅତାବିରା ନିୟମ୍ବୀତ ବଜାର କମିଟୀ ଅଧ୍ୟନରେ ପରିଚାଳିତ ସମସ୍ତ ମାର୍କେଟ ଯାର୍ଡ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥିତିକୃତ ଧାନକୁ ଯ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆମର ଚାଷୀଭାଇ ମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ସେମାନେ ନିଜର କଷ୍ଟୋପାର୍ଜିତ ଧାନକୁ ଆସନ୍ତା ଖରିପ ୧୨-୧୩ ବର୍ଷ ଚାଷି ପରିଚୟ ପତ୍ର (F.I.C.) ଦାଖଲ କରି ଧାନ ବିକ୍ରୟ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଧାନ ଦର ପାଇ ଲାଭବାନ ହୁଅନ୍ତୁ । ନିୟମ୍ବୀତ ବଜାର କମିଟୀ ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଯଥା ଖେ-ବ୍ରିଜ୍, ଖେଲଙ୍ଗ ସ୍କେଲ, ଆନାଲିସି ସିଟ୍, ସେଟ୍ ଥପ୍ ସିଭ, ମୌଣିକ ମିଟର ଇତ୍ୟାଦିର ବ୍ୟବହାର କରି ନିଜକୁ ଏକ ନିଷ୍ଠାପର, ସ୍ଵଳ୍ପ ଓ ଦକ୍ଷ ଚାଷୀ ଭାବେ ପରିଚୟ ଦିଅନ୍ତୁ । ଆମେ ଆମର ଚାଷୀ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ସବିନ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରୁଥିଲୁଁ ଯେ, ସେମାନେ ଧାନ ବିକ୍ରୟ ସହ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୃଷିଜାତ ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ନିଜଦ୍ୱାରା ଉପାଦିତ ସାମଗ୍ରୀକୁ ଦେଇନିକ ଓ ସାପ୍ତାହିକ ବଜାର ମାନଙ୍କରେ ବିକ୍ରୟ ଦିଗରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗ କରନ୍ତୁ ।

ସ୍ବା/-ଶ୍ରୀ ତରଣୀ ସେୟା
ସମ୍ପାଦକ

ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ବଜାର କମିଟୀ, ଅତାବିରା

ସ୍ବା/-ଶ୍ରୀ ରାଜକିଶୋର ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ

ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ବଜାର କମିଟୀ, ଅତାବିରା

ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଶର୍ତ୍ତ

ଚିତ୍ରଶିଳୀ - ବୀରବର୍ଣ୍ଣ

ଚିତ୍ରକଳା ଜଗତରେ ଅନେକ ରକ୍ଷିତପ୍ରତିମ ଚିତ୍ରଶିଳୀ ଜନ୍ମନେଇ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ଯୁବଚିତ୍ରଶିଳାମାନେ ମଧ୍ୟ ଡେଶାକୁ ଚିତ୍ରଶିଳୀ କଳାରେ ସଂସ୍ଥିତକୁ ରବିମନ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଏଭଳି ସାଧକ ଶିଳୀ ମାନଙ୍କ ଜୀବନୀ ଓ କୃତୀ ଶୁଭିକ ହୃଦୟରେ ବାରମ୍ବାର ଆଦେଲିତ ହୁଏ । ସେଇ ଚିତ୍ରଶିଳୀଙ୍କ ଅନ୍ୟନାମା ଚିତ୍ରକୁହଁ ବୁଝାଇଥାଏ । ସେଇ ଏହିଭଳି ପରିଣାତ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ରକଳା ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ ଓ ଚିତ୍ରକୁ ନେଇ ଚିତ୍ରା କରୁଥିବା ମଣିଷ ଥିଲେ ପରିମ ଡେଶାର ବ୍ୟୋଜେସ୍ତ ଚିତ୍ରଶିଳୀ ତଥା ବରପୁତ୍ର ବୀରବର ସାହୁ ।

ଏହି ମହାନ ଶିଳୀ ତଥା ସାଧକଙ୍କ ଜନ୍ମ ହୁଏ ୧୯୧୯ ମସିହା ବରପାଲି ର ସମଲେଖିଗା ମହିର ପାଖ ତାଙ୍କ ପୌଢ଼କ ଶୁଭରେ ପରିତ୍ର ଶୁଭପୂର୍ଣ୍ଣମା ତିଥିରେ । ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ସେ ରୁଗଣ ଥିଲେ ଏବଂ ମା ସମଲେଖିଗାଙ୍କ କରୁଣାରୁ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଵର୍ଗରେ ବୋଲି ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ । ବରପାଲି ର ସୌଦିର୍ଯ୍ୟ ଭରା ପରିବେଶ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପିଲାବେଳୁ ଶିଳୀଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥିଲା । ପରେ ଚିତ୍ରକଳା ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ୧୯୪୮ ମସିହାରେ କଲିକତା ସ୍ଥିତ ସରକାରୀ କଳା ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ପଡ଼ିବାକୁ ଗଲେ । ସେହି ସମୟରେ ସେ ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଦଙ୍ଗାର ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଦୃଶ୍ୟ ରେ ସେ ଭୟଭାତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ୧୯୪୦ ରେ କଲିକତାରୁ ଫେରିବା ପରେ ସେ ପଟ୍ଟୋଗ୍ରାହୀରୁ ନିଜ ଜୀବନ ଜୀବିକା ଆରମ୍ଭ

ଅଶୋକ କୁମାର ଦାଶ

କରିଥିଲେ । ପରେ ବରଗଢ଼ ସହରର ଭାମାଟକୀଙ୍କ ପାଖରେ “ସାହୁ ପଟ୍ଟୋ ଶୁଭିଓ” ନାମରେ ଏକ ଶୁଭିଓ ସ୍ମୃପନା କରି ଜୀବିକା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ପଟ୍ଟୋଗ୍ରାହୀ ସହ ଭୂଲୀରଂଗରେ ଅନେକ ପ୍ରାକୃତିକ ଦୃଶ୍ୟ ଓ ପ୍ରତିକୃତି କୁ ସେ ଜୀବନ ଭାବରେ ଅଂକନ କରୁଥିଲେ । ୧୯୪୦ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ପଟ୍ଟୋଶୁଭିଓ ଓ ରଂଗ ମଞ୍ଚ ମାନଙ୍କରେ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସିନେରୀ ଶିଳୀ ବୀରବରଙ୍କ ରଂଗଭୂଲୀରେ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ଜୀବନ । ଯାହାକି ତାଙ୍କୁ ଆଣି ଦେଇଥିଲା ଅନେକ ଯଶ ଓ ଖ୍ୟାତି । ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୃତି ମଧ୍ୟରେ, ମାଁ ସମଲେଖିଗା, ମାଁର ମମତା, ବାସ୍ତଳ୍ୟମମତା ଘେନି ଭାଲୁଛନ୍ତି ମାତ, ବନେ ବନେ ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଭୟାବୁର ମୂର, ଦେବଶିଶୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ଉଦ୍ୟାନ ପ୍ରକୃତି, କଦମ୍ବଧାରୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ଜଗାଧାରୀ ଶିବ, ଶକୁନକଳା, ଦଶତି ଭଜାମା ରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ବାସ୍ତଳ୍ୟ ମମତା, ମାତୃଷ୍ପେତ୍ର, ଦିବା ଓ ରାତ୍ରାର ଦୃଶ୍ୟ, ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ସୌଦିର୍ଯ୍ୟମଧ୍ୟ ଧର୍ମିଆ, ପଞ୍ଚମ ଜର୍ଜ, ନିଜ ଭୂଲାରେ ନିଜେ, ପଲ୍ଲୁବଧୂ, ପ୍ରେମ ଓ ସେବା ଭାବର ଅବତାର ଜିଶ୍ରପୁତ୍ର ଯାଶୁ । ରାଜେଷ୍ଟ୍ର ନାରାୟଣ ସିଂହଦେବ ଓ ଶିଳୀ ନିଜେ । କାନ୍ଦୁରେ ଅଙ୍କିତ ପ୍ରକୃତିର ଚିତ୍ର, ସ୍ଵଭାବକବି ଗଜାଧର ମେହେର, ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ମହାତ୍ମିକ ତେଲିଚିତ୍ର, ଦିବ୍ୟଜନନୀ ଶ୍ରୀମା, ଜ୍ଞାନ୍ୟୋଗୀ ଶ୍ରୀ ଅରବିନ୍ଦ, ମଧ୍ୟର ସିଂହାସନ, କଳାର ଅଧ୍ୟକ୍ଷର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ସ୍ଵାମୀ ଯୋଗାନନ୍ଦ, ଶିବାନନ୍ଦ, ଜାତିର ଜୀବନକ ମହାମା ଶାନ୍ତି, ସ୍ଵାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ, ଦୟାନନ୍ଦ ସରସ୍ଵତୀ, ଗୋତମ ବୁଦ୍ଧ, ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ବାମୀ ନନ୍ଦନ ପଥ ଗାମୀ ଭବ ଭୂମେ, ଭକ୍ତିଯୋଗର ଅବତାର ଶ୍ରୀ ରାମକୃଷ୍ଣ ପରମହଂସ ଓ ମା ଶାରଦା, ବିଶ୍ୱଜକବି ରବାନ୍ଦୁନାଥ ଠାକୁର, ସତ୍ୟସାଇ ବାବା, ବାର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏ, ବୁଦ୍ଧ ଶରଣ ଗଛମା, କୋଣାର୍କ ଚକ୍ର ଓ ଲାସ୍ୟମଧ୍ୟ ନର୍ତ୍ତକୀ, ନୃପରାଜ ସିଂ, ମହାସରସ୍ଵତୀ, ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଉତ୍ୟାଦି ଉତ୍ୟାଦି ଜନାଦୃତ ହୋଇପାରିଛି । ଚିରକାଳ ସାଧନା କରୁକରୁ ସେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ପୂଜ୍ୟ ବାବାଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ ସାନ୍ନିଧି ଲାଭକରି ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥିଲା । ଶ୍ରୀ ଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ଦିବ୍ୟଜାବନ, ସାବିତ୍ରୀ, ଗାତା ନିବନ୍ଧମାଳା, ମାତୃ ରଚନାବଳୀ, ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଜୀବନୀ, ଶରତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚଣ୍ଡୋ ପାଧାୟ, ବଜ୍ରି ମଚନ୍ଦ୍ର,

ରବୀନ୍ଦ୍ରନାଥ ପ୍ରମୁଖଙ୍କ ସାହିତ୍ୟ, ସ୍ଵଭାବ କବି ଗଙ୍ଗାଧର ଗ୍ରୂପ୍‌ବଳୀ, ଭର୍ତ୍ତକବି ମଧୁସୂଦନ ଗ୍ରୂପ୍‌ବଳୀ, ରାଧାନାଥ ଗ୍ରୂପ୍‌ବଳୀ, ପିତୃପ୍ରସଙ୍ଗ ଆଦି ଓଡ଼ିଆହିଁ, ବଙ୍ଗଳା ଭାଷାର ପୁସ୍ତକ କୁ ବାରମାର ପାଠକରି ଦିବ୍ୟଜୀବନର ଅନୁଭୂତି ପାଇଥିଲେ । ଶିଳ୍ପୀ ତାଙ୍କ ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଦିବ୍ୟଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କବି ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର, ମହାମା ଗାନ୍ଧୀ, ଜବାହାରିଲାଲ ନେହେରୁ, ବିନୋବା ଭାବେ, ବିଜୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଣ୍ଡିତ, ଗୋପବନ୍ଧୁ ଚୌଧୁରୀ, ରମାଦେବୀ ଚୌଧୁରୀ, ନବକୃଷ୍ଣ ଚୌଧୁରୀ, ବିଜୁ ପଜନାୟକ, ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାରୀଯଣ ସିଂହଦେବ ଆଦି ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିଦ୍ୱାରା । ଏହାସହ ଅନେକ ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଙ୍କ ସଂସର୍ଣ୍ଣରେ ଆସିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କବିପୁତ୍ର ଭଗବାନ ମେହେର, ପଣ୍ଡିତ ରାଘବ ମିଶ୍ର, ଭାଗୀରଥୀ ପଜନାୟକ, ରାମପ୍ରସାଦ ସିଂହ, ଭାଗୀରଥୀ ପୂଜାରୀ, ପାର୍ବତୀ ଗିରି, ନିକୁଞ୍ଜ ବିହାରୀ ସିଂହ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଚନ୍ଦ୍ର ପଜନାୟକ, ପଦ୍ମଶ୍ରୀ କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ମେହେର, ବଳିଷ୍ଠ ପ୍ରଧାନ, ଗଣନାଥ ପ୍ରଧାନ, ଗଣନାଥ ଗତତିଆ, ପଦ୍ମଶ୍ରୀ କୃତାର୍ଥ ଆଚାର୍ୟ ଆଦିପ୍ରମୁଖ । ଚିତ୍ରକଳାରେ ଜୀବନବ୍ୟାପି

ସାଧନାପାଇଁ ସେ ଓଡ଼ିଶାର ବହୁ ପ୍ରମୁଖ ସରକାରୀ ଓ ବେସରକାରୀ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ସମର୍ପିତ ତଥା ସମ୍ବାନୀତ ହୋଇଥିଲେ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ବରପାଲି ବଣିକ ସଂସର ଗୌପ୍ୟଜୟତା, ଭାଗୀରଥୀ ପଜନାୟକ ସ୍ଵତି ସମିତି, ବାସତୀ ସାହିତ୍ୟ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ପରିଷଦ, ବରପାଲି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଶାରଳା ସମ୍ବାନ (ଜାପୀ ସଂସ୍କୃତ ଭୁବନେଶ୍ୱର) ପଦ୍ମ ଶ୍ରୀ କୃତାର୍ଥ ଆଚାର୍ୟ ଜନ୍ମ ଶତବାର୍ଷୀକୀ, ବରପାଲି ସାମାଦିକ ସଂସର, ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ସଂସ୍କୃତ ସମ୍ବାନ, କଳାଭୂମି ଚିତ୍ରକଳା ଅନୁଷ୍ଠାନ ବରପାଲି, ପ୍ରଗତି ଉକ୍ତକ ସଂସର ରାଉରକେଳା, ହୀରାଖଣ୍ଡ ବସତ ମିଳନ ସମ୍ବଲପୁର ରତ୍ୟାଦି । ଏହା ସହ ସେ ବରପାଲି ଠାରେ ଶ୍ରୀ ଅରବିନ୍ଦ ପାଠକୁର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଗଙ୍ଗାଧର ସାହିତ୍ୟ ପରିଷଦର ଆଜୀବନ ସଦସ୍ୟ ଏବଂ କଳାଭୂମି ଚିତ୍ରକଳା ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ମଧ୍ୟ ସେ ଥିଲେ ।

ଶିଳ୍ପୀ ବାରବର ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାର ବ୍ୟୋଜ୍ୟସ୍ତ ଚିତ୍ରଶିଳ୍ପୀଙ୍କାରେ । ଚିତ୍ରକଳା ସହ ଆଧୁନିକତା ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଆଣିଥିଲା ସରଳତା ଓ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ଅନୁଭୂତି । ଏହି ମହାନ ଶିଳ୍ପୀ ପରିଣତ ବୟସରେ

ଜୀବନର ଅଭୁଲା ସୃତିଚିକୁ ତାଙ୍କ ପାଖ ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଶୁଥିଲେ । ଲୋତକପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଖରେ ଘଟିଯାଇଥିବା ଘଟଣାକୁ ମର୍ମ ମର୍ମ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । କ୍ରମେ ଶରୀର ଦୁର୍ବଳ, ଶାଥଳତା, ବାର୍ଷିକ୍ ହେତୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅକ୍ଷମତ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଶେଷରେ ଏ ତାରିଖ ନଭେମ୍ବର ୨୦୦୮ ରେ ଗୁରୁବାର ରାତି ଟ ଟାରେ ଚିରନ୍ତିଦ୍ରାରେ ଚିତ୍ରଶିଳ୍ପୀ ଶୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କର ଶେଷରଙ୍କାରେ ସେ ଲେଖିଯାଇଥିଲେ ଯେ - “ପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀ ବାବାଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ ଆଶିଷ ବସ୍ତା । ଏହି ପବିତ୍ର ବସ୍ତା ମୋ ମୃଦୁୟ ପର ମୃତ୍ୟିଷ୍ଟ କୁ ପରିଧାନ କରାଇବେ । ନୂଆ ବସ୍ତା ଦେବେ ନାହିଁ । ଅନୁରୋଧ” ।

ହେ ମହାନ ଶିଳ୍ପୀ ! ଆପଣ ପରଲୋକରେ ଆଶିର୍ବଦ କରନ୍ତୁ ଯେ, ଆପଣ ହାତି ଯାଇଥିବା ଶିଳ୍ପୀ ଜୀବନ ଓ କୃତିଗୁଡ଼ିକ ଯୁବ, ଚିତ୍ରଶିଳ୍ପୀ ମାନଙ୍କୁ ସଦା ସର୍ବଦା ଅନୁରଣିତ ଓ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରୁଥାଉ ।

ଆଧିକ

କଳାକଞ୍ଜନା, ବରଗତ

ମୋ - ୯୮୭୧୨୩୧୨୩୩୩

With
best compliments
from:
G.S.Varma

SHREE SHYAM
Jewellers

Deals in Gold & Silver Ornaments & Gems Stone

Near Saletax Office Chowk, Main Road, BARGARH-768 028 (Odisha)
Ph. 06646-233774, Mob. 09861-232774

* Packed Grocery

* Panner

* Khowa

P. MANDAL GENERAL STORERAJIV GANDHI CHOWK, MAIN ROAD, BARGARH
(Wholesale & Retail sale)

ଉତ୍ତର ଭାଷା, ସମ୍ବିଧାନ ଆର ସମ୍ବାଦନା

ସ୍ତ୍ରୀ ସପନ ମିଶ୍ର

ଆମେ ସରେ ଜାନିଛୁ, ଗୁଟେ ନେ, ବହୁତ ଭାଷା ଅଛେ । ଭାଷା ଭାବ ଲେନ୍‌ଦେନ୍ ଲାଗି, ସହଯୋଗ କରବାର ଲାଗି, ପଢ଼ବାର ଲାଗି, ଗ୍ୟାନ୍ ବଢ଼ବାର ଲାଗି ସାହେଜ୍ କରସି । କେତେ ଭାଷା ଆମେ ଶିଖୁଁ ଜନମ୍, ଆର କେତେଟା ଶିଖୁଁ ବହିପତର, ମାତ୍ରରନ୍ତିରେ, ଆର ମାଏ କି ବଳି ଯାନ୍ତିରେ, ଖବର କାଗଜ, ସୂଚନା'ଲକ, ସାଇନ୍‌ଭୋର୍ଡନ୍ତିରେ ।

କାନ୍ଦବାର'ଟା ତ ସରେ ଜାନ୍ତିରେ ଜନମିଲା ବେଳୁଁ, ହୁସବାରଗା ରି । ଜନମ ହେଲା ହୁଆ କାନ୍ଦବି ନିଜର କେନ୍‌ସି ଅସୁବିଧା ହେଲେ । ଯେତେବେଳେ ମାର ପରଶ, ତାର ଛାତିଥିଁ ଜାକ୍ କରି ସୁଆଳି ଦେସି ଆର କାହିଁ ଭାଷିଥିଁ କାଣା କାଣା କହିଦେଲେ ସଂଭରି ଯାଇସି ମନ, ଭରସି ଯାଏସି ଦିହି । ତା'ର କହେଲା ଭାଷା, ଆମର ନିତ୍ତର ହେବାର ମତର ।

ନିଦା କଥା ହେଲା ଆମେ କେନ୍ କେନ୍ ଭାଷା ଶିଖୁଁ, ଜାନିଛୁଁ ଆର ତାର ରିତ୍ତୁ କେନ୍ ଭାଷା ଥିଁ ଜହ ବୁଝି (କମପ୍ରିହେଣ୍ଡ) ପାରୁଁ, ଜହ ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବେ ଜହି ପାରୁଁ (ସିଲ୍ ନେବୁରାଳି) ଆର ଜହ ସାଦା ଭାବେ ଭାବ ଲେନ୍‌ଦେନ୍ (କମ୍ପ୍ୟୁନିକେଟ) କରିପାରସ୍ତେ ସେ'ଟାକେ ହିଁ ତାର ଶିକ୍ଷାଦାନର ଭାଷା ହିସାବେଁ ପ୍ରଚଲନ କିରବାର'ଟା ସରକାରଙ୍କର ସାମିଧାନିକ ଦାଯିତ୍ବ । ଯେତା ଆମର କୋଶଳାଞ୍ଚଳ ଥିଁ ଦିଜାଇଶିକ୍ ବନ୍‌ବାର ଟା ପ୍ରଯୋଜିତ (ସନ୍‌ଟର୍) ଆୟ, ଆମେ ଉତ୍ତିଆ ସ୍କୁଲମାନକୁ ଉତ୍ତିଆ ବୁ ହି କରି ଶିଖୁଁ । ହେତା ଜଂଲିଶ୍ ମିଥିଯମ୍

ସ୍କୁଲମାନକୁ ପଢ଼ୁଥିଲା ଛୁଆମାନକୁ ବେଳସ୍ତୁ ଆମେ ତ୍ରୟଭାଷିକ ବଳିକରି କହିପାରମା, ସେମାନେ ସ୍କୁଲଥିଁ ଜଂଲିଶ୍ ଆର ଉତ୍ତିଆ ଶିଖସନ । ଆମର ଆଡ଼ର ସବୁ ପିଲା ଏବ୍ରେଇ ହେଁ ବଢ଼ୁଛନ୍ । ଆମେ ଜଂଲିଶ୍ କେ ବିଦେଶୀ ଭାଷା ବଳି ଜାନିକରି ରି ଶିଖୁଁ, ରଥର ଲାଗି ଯେ, ଶୈକ୍ଷିକ ଯୋଗ୍ୟତା ବନାବାର ଜ୍ଞାନର ଉପାଦାନ ଜଂଲିଶ୍ ମ୍ଯାମ ଥିଁ ଜହ କରି ଆସୁଛେ । ଉତ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଲାଗି ଜ ଭାଷା କେ ଆୟର କରବାକେ ପଡ଼ୁଛେ । ସେତା ଉତ୍ତିଆକେ ରାଯକର ଭାଷା, ଶିକ୍ଷତର ଭାଷା, ପାଠର ଭାଷା, ସମ୍ବ୍ରାନ୍ତ ଲୁଜର ଭାଷା ଆର ଏତା ଏତା କେତନିଟି ଭାବନାଟା ନେଇକରି ଆମେ ଉତ୍ତିଆ ରି ଶିଖୁଁ । ଜଂଲିଶ୍ ଆର ଉତ୍ତିଆ ଜହ କରି ଆମେ ଚାକିରୀ କରବାର ଆଶା ଥିଁ । ମୁଖୀଆ ଭାଷା ଆର ଉତ୍ତିଆ ଭାଷା ଭାରତର ରାଜମାନକ୍ରି ଉତ୍ତରୁଁ ଦେଖବାକେ ଗଲେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଭାଷିକ ଲୋକ (ମେଜରିଟୀ ଲଙ୍ଗୁଣ୍ଡ) ଆର ଅଛ ସଂଖ୍ୟକ ଭାଷିକ ଲୋକ (ମାରନୋରିଟୀ ଲଙ୍ଗୁଣ୍ଡ) ରି ଅଛନ୍ । କେତେଟା ରାଜୀ ତାଙ୍କର ମୁଖୀଆ ଭାଷା ସାଂଗେ ଉତ୍ତିଆ ଭାଷା କେ ରି ସରକାରୀ ଭାଷାର ଦର୍ଜୀ ଦେଇଛନ୍ । ଆନ୍ତର ମୁଖୀଆ ଭାଷା ତେଲୁଗୁ ଜହେସନ ୮୫.୧୩ ପ୍ରତିଶତ, ଆର ଦୁସରା ସଂଖ୍ୟାଲୟ ଭାଷାଭାଷି ରି ଅଛନ୍ ୧୪.୮୭ ପ୍ରତିଶତ । ଆସାମ ନେ ଆସାମୀଯା/ଅହମିଆ ଭାଷି ଅଛନ୍ ୨୦.୮୯, ଦୁସରା ଭାଷି ୩୯.୭୧ ପ୍ରତିଶତ । ଗୋଆ ରାଜୀନେ କୋନ୍‌କନି ସରକାରୀ ସ୍ଵାକୃତ ଭାଷା କହେବାର

ଲୋକ ଅଛନ୍ ମାତ୍ର ୪୭.୭୫ ଆର ସଂଖ୍ୟାଲୟ (?) ଭାଷାଭାଷି ଅଛନ୍ ୪୩.୮୪ ପ୍ରତିଶତ । ଜମ୍ବୁ କାଶ୍ମୀର ଥିଁ କାଶ୍ମୀର ଭାଷା ଭାଷା ମାତ୍ର ୪୭.୭୩ ପ୍ରତିଶତ ଆର ଅଲଗା ସଂଖ୍ୟାଲୟ (?) ୪୭.୭୭ ପ୍ରତିଶତ । ଏତା ସବୁ ରାଜୀଙ୍କେ ଭାଷିକ ପରିସ୍ଥିତି । ଆର ଗୁଟେ ଦିଗ୍ ହେଲା, ଗୁଟେ ଭାଷିକ ଲୁକେ ଗୁଟେ ରାଜୀଙ୍କେ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଥିଲା ବେଳକେ ଅଲଗା ଗୁଟେ ରାଜୀଙ୍କେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ହେଇଯାଇଛନ୍ । ଯେନ୍ତା କି ତେଲୁଗୁ ମାନେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ଥିଁ ଭାଷା ଉଚିକ୍ ଥିଲା କୁହାଯାଉଥିଲାବେଳକେ ଆନ୍ତରପ୍ରଦେଶ ଥିଁ ଭାଷିକ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଆନ୍ । ଏରେ ଉତ୍ତିଆମାନେ ଆନ୍ତରପ୍ରଦେଶ ଥିଁ ଭାଷାଗତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ହେଲାବେଳକେ ଓଡ଼ିଶାଥିଁ ଭାଷିକ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଆନ୍ । ଜାନି ରଖିବାର କଥା, ଆନ୍ତର ରାଜୀଙ୍କେ ସରକାରୀ ଭାଷା ତେଲୁଗୁ ସାଂଗେ 'ଉତ୍ତିଆ' ଭାଷା କେ ଉତ୍ତିଆ ସରକାରୀ ଭାଷା ହିସାବେଁ ସ୍ଵାକୃତି ଦେଇଛନ୍ । ଏରେ ଖାରମଣ୍ଡ ସରକାର ରି 'ଉତ୍ତିଆ' କେ ଖାରମଣ୍ଡର ଦୂତିଆ ସରକାରୀ ଭାଷା ଭାବେ ସ୍ଵାକୃତି ଦେଲେ । ହେଲେ କୋଶଳାଞ୍ଚଳ ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଳୀ ଭାଷା କେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଦୂତିଆ ସରକାରୀ ଭାଷା ଭାବେ ସ୍ଵାକୃତି ନୁହେଁ ଦିଅନ୍ । ଖାରମଣ୍ଡର ଆଉ ଛତିଶରଦିତ୍ତ ବହୁତ ଅଞ୍ଚଳଥିଁ ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଳୀ ଭାଷା ଲୁକେ ବେଭାର କରସନ । ତାର ସ୍ଵାକୃତି ମିଲିଲେ ର' ସବୁ ଅଞ୍ଚଳର ଲୁକେ ଲାଭ ପାଇବେ । ଉତ୍ତିଆ

ଭାଷା, ତେଲୁଗୁ ଭାଷା ସରକାରୀ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଛେ ବଳି ଗୁଟେ ରାଏଜନ୍ ଆର ଗୁଟେ ରାଏଜର ଭି ସରକାରୀ ସ୍ୱୀକୃତ ଭାଷା ହେଇଯାଇଛେ । ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଳୀ ଭାଷା କା'ଶା କୋଶଳ ରାଏଜ ହେଲେ ଯାଇ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇବା ? କୋଶଳ ରାଏଜ ଗଠନ ହେଲେ ଛତିଶଗଡ଼ ଆର ଝାରଖେତ୍ର ଜଳାକା ନ ଥିଲା ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଳୀ ଭାଷାଭାଷୀ ଆମର ଭାସମାନେ ଭି ତାଙ୍କର ରାଏଜେ ଆଇକରି ନିଜର ମାତ୍ରଭାଷାର ସରକାର ମାଏନ୍ ପାଇପାରବେ, ହେଠା କିଏ କହିପାରେ ! ଛତିଶଗଡ଼େ କି ଝାରଖେତ୍ର ଥିଲେ ସେନିର ଲୁକେ ସେନିର ଗୁରଦୁଟେ ଉନିଆଁ ଭାଷା 'ଶବ' ବେଭାର କରୁଥିଲେ ବି ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଳୀ ଭାଷା ଥୁଁ ଅନୁସ୍ଥତ ବ୍ୟାକରଣ କେ ଅଜାନ୍ତେ ସରିକରାବେ ବେଭାର କରିବାର ଦେଖିବାର କେ ମିଳୁଥି । ଇଟା ଭି ଆମେ ଜାନି ରଖିବାର ଚାହି, ଆଏଜ ଦିନ ତକ, ଛତିଶଗଡ଼ ରାଏଜ ହେଲା ଉଚ୍ଚର ଭି ଛତିଶଗଡ଼ ଭାଷା କେ ନାଁ ଛତିଶଗଡ଼ ସରକାର ନା କେତ୍ର ସରକାର ସିଦ୍ଧ୍ୟଳ ଭାଷା ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତ କରିଛନ୍ ।

ଭାଷା ଆର ଲିପି - ଭାରତର ଭାଷାମାନେ ୧୪ ଟାନ୍ ଯହ ଲିପିଥୁ ଲେଖାହେଉଛେ । ଲିପିମାନ୍ତର ଭୌଗୋଲିକ ସୀମନା ନାହିଁ ନ । ଆମେ ଭାବିଛୁ ଯେ, ଗୁଟେ ଭାଷା ସବୁବେଳେ ଗୁଟେ ଲିପି ନ ହିଁ ତା'ର କଥା କେ ଉଚ୍ଚରାସି । ଇଂଲିଶ ଭାଷା ସବୁବେଳେ ଗୋମାନ୍ ଲିପି ଥୁ ଲିଖା ହେସି । ଭାରତ ଥୁ ଇଂଲିଶ କେ ଦେବନାଗରୀ/ହିନ୍ଦୀ ଲିପି ଥୁ ଲେଖିବାର ଦରକାର ନାହିଁ ପଡ଼ି । ବାକି ଭାରତର ଭାଷାମାନକୁ ଉନ୍ୟା ଭାଷାର ଲିପିଥୁ ଲେଖିବାର ସିଲ୍ଲିଟିଲା କି ବ୍ୟସିରା

ବଳି ଆଇଛେ କାହିଁ ପୂର୍ବାପାତିନ୍ତିନ୍ । ହେତା ଗୁଟେ ଲିପି ଥୁ ଭି ଗୁଟେନ୍ ଅଏତକା ଭାଷାକେ ଭାତ୍ରା ଭି ହେଇଛେ । କନ୍ତୁ ଲିପିଥୁ ଲେଖା ହେସି କନ୍ତୁ ଭାଷା, କୋଡ଼ାଗୁ, ତୁଳୁ, ବଂଜାରୀ, କୋନ୍କନୀ, ସଂସ୍କୃତ ଭାଷା । ୬'ର ସଂସ୍କୃତ ଭାଷା ଲିଖୁଛେ ଦେବନାଗରୀ ଲିପିଥୁ, 'ଉଡ଼ିଆ' ଲିପି ଥୁ, ତେଲୁଗୁ ଲିପିଥୁ, ତାମିଲ, ମାଲ୍ଯାଲମ୍ ଆର ବହୁତ ଲିପିଥୁ । କାଶ୍ଚିରୀ ଭାଷା ଲିଖୁ ହେସି । ପର୍ବିଯାନ୍-ଆରବିକ ଲିପି ଥୁ, ଶାରଦା ଲିପି ଥୁ ଆର ଦେବନାଗରୀ ଲିପିଥୁ ଭି । ସିନି ଭାଷା ଲିଖା ହେଇଛେ ପର୍ବିଯାନ୍-ଆରବିକ ଲିପି ଆର ଦେବନାଗରୀ ଲିପିଥୁ ଭି । 'ରତ୍ନ' ଭାଷା ଆସାମ୍ ରାଯଙ୍କେ ଆସାମୀ ଲିପିଥୁ ଲେଖାହେଲାବେଳକେ ମେଘାଲୟ ରାଯଙ୍କେ ଗୋମାନ୍ ଲିପିଥୁ ଆର ପଣ୍ଡିମ୍ ବଙ୍ଗ ରାଯଙ୍କେ ବଙ୍ଗାଲୀ ଲିପିଥୁ ଲେଖା ହେସି । ଆଦିର ମୌଖିକ ପରମର ଲାଗି; ଧାର୍ମିକ କଳରପଣ୍ଡ ପ୍ରତିଲିଙ୍ଗ ଲାଗି; ଶିକ୍ଷାର ପଛୁଆପନ୍ ଲାଗି; ସେକାଳର କେତେଟା ମୁଖ୍ୟା ଭାଷା ଆର ଲିପିକେ ହାତ୍ତିଦେଲେ ବାକି ଭାଷା ଆର ଲିପିର ବହୁତ ନି ହେଇ ପାରିଲା । ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଳୀ ମେତାର ଭାଷା ଥୁଁ ସବୁ କିସମର ସାହିତ୍ୟର ସିର୍ଜନାର ଦମ୍ ଆଇକରି ଭି ସେ କାଲେଁ ଉଁଚା ଦରଜାର ସାହିତ୍ୟ ରଚନା ପରିବେଶ ଟେ ନି ହେଇ ପାରିଲା । କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଏଜର ଅବିଭବ ଦକ୍ଷିଣ କନ୍ତୁ ଜିଲ୍ଲା (ଉଡ଼ିଆ)ର ଉତ୍ତର ଭାଗ ନୁଁ ଧରିକରି କେରଳ ରାଏଜର ଉତ୍ତର ଭାଗର କଷରଗଡ଼ ବାହି ପତେ ବେଭାର କରୁଥିଲା 'ତୁଳୁ' ଭାଷା ଏରେଁ ମାଲ୍ଯାଲମ୍ ଲିପିଥୁ ହିଁ ଲେଖା ହେସି । ମାତରକ ଆଜି ନୁଁ ଶହ ଶହ ବନ୍ଦର ଆଗରୁ ଆଯୋନ୍ ତୁଳୁ ଭାଷା 'ତୁଳୁ' ଲିପିଥୁ

ଲେଖା ହେଲା କେତନ୍ତି ସାହିତ୍ୟ ଭି ମିଲୁଛେ । ଆଯୋ ଭାଷିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ ସାମାଜିକ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଆର ଏତା ଦୁସ୍ତରା ବହୁତରେ ନୃତ୍ୟାଦି-ସମାଜତାଦିକ ଦିଗ୍ବୁଁ ଗୁଟେ ଅଞ୍ଚଳର ପରିଚୟ ଥିଲା ଏଭର ଜ ରାଜନୀତିକ ପରିସୀମା ବନ୍ଦବାର ବହୁତ ଆଯୋ ନୁଁ ର ମାନକର ଅଧିକା ହୁକୁ ଥିଲା । ହାମର କୋଶଳ ଭି ହେତା ଗୁଟେ ବାହି ଆସ । ଆମର ଭାଷାର ଲାଗି ଲିପି ସମସ୍ୟାର ପୁରନହେଦ ଜ' ନ ପଡ଼ୁ ।

ଭାଷାର ଥୁତି ଗତି ଆର ବଢ଼ିତି - ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ ଭାଷାକେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ କ୍ଷେତ୍ରଥୁଁ ବେଭାର ଲାଗି ଭିନ୍ ଭିନ୍ ବେବସ୍ତା କରିଛେ । ପ୍ରଶାସନ, ଶିକ୍ଷା, କୋର୍ଟ୍-କରେରୀ, ବିଧ୍ୟାମନ୍, ବିଧୁ-ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଜନ-ସୂଚନା ଲାଗି ଗୁଟେ ରାଯଙ୍କେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଭାଷା ବେଭାର ହେଇପାରେ । ସ୍ୱୀକୃତ ଭାଷା ହତ କି ନାହିଁ, ଉପଭାଷା ହତ କି ଆଦିବାସୀ ଜନଗୋଷ୍ଠୀର ଭାଷା ହତ, ଭାରତର ସରକାରକୁ ନାହିଁ ରହିଛେ ସବୁ ଭାଷାକେ ନେଇ କରି ବଢ଼ି ଚାଲିବାର । ସମକୁ ନେଇଚାଲ ସମକୁ ବଢ଼େଇ ଚାଲର ଧାରାଥୁଁ ଯେନ୍ ଭାଷାର ବେଭାରକାରୀମାନେ ଯେତେ ଜହ ଭାଜୋଗ କରିଛନ୍, ସେ ଭାଷା ସେତେ ଭନ୍ନାତି କରିଛେ । ର'୦୧ାନେ ମେଜର, ମାଏନର କି ଟ୍ରାଇବାଲ ଭାଷାର ପାତରାଥର ନାହିଁନ । ପହେଲା ୧୪ ଟା ଭାଷା କେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନ୍ତମ ଅନୁଲେଖ ଥୁଁ ୦ାନ୍ ଦିଆହେଉଥିଲା- ଆସାମୀ, ବେଜୋଲି, ଗୁଜରାତି, ହିମୀ, କନ୍ତୁ, କାଶ୍ଚିରୀ, ମାଲାଯାଲମ୍, ମରାୟୀ, ଉଡ଼ିଆ, ପଞ୍ଜାବୀ, ସଂସ୍କୃତ, ତାମିଲ୍, ତେଲୁଗୁ ଆର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ । ୬'ର ମିଶଳା ସିରି ପାଇଁ ୬'ର ମିଶଳା କୋନ୍କନୀ, ମଣିପୁରୀ ଆର

ନେପାଲ । ଆର ସମ୍ବିଧାନର ୧୦୦ତମ ସଂଶୋଧନ ଥୁଁ ମିଶ୍ରା ବୋଡ଼େ, ମୌଥୁଳୀ, ସାତାଳୀ ଆର ତୋଗ୍ରୀ ।

ଏଇର ଗୁଟେ ରିପୋର୍ଟ ଅନ୍ସାରେ ଭାରତନେ ୧୦୧ଟା ଭାଷାଥୁଁ ୪୭୩୮ ଟା ଦୈନିକ ଖବର କାଗଜ, ୩୪୮ ଟା ହସ୍ତକିତା ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛେ । ୨୨ ଟା ଭାଷା କେ ସିନେ ସମ୍ବିଧାନର ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଛେଦଥୁଁ ୦ାନ ଦିଆହେଇଛେ ତାରନୁ ଅଧିକ ଭାଷାକେ ଆର. ଏନ. ଆଇ. ଅନୁମୋଦିତ କରିଛେ । ପତ୍ର, ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶ କରବାର ସ୍ବାଧୀନତା ଅଛେ ୮୭ ଭାଷା ଥୁଁ । ଭାରତ ଦେଶେ ୨୨ ଟା ସିତ୍ତ୍ୟଲ ଭାଷା ଅଛେ ମାତ୍ରକ ୪୮ ନୁ ୨୯ ଟା ଭାଷା ଥୁଁ ପାଠ୍ୟ ହେସି, ଭାଷାର ବିଷେ ଥୁଁ ବହି ଚଲସି । ଭାରତର ରେଡ଼ିଓ ସେସନମାନକୁ ୨୪ ଟା ସ୍ବାକ୍ଷର ଭାଷା ଥୁଁ ୧୪୭ ଟା ଉନିଆଁ ଭାଷାଥୁଁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସାରିତ ହେଇଥାଏ । ପ୍ରାୟ ୪୦ ଟା ଭାଷାଥୁଁ କିଛି ନା କିଛି ପ୍ରକାଶିତ ବହିପତର ଥିବାର ଜନ୍ୟାଇଛେ । ଭାରତ ଥୁଁ ୧୮୮୭ ନୁ ୧୯୭୭ ସାଲ ଭିତ୍ରେ ଥିଲା ଭାଷାମାନକୁ ସ୍ଵତି ବିଷେଥୁଁ କ୍ରିଅରସନକୁ 'ଦି ଲିଙ୍ଗପ୍ରିକ ସର୍ରେ ଅପ୍ରକଟିତ' ଅନ୍ସାରେ ୧୭୯ ଟା ଭାଷା ଆର ୪୪୪ ଟା 'ବୁଲି' ଥିବାର ଜନ୍ୟାଇଥିଲା । ସେ ବେଳକେ ଭାରତର ଗୁଟେ ବିରାଟ ଭୂଷଣ ଥିଲା ଆର ସେ ଜନ୍ୟା କେତେଟା ଅଞ୍ଚଳକେ ସର୍ରେ ନେ କରି ବଳି କୁହାହେସି । ୧୯୭୧ ନୁ ୧୯୭୧ ର ସ୍ବାଧୀନ ଭାରତ ଥୁଁ ୧୯୩୮ ବର୍ଷକୁ ଭାଷା ଆର ୧୭୪୭ ଟା ମାତୃଭାଷା ତାଲିକାଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ୧୯୯୧ ବେଳକେ ମାତୃଭାଷାର ସଂଜ୍ଞା ବଦଳିଲା କରି ୧୯୭୭ ମାତୃଭାଷା ଆର

୧୧୪ ଟା ଭାଷା କେ ଆସିଥିଲା । ୧୯୯୧ ଜନସୁମାରି ବେଳକେ ଦ୍ଵି-ଭାଷିକ ଆର ତ୍ରୁପ୍ତ-ଭାଷିକ ସ୍ଵର୍ଗଥୁଁ ମାତୃଭାଷା ଛଡ଼ା ଆର କେନ ଭାଷା । ଜାନିଛ ବଳି ପଚାରାହେଇଥିଲା । ହେଥୁର ଲାଗି ୧୯୯୧ ଜନସୁମାରି କେ ଦ୍ଵିଭାଷିକ ସଂଜ୍ଞା ଶହ'କ ୧୯.୪୪ହେଇଥିଲା, ଯେନ୍ଟା କି ୧୯୮୯ ଥୁଁ ଶହ'କ ୧୩.୪୪ଥିଲା ।

ଭାଷାର ସମ୍ବିଧାନିକ ସ୍ବାକୃତି- ଭାଷାମାନକୁ କେନ୍ଦ୍ରସରକାରୁ ଗଠିତ ତ.ସୀତାକାନ୍ତ ମହାପାତ୍ର ଭାଷା କମିଟି ଚିହ୍ନଟ କରିଛେ ସମ୍ବିଧାନର ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଛେଦଥୁଁ ୦ାନ ପାଇବଳିଃ- ଅଞ୍ଜିକା, ବଞ୍ଚିରା, ବାଜିକା, ଭୋକପୁରୀ, ଭୋତି, ଭୋତିଆ, ଛତିଶଗଡ଼ା, ଧକ୍ତି, ତୋଗ୍ରୀ, ଲଙ୍କିଶ, ଗରଞ୍ଚାଲି(ପାହାଡ଼ୀ), ଗୋଟି, ହୋ, କଛି, କାମତାପୁରୀ, ଖାସି, କୋହାତା(କୋର୍ଗ), କୋକବାରକ, କୁମାୟନି(ପାହାଡ଼ୀ), କୁରକ, କରମାଳ, ଲେପଚା, ଲିମହ୍ନ୍ତ, ମିଜୋ (ଲୁଷାଏ), ମଗାହି, ମୌଥୁଳୀ, ମୁଣ୍ଡାରୀ, ନାଗପୁରୀ, ନିକୋବରିସ, ହିମାଚଳି (ପାହାଡ଼ୀ), ପାଲି, ରାଜସ୍ବାନୀ, ସମଲପୁରୀ (କୋଶଳୀ), ସାହୁଲୀ, ସୌରସେନୀ (ପ୍ରାକ୍ତିତ), ସିରାଇକି, ଚେନିଭାନ୍ତିଏ ଆର ଗୁଲୁ ।

କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରକୁ ଘରୋଇ ବିଭାଗର ପୂର୍ବତନ୍ ରାଷ୍ଟ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଅଜୟ ମାକନ୍ ପାଲ୍ୟାମେଣ୍ଟ ଥୁଁ କହିଛନ୍ ର ସବୁ ତ.ସୀତାକାନ୍ତ ମହାପାତ୍ର ଭାଷା କମିଟି ସୂଚିର ଭାଷାମାନକୁ ସମିଆଁ ଅନ୍ସାରେ ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଛେଦ ଥୁଁ ସାମିଲ କରବାର ଲାଗି ଯୋଜନା ରହିଛେ । ବାକି, ଲାଗୁ କେନ ଭାଷାକେ ନିଆଯିବା ଆର କେନ ଭିତି ଥୁଁ

ଆର କେତେ ନିଆଯିବା ସେବା ଆମର ଲାଗି ଚିନ୍ତା ଭାବନାର ବିଷେ ଆଏ । ବୋଡ଼ୋ ଭାଷାଭାଷି ଲୁକେ ଆସମ ଥୁଁ ଯୋରଦାର ସଶିଷ୍ଟ ଭଲଗୁଲାନ୍ କରିଥିଲେ ସ୍ଥାପନ ଶାସନ ଲାଗି । ତାକୁର ଭାଷା ତ. ମହାପାତ୍ର ଭାଷା କମିଟି ପ୍ରାପ୍ତାବ ନେଇ ଦେଇଥିଲେ ଭି ପାର୍ଲମେଣ୍ଟ ଥୁଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଛେଦକେ ତୁଳି ଗଲା । ଆମକୁ କଣା କରବାରକେ ପଡ଼ିବା ଆପଣ ବିଚାର କରୁନ୍ ।

କେନ୍ଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ୍ରେମୀ ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଛେଦ ଥୁଁ ଥିଲା ୨୨ ଟା ସ୍ବାକୃତ ଭାଷା ବାହାରେ ଆର ଦୁଇଟା ଭାଷା, ଲଙ୍କିଶ ଆର ଭୋକପୁରୀ, ଲେଖକ ଆର ପ୍ରକାଶନ କେ ପ୍ରୋଥାହିତ କରସି । ର' ଦୁଇ ଭାଷା କେ ଛାଡ଼ିବାର ଭି ପାହାଡ଼ି (ହିମାଚଳି) ଗୁଲୁ, ଆର କୋକବରକ ଭାଷାର ଲେଖକମାନକୁ ଭାଷା ସନ୍ଧାନ ଦେଇସାରିଛେ । ପହେଲା ଭାଷା ସନ୍ଧାନ ଶ୍ରୀ ଧରିକଣନ ମିଶ୍ର-ଭୋକପୁରୀ, ଶ୍ରୀ ବଂଶୀରାମ ଶର୍ମା । ଆରୁ ଶ୍ରୀ ଏମ. ଆର. ଠାକୁର - ପାହାଡ଼ି (ହିମାଚଳି), ଶ୍ରୀ କେ. ଜଥାସା ରାମ ଆର ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦରକେଶବ ଜଙ୍ଗ-ଗୁଲୁ ଭାଷା, ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମୁରା ସିଂହ- କୋକବରକ ଭାଷାଥୁଁ କେନ୍ଦ୍ରସରକାର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ୍ରେମୀ ତରୁ ସିତ୍ତ୍ୟଲ ଭାଷା ବାହାରେ ସାହିତ୍ୟ ସାଧନା ଲାଗି ସନ୍ଧାନକୁ ହେଇଛନ୍ । ଆମେ ସ ମ ଲ ପୁରୀ ୧-୬ କ । ଶିଲ୍ପୀ ସାହିତ୍ୟକାରମାନକର ଲାଗି ଏକା ସନ୍ଧାନ ପାଇବାର କାମେ କେନ୍ଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ୍ରେମୀଠାନେ ନିଜର ହଳ ରଖିମା ।

ଭାଷାର ନା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ, ସାହିତ୍ୟ ଗୁଟେ ପରିସଂଖ୍ୟାନ ହିସାବେ ୧୯୯୭ ଟା ଭାଷାର ଲାଗି ୨୭୧୪୧ ଟା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନା ଅଛେ ।

(୧) ଗୁଟେ ଭାଷାର ଅଳଗ ଅଳଗ ନାଁ ଭି ଆଇପାରେ ବେଳସୁ
(୨) ସେ ଭାଷା ବେଭାର କଳା ଭଲାକା ବାହାରର ଲୁକେ ତାଁକୁ ଅଳଗା ନାଁ ଥି ଭି ଡକାହକା/ବେଭାର କରୁଥାଇପାରନ୍ ।
(୩) ଜନଗୋଷ୍ଠୀ କି ଭାଷା ଭିରିକ୍ ହାପା ବହି/ଶର୍ମମୂମ ମାନକେ ଆଯୋନ୍ ସେ ଭାଷାର ନାମକରଣ ଗୁଟେ ପ୍ରକାର ହେଲାଇପାରେ ।

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ଧରମ ହେଲାଥିଲା ଭାଷାମାନକର ଭିନ୍ ଭିନ୍ ନାଁ ରହିଛେ । ସମ୍ବିଧାନିକ ସ୍ୱାକୃତି ଲାଗି କି ଜନସୁମାରି ଥିଁ ଦର୍ଜ କରିବାର ଲାଗି ଗୁଟେ ଭାଷାର ଭିନ୍ ଭିନ୍ ନାଁ କେଉଁ ବାଧକ ନେଇ ହେଲା । ଲ ସବୁ ଭାଷାର ଭିନ୍ ଭିନ୍ ନାଁ :- (୧) ଆସାମୀ-ଆସାମୀ, ଆସାମୀଯା, ଅହମିଆ
(୨) ବଜାଲୀ-ବାଜାଲା, ବଜୋ ଭାଷା, ବେଜାଲୀ (୩) ଭୋକ୍-ପୁରୀ-ଦେଶଭ୍ରାନ୍ତୀ, ଖୋର୍ଲା (୪) ଗୁଜ୍ରାତି-ଗୁଜେରତ୍, ଗୁଜେରାଥ୍ (୫) ହିମୀ-ଖରିବୋଲି (୬) କନ୍ଦୁଡ଼- ବେଜଲୋରା, କାନାରିସ୍ (୭) କୋନ୍କନି-ବାନ୍କୋଟି, କଂକାରିଆମ, କୁଗାନି, କୋନ୍କନିସ୍, କୁନାବି (୮) ମାଲାଯାଲମ-ଏଲିଯଲମ, ମାଲାଯାଲନି, ମାଲାଯାଲି (୯) ମେଥଲା-ମୋପଲା, ମଲିଆତ୍ (୧୦) ମଣିପୁରୀ-ମେତେଲନ, ପୋନ୍ନା (୧୧) ମରାଠୀ-ମହାରାଥ୍, ମଲହଙ୍ଗେ, ମାରୀ, ମୁରୁଥୁ
(୧୦) ନେପାଲୀ-ପୂର୍ବିପାହାଡ଼, ଗୋର୍ଖାଲି, ଗୁର୍ଜାଲି, ଖାସକୁରା, ପାର୍ବତୀୟ, ନେପାଲିସ୍ (୧୧) ଓଡ଼ିଆ-ଡକ୍ଟ୍ରି, ଡକ୍ଲି (୧୨) ପଞ୍ଜାବୀ-ଗୁରମୁଖୀ, ହିମ୍ବକୀ, ଲହଣ୍ଗା, (୧୩) ତାମିଲ୍-

ତାମୁଲ୍, ଦାମୁଲିଆନ୍, ତମଳ, ତମଳିଷନ୍
(୧୪) ତେଲୁଗୁ- ଆନ୍ତି, କେନ୍ଟୋ, ଟେଲିଜା, ତେରାଗ୍ (୧୫) ଭର୍ବୁ-ଭେଲାମୀ ।

ସିଦ୍ଧୁମୁଲ୍ ଭାଷା ନାହିଁ ହେଲକରି ଭି ଲ ଭାଷାମାନେ ରାଏଜମାନକୁଁ ସରକାରୀ ଭାଷା ହିସାବେ ମାଏନ୍ ପାଇଛେ । ତିରପୁରା ଥିଁ କୋକବରକ, ମିଜୋରାମଥିଁ ମିଜୋ, ମେୟାଲିଯ ଥିଁ ଖାସି ଆର ଗାରୋ, ନାଗାଲେଣ୍ ଥିଁ ତେନିଏତିଏ ।

ଭିନ୍ନିଆ ସମ୍ବିଧାନିକ ସୁବିଧା ଆସୁନ୍ ଦେଖିମା, ଆମର ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ ଥିଁ ଭାଷାର ସଂରକ୍ଷଣ ପ୍ରୋସାହନ ଆର ପ୍ରସାରଣ ବାବ୍ଦେ କାହିଁ ବେବସ୍ତା ଅଛେ ।

ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା ୧୯ : ସଂଖ୍ୟାଲିପୁ ମାନକୁଁ ମୌଳିକ ସ୍ଵାର୍ଥର ସୁରକ୍ଷାର ଅଧ୍ୟକାର ୧-ଭାରତ ଭିତ୍ରେ ରହୁଥିଲା କେନ୍ସି ଭି ସଂଖ୍ୟାକ, ନାଗରିକକୁଁ କେନ୍ସି ଭି ଭାଷା, ଲିପି କି ସଂସ୍କୃତିର ସୁରକ୍ଷାର ପୂରା ଅଧ୍ୟକାର ରହେବା; ୨-କେନ୍ସି ଭି ନାଗରିକ କେ ସରକାର ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ କି ସରକାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରୋସାହିତ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ଥିଁ ଭିରି ହେବାର ଲାଗି ଜାତି-ଧରମ, ଜାତିଯତା, ଭାଷା କି ଏତା କେନ୍ସି ଭିରି ଥିଁ ପାତରଥତର ନେଇ କରାଯାଏ ।

ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା ୧୦ : ସଂଖ୍ୟାଲିପୁ ମାନକୁଁ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ପ୍ରତିଭା ଆର ଚଲାବାର ମୌଳିକ ଅଧ୍ୟକାର ୧-ସବୁ ସଂଖ୍ୟାଲିପୁ ଧର୍ମ ଭିରିକ ଆଉ ଭାଷା ଭିରିକ ମାନକୁଁ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାର ଆର ଚଲାବାର ଅଧ୍ୟକାର ଅଛେ । ୨-ଏତା ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ମାନକୁଁ

ବାଧ୍ୟତା ମୂଲକ ସରକାରୀକରଣ ବେଳେକେ ସେ ସଂଖ୍ୟାଲିପୁ ମାନକୁଁ ମୌଳିକ ଅଧ୍ୟକାରକେ ଷ୍ଟୁର୍ଣ୍ଣ ନେଇ କରେ ।

ଗ-ଗୁଟେ ସଂଖ୍ୟାଲିପୁ ଧର୍ମଭିତିକ କି ଭାଷାଭିତିକ-ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ କେ ସରକାରୀ ସାହେଜ କଳାବେଳେକେ ଭାଷା କି ଧରମ ନାଁ ଥିଁ ପାତରଥତର ନେଇ କରାଯାଏ ।

ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା ୧୪ : କେନ୍ସି ଭି ରାଜ୍ୟର ବିଧାନସଭା ଆଇନ ଅନସାରେ ଗୁଟେ କି ଗୁଟେନ୍ ଅଧିକାର କି ହିୟାକି ନିଜର ରାଏଜର ସରକାରୀ ଭାଷା ଭାବେ ବେଭାର କରିପାରିବା ।

ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା ୧୪୭ : କେନ୍ସି ଭି ରାଏଜର କିଛି ଭାଗର ଲୁକେ କହୁଥିଲା ଭାଷାକେ ଲାଗି ଖାସ ବେବସ୍ତା । ଯଧରି ଏତା ଦାବୀ ହେବା ଯେ, ଗୁଟେ ରାଏଜର ଗୁଟେ ଭାଗ ଲୁଗେ ଗୁଟେ ଭାଷାକେ ରାଏଜର ଭାଷା ହେଉ, ବିଷଳେ ଭାରତର ଭାଷାପ୍ରତି ଯଦି ତାହେଁବେ ସେ'ଟାକେ ସେ ରାଏଜର ଆର ଗୁଟେ ସରକାରୀ ଭାଷା ଭାବେ ଚଲୁ ବଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରିବେ ।

ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା ୧୪୦ : ନିଜର ହାରିଗୁହାରୀ କି ଦାବୀକେ ସରକାରର ନିକେ ପୁହୁଁଚାବାର ଭାଷା । ଭାରତର କେନ୍ସି ଭି ନାଗରିକ ଭାରତ ନେଇ କି କେନ୍ସି ରାଜ୍ୟରେ ଚଲୁଥିଲା ସ୍ୱାକୃତ ଭାଷା ଥିଁ, ତାର ହାରିଗୁହାରୀ, ଦରଖାସ୍ତ କି ଦାବୀ ଜନେଇପାରିବା ।

ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା ୧୦୦ ଏ : ନିଜର ମାଦୃଭାଷା ଥିଁ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ପାଯକାର ମୌଳିକ ଅଧ୍ୟକାର- ସବୁ ରାଯକାର ଆର ତାର ଅଧ୍ୟନର ସବୁ ଆଂଚଳିକ ଅଧ୍ୟକାରୀମାନକୁଁ ଲଟା ଉଜୋଗ ହେବାର ଚାହିଁ ଯେ, କମ୍ପେ

କମ୍ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ଯାକେ, ସଂଖ୍ୟାଲୟୁ
ଭାଷା ଭିଦ୍ଧିକ ଛୁଆମାନକର ପାଠ୍ୟକ୍ଷା
ଲାଗିର ନିଜର ମାଦ୍ରାବାଷା ଥ ଶୈକ୍ଷିକ
ବେବୟୁ ହେବା । ଜ ବାବ୍ଦେ ଭାରତର
ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଭି ରାଖନର ସରକାରକୁ ହେତା
ବେବୟୁ କରବାର ଲାଗି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ଦେଇପାରନ ।

ଗୁପାଗୁହଳା ଥୁତି ଭିତ୍ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର
ବିଶେଷ କିଛି କରି ବି ନେ ପାରି ।

ଭାରତର ସମ୍ବନ୍ଧାନ ହସାବେ ସଂଖ୍ୟାଲଗ୍ନ
ଜି ୨ ପ୍ରକାର: (୧) ଧର୍ମଭିତ୍ତିକ (୨)
ଭାଷା-ଲନ୍ଦନ୍ଦୋଷ୍ଟାନ୍ତିକିତ । ସରକାରୀ

ପାତର ଅନ୍ତରନ୍ତୁ ବିଚାବାର ଲାଗି ସମ୍ପିଧାନ କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା ରଖୁଛେ । ବାକି, ଧର୍ମଭିତ୍ତିକୁ

ହେଉଥିବାବେଳେ, ଭାଷାର ଲାଗି ବଳି
ଖାଲି ପାତର ଅନ୍ତର ନାହିଁ କରାଯାଏ ।
କୋଶଲାଞ୍ଚଲର କେନ୍ସି ଭି ଘୂଲ ଥୁଁ
ଏବ୍ୟାକେ କେନ୍ସି ବେସରକାରୀ
ଶିକ୍ଷାନୂଷ୍ଠାନ ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଲୀ
ମାହୁରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରାଥମିକ ପ୍ରର ଯାକେ ଭି
ଶିକ୍ଷାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ କରି । କେତେ କିଏ
କରବା ?

ପୁରଥର ସବୁଆଡ଼େ ଭାଷାମାନେ
ମରି ମରି ଯାଉଥିବାର ଖବର ଆମେ
ଜାନିବାର ଚାହିଁ । ଭାଷା କାହିଁ ଯେ
ମରସି ? ଭାଷା ବେଭାର ନାହିଁ ହେଲେ
ମରସି । ଭାଷା କା'ଶା ଖାଲି ଘରେ
ବେଭାର ହେସି ? ନାହିଁ ସେ । ଭାଷା
କା'ଶା ଖାଲି ଗୁଟେ ପାଠର ମୂମ ଆଏ ?
ନାହିଁ ସେ । ଭାଷା ସାହିତ୍ୟର ମରନ୍,
ଉରରଣ୍ । ଭାଷା କା'ଶା ଗୁଟେ ଆନର
ମୂମ ଆଏ ? ଭାଷା କା'ଶା ଖାଲି ଗୁଟେ
ମନୋରଞ୍ଜନର ମୂମ କିମ୍ବା ରସତ ସମିଆର
ଚିରବିନୋଦନର ମୂମ ଆଏ ? ନାହିଁ ସେ ।
ଭାଷା କେ ଆମେ ବହୁତ ଠାନେ ବେଭାର
କରସୁଁ । ଭାଷାର ମୂମ ଥ ଆମକୁ ଭାବ,
ପାଠ, ସୂଚନା, ଆନ୍, ପ୍ରଶାସନ, ସଂସ୍କରି,
ମନୋରଞ୍ଜନ, ଏନ୍ତା ସବୁ କିନ୍ତି ମିଳସି ।
ଆମର ଭାଷା କେ ଆମେ କେନ୍ତାନେ
ଦେଖିବାର ଲାଗି ଚାହୁଁଛୁ ସେଥୁ ଜନାପଢ଼ସି
ଆମର ସ୍ବାଭିମାନ । ଆମର ଭାଷା ମରବା
କି ଜିଲ୍ଲାବା ଆମର ବେଭାର ହିଁ ତୟ
କରବା । ଆମର ଭାଷା ଯେତେ କିସମର
ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇପାରିବା ସେତେ ଦମଦାର
ହେବା ।

ଗୁଟେ ଗବେଷଣା ନୁଁ
ଜନାୟାଇଛେ ଭାରତ୍ତନେ ଏହେ
୧୯୭୮ ଭାଷା ମଲାନ (ଏକ୍ଷଟିନ୍କ୍ରୁ)
୯୮ ଭାଷା ପୁରା ମରବାକେ ଯାଉଛେ

ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା-୩୪୦ ବି :
ଭାଷାଭିର୍ଭିକ୍ ସଂଖ୍ୟାଲୟମାନକର ଲାଗି
ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ ଭାଷା-ଅଧ୍ୟକ୍ଷାରୀ । (୧)
ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଚାହେଁଲେ ଭାଷାଭିର୍ଭିକ୍
ଅନୁସଂଖ୍ୟକ ମାନକର ଲାଗି ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ ଭାଷା-
ଅଧ୍ୟକ୍ଷାରୀ ନିଯୁକ୍ତ କରିପାରିବେ । (୨)
ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ ଭାଷା ଅଧ୍ୟକ୍ଷାରୀ ସଂଖ୍ୟାଲୟ ଭାଷା
ଦେଭାରକାରୀମାନକର ଥିବା ବିଷେଷତ୍ତ୍ଵ ସବୁ
କିସମର ଅନୁସଂଖ୍ୟକ ମାନକର କରି ରାଜ୍ୟସରକାରକୁଁ
ତାର ସାମିଧାନିକ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା
କରିବାର ବାବ୍ଦେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଯେନତ୍ରା
ଚାହେଁବେ ସେନତ୍ରା ସମୀର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅନ୍ତର ଥୁ,
ରିପୋର୍ଟ ଦେଇପାରିବେ । ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସେ
ରିପୋର୍ଟ ମାନକୁଁ ପାର୍ଲିମେଣ୍ଟର ଦ୍ୱାରି ସଦନ
ଥୁ ଆର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରାଖିମାନକୁଁ ଭି
ପଠେଇପାରିବେ ।

ସଂଖ୍ୟାଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯେଉଁକି ଅଛେ, ଭାଷାଭିଭିନ୍ନ ସଂଖ୍ୟାଲଗ୍ନ ଲାଗି ସେଉଁକି ନେନ । ଭାଷାଭିଭିନ୍ନ ସଂଖ୍ୟାଲଗ୍ନ ଲାଗି କେତ୍ର ସରକାରଙ୍କର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ବିନା ପାତର ଅନ୍ତରର ଆଏ ବାକି ସକରାମୁକ କାର୍ଯ୍ୟଭିତକ ନହେଁ ।

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧାନ୍ ସବୁ
ଭାଷାଭିଭିକ୍ ସଂଖ୍ୟାଲଗ୍ନମାନକୁର ଚିହ୍ନଟ
ଆର ସଂରକ୍ଷଣ ଲାଗି ସବୁ କିବମର ବ୍ୟବସ୍ଥା
ନେଇ କରି ହେଲେ ସେମାନକୁର ନିଜର
ଭାଷାକେ ନିଜେ ଚଲେଇ ରଖିବାର ଲାଗି
ସବୁ ବେବସ୍ଥା ରଖିଛେ, ସଂଖ୍ୟା ଲଗ୍ନ ବଳି
କେନ୍ୟି ପାତରଅନ୍ତର ଥୁଁ ନେଇ ପଡ଼ୁବେ
ବଳି ବେବସ୍ଥା ରଖିଛେ । ଗୁରେ ରାଯଙ୍କର
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାଷାର ଥୁତି, ଗତି, ବନ୍ଧୁତି
ଲାଗି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାର ଲାଗି ଜୋର
ଦେଇଛନ୍ତି ଜହ କରି ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ର ଥୁଁ ।
ମାତ୍ରଭାଷା ଥୁଁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାରଟା ଖାଲି
ପ୍ରାଥମିକ ପ୍ରର ତକ୍ ନେଇ ହେଲେ କରି ଉଚ୍ଚ
ମୂଲ୍ୟକ (ହାଲମୁଲ) ପ୍ରର ଯାକେ ହେବାର
କିଥା । ଏତା ଦେବରକାରୀ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ
ମାତ୍ର ମହିନ ଆସ ବାରି ସବାରି ମୁଁ

କରି ଏତା ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ କରି ସରକାରୀ
ସୁଲମାନକର ଲାଗି ? ସମ୍ବିଧାନ ତରୁ
ସରକାରକୁ ଖାଲି କୁହାହେଲା ଯେ
ହାଇସ୍କୁଲ ତକ ଯଦି କେନ୍ୟି ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ
ଥିଲା ମାତ୍ରଭାବା ଥି ପଢାଯାଏ ଆର ସେତା
ସରକାରୀ ଅନୁମୋଦିତ ସ୍କୁଲ

ହେତୁଥିବାବେଳେ, ଭାଷାର ଲାଗି ବଳି
ଶାରି ପାତ୍ର ଅନ୍ତର ମାରୁଁ ଜନାମାଏ ।

କୋଶିଲାଞ୍ଚିଲର କେନ୍ସି ରି ସ୍କୁଲ ଥି
ଏବ୍ୟାକେ କେନ୍ସି ବେସରକାରୀ

ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଳୀ
ମାଦ୍ରାଜାକ୍ଷାର୍ଥୀ ପ୍ରାଥମିକ ପ୍ରର ଯାକେ ଭି

ଶିକ୍ଷାର ବ୍ୟବସ୍ୱା ନାହାନ୍ତି କରି । କେତେ କିଏ
କରବା ?

ହାମେ ଜ ସବୁ ସାମିଧାନିକ୍
ବେବୟୁ ଥୁଁ ହାମର ଭାଷା କେ କେନ୍ତା
ସଂରକ୍ଷିତ, ପ୍ରସାରିତ, ଆର ସୀକୁତ
କରିପାରିମା ସେ ବାବଦେଁ ଠୋସ କଦମ୍ବ
ଜଠାବାର ସମିଆଁ ଆସିଯାଇଛେ ।

କରିବା । ଆମର ଭାଷା ଯେତେ କିସମର
ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇପାରିବା ସେତେ ଦମଦାର
ହେବା ।

ଗୁଟେ ଗବେଷଣା ନୁଁ
ଜନାଯାଇଛେ ଭାରତ୍ତନେ ଏହେ
୧୯୭୮ ଭାଷା ମଲାନ (ଏକୁଟିନ୍କୁ)
୯୮ ଭାଷା ପୁରା ମରବାକେ ଯାଉଛେ

(କ୍ରିଟିକାଲି ଏନ୍‌ଡେନ୍‌ଜର୍ଟ) ଗାଁଟା ଭାଷା ମରବାର ଉପରେ (ସିରି ଅରଲି ଏନ୍‌ଡେନ୍‌ଜର୍ଟ) ଡାକ ଭାଷା ମରବାର ନିର୍ଭିର (ଡେ'ନାଇରିଲି ଏନ୍‌ଡେନ୍‌ଜର୍ଟ) ଗାଁଟା ଭାଷା ଅସୁରକ୍ଷିତ ଆଏ (ଅନ୍‌ସେ) ଆଯ । ହେନ୍‌ଡା ଆମେରିକା, ଚାନ୍‌, ରଷିଆ, ଅଷ୍ଟୁଲିଆ, କାନାଡା ଆର ଭିନ୍ନିଆ ଦେଶେ ଭି ହେଉଛେ । ଖାଲି ଭାଷଣ ଥୁଁ ଗର୍ଜିଲେ ଭାଷା ନାହିଁ କହେ । ଭାଷା ରାସନ ଆଯ, ଜନନ ଆଯ ରାଧୁଁ କରି ପରିଷିବା କେ ପଡ଼ିବା ।

ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଥୁଁ ୦ାନ, ପାଯଲେ ଗୁଟେ ଭାଷା ଦରଜାଟେ ପାଯସି; ଆର କିଛି ସୁବିଧା ଭି । ସେ ଭାଷାଟା ଗୁଟେ ମଢ଼ିର୍ଷ ଲଣ୍ଠିଆନ, ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜ, (ଏମ.ଆଇ.ଏଲ.) ହେଇଯାଏସି । ସେ ଭାଷା ଲେଖକ, ପ୍ରକାଶକ, ଭିନ୍ନିଆ ସୁବିଧାମାନ ପାଯସନ । ସେ ଭାଷାର ବହି ପଡ଼ା ବହି ଭାବେ ବେଜାର ହେଇପାରସି ଅନୁଗୃହୀତ ଦିଗଦର୍ଶୀ ଭାବେ ଅଧିକା ପଡ଼ା ବହି ଆରୁ ଗେ'ଗେନ୍ ବୁଲ୍ ହିସାବେ ମାନକି ଭାଷାର ମାଏନ, ଭି ପାଯସି । ଯୁପିଏସିର ଭାଷା ହିସାବେ ନିଆଁ ହେସି । ର ଭାଷା ଥୁଁ ସାହିତ୍ୟକ ପୁରବ୍ୟାକ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଦେସନ, ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଭି ମିଲ୍ସି । ଶିକ୍ଷା ବିଜାଗ, ମାନବ ସମଲ ବିକାଶ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ, ଏତା ଭାଷାର ବହୁତ ଲାଗି ଯୋଜନା କରସି- ଏତା ଭାଷାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉପଭାଷାମାନକୁ ଭି ଆର ସ୍ବୀକୃତ, ଆଦିବାସୀ ଭାଷାମାନକୁ ଭି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ମିଲ୍ସି ।

ଅସଲ ପକ୍ଷେ ଦେଖିବାକେ ଗଲେ ସଂଖ୍ୟାଲମ୍ବ ଭାଷା ଆର ଜନଗୋଷୀର

ଭାଷା ଆର ଦୁସ୍ତା ଆଦିବାସୀ ଭାଷାମାନେ ଖାଲି ନାଁ କେ ସମାନ ସୁବିଧା ପାଯସନ । ଲଟା ଖାଲି ଗୁଟେ ଲୋଗ ଦେଖାନିଆଁ ଚଲନ, ଯେ, ଭାରତୀୟ ଭାଷାମାନକର ଭିତରେ କେନ୍ଦ୍ର ଭାଷା କେ ପାତର ଅତର ନେ କରାଯିବାର । ସିଭ୍ୟଲ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ 'ବହୁତିର ଅସଲ କାମ' ରାଖି ସରକାର କରିବି । ନନ୍ ସିଭ୍ୟଲ ଭାଷାର 'ସଂରକ୍ଷଣ' ଲାଗି ଖାଲି କିଛି କିଛି କରାଯାଏସି । ଏତା ସମସ୍ୟାର ଗହନ, ଚକାର କିନ୍ତୁାନ ଥୁଁ ଏତା ଭାଷାମାନେ ନିଜର ଶବର ପରିପ୍ରକାଶ ଲାଗି ଆଗୁ ଚଲାଇ ସମିଆଁ, ଆଗର ସମିଆଁର ଜ୍ଞାନର ପାଯଲନ କରବାର ଜରୁରତ କେ କେବେ ଭରନା କରି ନେ ପାରନ ।

ଅଷ୍ଟମ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସାହିତ୍ୟକ ଭରି ଭାରତ ନେ ଗୁଟେ ଭାଷା କେ ସିଭ୍ୟଲ ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜ କି ମଢ଼ିର୍ଷ ଲଣ୍ଠିଆନ ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜ ଦର୍ଜା ଦିଆଯାଉଛେ । ପ୍ରଚଳିତ, କଥତ ଲିଖିତ ଅଲିଖିତ ଏତା ହଜାର ହଜାରୁ ଶହ ଶହ ଭାଷା ଭିତରୁ ଦୂର କିସମର ଦର୍ଜା ଥୁଁ ଏତେ ଭାରତୀୟ ଭାଷାମାନେ ରହେବାକେ ଯାଉଛନ । (୧) ସିଭ୍ୟଲ ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜ (୨) ନନ୍ ସିଭ୍ୟଲ ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜ ଇ'୦ାନେ ରହୁଛେ ସବୁକଥା । ସିଭ୍ୟଲ ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜ କେ ତୁଳା ଦର୍ଜା ଦିଆଯାଉଛେ । ଭାଷାର ବହୁତ ଲାଗି ଯୋଜନା ଥୁଁ ସିଭ୍ୟଲ ଭାଷାମାନେ ସବୁ କିସମର ସରକାରୀ ସୁବିଧା ପାଏବାର ସାଁଗେ ଭାଷା ପ୍ରୟୁକ୍ଷି (ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜ, ଟେକ୍‌ନୋଲୋଜି) କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଥୁଁ ସାମିଲ ହେଇପାରୁଛନ । ଟେକ୍‌ନୋଲୋଜି ତେଜଲପମେଣ୍ଟ ଇନ୍

ଲଣ୍ଠିଆନ ଲଙ୍ଗ୍‌ଡ୍ରେଜେସ (ଲଣ୍ଠିଆନାଲ) କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, ଭାରତ ସରକାରକୁ ଭବିଷ୍ୟତବଦର୍ଶୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆୟ, ଯେନଥୁର ମୂଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ଆଏବାର ଦିନେ ସୂଚନା ପ୍ରୟୁକ୍ଷି ଥୁଁ ସରଜାମ ତିଆର କରି ମୁନୁଷ୍ମ-ମେସିନ୍‌ର ଭାବ ଲେନ୍‌ଦେନ କେ ସରସ ପୁନର କରାହେବା । ଇଥୁଁ ଆଦି ଦୁନିଆଁର କେନ୍ଦ୍ର ଭାଷାର ବାଧା ନେଇ ରହେ ଆର ସବୁ ଭାଷାର ସମରି କେ ସରେ ବେଭାର କରି ସାହିତ୍ୟକ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଆଗୁ ପ୍ରୟୁକ୍ଷାମୂଳ ବିଦ୍ୟାର ପ୍ରସାର ପ୍ରଚାର କରିବାର ବାର ଖୁଲିଯିବା ।

ଭାରତ ସରକାରକୁ ତିପାର୍ଚମେଣ୍ଟ ଥୁଁ, ଇନ୍‌ରମେସନ, ଟେକ୍‌ନୋଲୋଜି (ତିଆରଟି), ମିନିଷ୍ଟ୍ରି ଥୁଁ, କମ୍ୟୁନିକେସନ, ଏଣ୍ ଇନ୍‌ରମେସନ, ଟେକ୍‌ନୋଲୋଜି (ଏମସି ଏଣ୍ ଆଇଟି), ଇଟାକେ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୟନ୍ କରୁଛନ । ଇଥୁଁ ଭାଷା ପ୍ରୟୁକ୍ଷି ମାନକି କରଣ (ଆର୍ଗାର୍ଡିଲଜେସନ) ହେବା ଆଇଏସ୍ୱୋ, ଯୁନିକୋର୍ଡ୍, ଡ୍ରାର୍ଲିଡ ଡ୍ରାଇଭ୍ ଥେବ୍ କନ୍‌ସୋର୍ଟିମ୍ (ଡବ୍‌ସ୍ ଥୁଁ ସି) ଆର ବିଆଇଏସ (ବୁୟରୋ ଥୁଁ, ଲଣ୍ଠିଆନ ଆର୍ଗାର୍ଡ ବାଗିର ଜାତୀୟ ଆର ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସଂସ୍ଥାମାନକର ସାଁଗେ । ଏତା ସବୁ ଯୋଜନାମାନ ହଜଥିଲା ବେଳକେ ଆମର ଭାଷା ଭାଷିର ମୂଲହିଆର ଲୁକେ ଆଗପତି ରହେବାର ତାହି ।

ତ୍ରିମଟିମ, ଟୋଟାଲ ସଲ୍ୟୁସନ୍, ଏଲ.ଆଇ.ସି. ଡିଜିଜନ୍ ଥୁଁସ ପାଖ ବୁଢ଼ାରଜା, ସମଲପୁର ମୋ. ୯୪୩୭୮୭୦୪୭୯

ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ବଜାର କମିଟୀ, ବରଗଡ଼

ବରଗଡ଼ ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ବଜାର କମିଟୀ ଅଧ୍ୟନରେ ପରିଚାଳିତ ସମ୍ପତ୍ତି ୧୮ ଗୋଟି ମାର୍କେଟ ଯାର୍ଡ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରିକ୍ଟୁଟ ଧାନକୁ ଆମର କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆମର ଚାଷୀଭାଇ ମାନକୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ସେମାନେ ନିଜର କଷ୍ଟୋପାର୍କତ ଧାନକୁ ଆସନ୍ତା ଖରି ୧୯-୧୯ ବର୍ଷ ଗଣ୍ଠି ପରିଚୟ ପତ୍ର (F.I.C.) ଦାଖଲ କରି ଧାନ ବିକ୍ରୟ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦାନ ଦର ପାଇ ଲାଭବାନ ହୁଅନ୍ତି । ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ବଜାର କମିଟୀ ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଯତ୍ନପାତି ଯଥା ଖେ-ବ୍ରିଜ, ଫ୍ରେଜଙ୍କ ସେଲ, ଆନାଲିସିସ କିର୍, ସେର ଅଫ ସିଭ, ମୈଶର ମିଟର, ଇତ୍ୟାଦିର ବ୍ୟବହାର କରି ନିଜକୁ ଏକ ନିଷାପର, ସ୍କୁଲ ଓ ବକ୍ଷ ଚାଷୀ ଭାବେ ପରିଚୟ ଦିଅନ୍ତି । ଆମେ ଆମର ଚାଷୀ ଭାଇମାନକୁ ସବିନ୍ୟସ୍ତ ଅନୁରୋଧ କରୁଅଛୁଁ ଯେ, ସେମାନେ ଧାନ ବିକ୍ରୟ ସହ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୃଷିଜାତ ଦ୍ରୁବ୍ୟ, ନିଜଦ୍ୱାରା ଉପାଦିତ ସାମଗ୍ରୀକୁ ଦୈନିକ ଓ ସାପ୍ତାହିକ ବଜାର ମାନଙ୍କରେ ବିକ୍ରୟ ଦିଗରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗ କରନ୍ତୁ ।

ସ୍ବା/-ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ଛୁରିଆ
ସମ୍ପାଦକ

ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ବଜାର କମିଟୀ, ବରଗଡ଼

ସ୍ବା/-ଶ୍ରୀ ଭାବଗ୍ରାହୀ ମିଶ୍ର
ଜିଲ୍ଲାପାଳ ତଥା ଅଧ୍ୟୟ

ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ବଜାର କମିଟୀ, ବରଗଡ଼

Gopinath Ratha

Ph. 06646/ 23360 (S)
Cell-94374 57020

SURYA PUSTAK BHANDAR

Near UBT Daily Market Road, Bargarh-768 028 (Odisha)

DEALS

ALL KINDS OF SCHOOL, COLLEGE BOOKS FOR KENDRIYA VIDYALAYA, ENGLISH MEDIUM SCHOOL, XEROX, LAMINATION, OFFICE STATIONARY & POSTAGE STAMP

AVAILABLE HERE

ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନର ସମ୍ପତ୍ତ ଉପକରଣ ମିଳେ

Best Wishes for Koshal Katha in its 1st Anniversary:

R. K

Jewellers

Rajiv Gandhi Chowk, Bgh, Ph. : 06646-230230

With best Compliments from:

ଭାବନ ବିମା ନିଗମନ ବିମା ବରୁନ

Sri Seshadev Giri କୋଶଲ ବିଲ୍ ଗର୍ଭ ବରୁନ
L.I.C. Advisor, Bargarh

କିରଣ କୁମାର ମିଶ୍ର

ମଧ୍ୟ ପୁରାଣରେ ପ୍ରଳୟର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏମିତି ଶୁଭ ବେଳାରେ ପିଲାଟି ଏଇ ପ୍ରଳୟକ'ଣ ? ସେ ଆସେ କେମିତି ? ବା ଝିଅଟି ଜନ୍ମ ନେଲେ ସେ କାଳେ ବଡ଼ ଅସିଲେ ସେ କ'ଣ ହୁଏ ? ପୁରାଣ ପୋଥରେ ଏଇ ପ୍ରଳୟର ନାମ ଓ ବର୍ଣ୍ଣନା ଶୁଣି ଆମ ମନରେ ଏମିତି ଅନେକ ଅସୁମାରି ପ୍ରଶ୍ନ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ ଯେ ପ୍ରଳୟ ମାନେ ଯେଧ୍ୟସ ଓ ଏହା ସୃଷ୍ଟିର ପୁଣି ପରିକଳନା କରେ ଏଥରେ ଦ୍ୱି-ରୁକ୍ତି ନାହିଁ । କେବେ ପ୍ରଳୟକୁ ନେଇ ଏଇ ପରିପ୍ରେଷ୍ଟୀରେ ଆମ ମନରେ ଛନକା ପଶିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଏକ ଅଜଣା ଆତକରେ ଆମେ ଆତକିତ ହେବା ସ୍ଥାଭାବିକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ଜାବନରେ ଯେ ଏଇ ପ୍ରଳୟର ସାମା କରୁ ଏହାବି ମିଛ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଯେହେତୁ ଆଗକୁ ସିଧାସଳଖ ତତ୍କଷଣାତ୍ ଧ୍ୟସ କରିଦିଏ ନାହିଁ ଏଣୁ ତାକୁ ଯେ ଆମେ ପ୍ରତିଦିନ ଭେଟୁଛୁ ଏହା ସାଧାରଣତଃ ଆମେ ଭୁଲିଯାଇଥାଉ ।

ତେବେ କଥାଟିଏ ଯାହା କୁହାଯାଏ ପ୍ରଳୟ ଆସେ । ଏହା କାହିଁକି ଠିକେ ଦେଖାଣିଆ ଲାଗେ । ପ୍ରଳୟ କେବେ ସ୍ମୟଂ ଆସେ ନାହିଁ । ତାକୁ ଢାକିଲେ ବା ଆହୁନ କଲେହିଁ ସେ ଆସେ । ଆଉ ଯେତେବେଳେ ସେ ଆପେ ଆପେ ଆସେ ତାହା ଏମିତି ବେପରୁଆ ଭାବରେ ଆସେ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିର ନିଯମ ମାନି ଆସେ । ଯେମିତିକି ପ୍ରସବ ର ଶୁଭ ବେଳା ନ ଆସିଲେ ଶାବକ ଜନ୍ମ ନିଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଯେମିତି ତଥାକଥତ ଶୁଭବେଳା ଯତ୍ତି ଲଗୁ ଦେଖୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ଆଗରୁ ଜବରଦଷ୍ଟ ପ୍ରସୂତିକୁ ପ୍ରସବ କରିଦିଆଯାଉଛି ।

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏମିତି ଶୁଭ ବେଳାରେ ପିଲାଟି ମଣିଷଟି ଜନ୍ମ ନେଲେ ସେ କାଳେ ବଡ଼ ମଣିଷଟିରେ ହେବ । ଭଲ ହେଉକି ନହେଉ ବଡ଼ ମଣିଷଟିରେ ହେବ, ତା'ର ଆଗମନରେ ଘରେ ଧନ-ଜନ-ଗୋପ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୂରି ଉଠିବ । ପୁଣି ପିଲାଟି *memorable* ହେବ । ଆହା ! ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁକୁ ବି ଯାହା ବିଧ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ତାହାକୁ ମଣିଷ କରାଯର କରିବାକୁ କେତେ ଦୁଃସାହସ । ତ, ମଣିଷର ଏଇ ଅହଂକାର ଯୋଗୁଁ ପ୍ରଳୟର ପ୍ରସବବି ଖୁବ ନିକଟରେ ହେବାର ଲାଗିଲାଣି । ତେବେ କୋଉ ଜ୍ୟୋତିଷ କ'ଣ କହିଲେ, ପ୍ରଳୟ ପାଇଁ ଘଢ଼ି ସମୟ କ'ଣ ହେଲେ ତାହା ଯା' ହେଉ; ପ୍ରଳୟ ଯେ କିନ୍ତୁ ଆମ ସନ୍ନିକଟ । ମଣିଷର ଛାଇରେ ରହି ସେ ତାଣବ ନୃତ୍ୟ କରିଦେବାର ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲାଣି ଏହା ଗୁରୁବଚନ ।

କଥାରେ ଅଛି - କାରଣ ନ ଥିଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ଅତଏବ ପ୍ରଳୟ ଯଦି ଆମ ନିକଟରେ ହେଇନି ତାହାହେଲେ “ପ୍ରଳୟ ଆସିବ” ଏଇଚାକୁ ନେଇ ଏତେ ନାରାବାକି ସବେତନା ମୂଳକ ସମାଦ କାହିଁକି ଯେ ନା ଏତେଶ୍ୱର ପ୍ରଳୟ ଆସିବ ନାହିଁ, ତୟ କରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ବିଜ୍ଞାନ ଏବେ ବହୁ ଆଗକୁ ପ୍ରଗତି କରିଛି । ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନେ ତାହିଁଲେ ପ୍ରଳୟକୁ ରୋକି ଦେଇ ପାରିବେ । ଆରେ ଭାଇ ! ପ୍ରଳୟ ତ ଗୋଟିଏ ରୂପରେ ଠିକଣା ଦେଇ ଆସିବନି ଯେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନେ ତାକୁ ରୋକିବାକୁ କଦମ୍ବଚାଲ କରି ରୋକିଦେବେ । ତା'ଛତା ବୈଜ୍ଞାନିକ ତ

ଉଗରନ ନୁହୁଣ୍ଟି ନା, ଆମ ପରି ମଣିଷ ମାନେ । ତାଙ୍କ ଅଜାଣତରେ ସେମାନେ ତ ସ୍ମୟଂ ଏବେ ପ୍ରଳୟର କବଳରେ । ସୃଷ୍ଟି ନାଁରେ ଧ୍ୟସ ବନାମ ପ୍ରଳୟକୁ ତ ସେମାନେ ହିଁ ଏବେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆମନ୍ତଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏଣୁ ମୋଟ ଉପରେ ଯେଣୁ ପ୍ରଳୟ ଏବେ ଉନ୍ନତ ଯୁବକ ପରି ଉନ୍ନତିରେ । ଅତଏବ ତାକୁ ସଂହାର କରିବା ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ । ତେବେ ସମୟ ବିଶ୍ଵରେ ଯଦି ସାମ୍ବୁଦ୍ଧିକ ଭାବରେ ଆତରିକତାର ସହ ସମସ୍ତେ ସମ୍ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମ ଅହର୍ନୀଶ ଜାରି ରଖିବେ ତା'ହେଲେ ହୁଏତ ଏହା ଆସିବାକୁ ତଥା ଆସି ତାର ଧ୍ୟ ଲୀଳା ରଚିବାରକି ପରି ସ୍ଥିତିକୁ କିଛି ସମୟ ଟଳାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ । ତା'ନ ହେଲେ ମରଣ କାଳେ ନିଦ୍ରା ଗଲେ, ଯମକି ଛାଡ଼ି ଦେବ ଭଲେ” ହିଁ ସାର ହେବ । କାରଣ *Collot Garlic before cancer*.

ତେବେ ପାଠକଙ୍କ ମନରେ ଏଠି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଆଇ ପାରେ, ଆରେ ! ଲେ ଗୋଟିଏ କି କଥା ? ଆମେ କିପରି ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରଳୟକୁ ସାମା କରୁଛୁ ? ପୁଣି ଉଦ୍ୟମ କଲେ ପ୍ରଳୟର କ୍ରୋଧରେ ପରିଶାମ ସ୍ଵରୂପ ଧ୍ୟର ସମୟକୁ କିପରି ଆଗକୁ ଗତାଳ ଦେଇ ପାରିବା । ଏଇ ଯେମିତିକି ପ୍ରଳୟ ଆସିଲା ର ଭବିଷ୍ୟତ କାଳ ଆମେ ମରିବା । ଏଣୁ ମରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଆଗରୁ ଯଦି ଆମେ ମୃତ୍ୟୁ ଲଭିବା ନାହିଁ ତା'ହେଲେ ଆମ ପ୍ରଥମ କର୍ଜବ୍ୟ ହେଲା ପ୍ରଳୟର ଜନନୀ

ବୋଲାଉଥିବା ପ୍ରକୃତି କୁ ଆମେ ସୁମୁଁ ସବଳ ଆଉ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା । ପୁଣି ପ୍ରକୃତିର ଆବାସ ସୁଲୀ ବୋଲାଉଥିବା ପରିବେଶକୁ ଏଣୁ କଲୁଷମୁକ୍ତ କରିବା । ବର୍ଷମାନ ଏମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଯାହା ତାହା ପ୍ରମାଦପୂର୍ଣ୍ଣ । ତେବେ ଏଇ ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ବିଶ୍ଵ କି ଦେଶ କଥା ଭାବିବା ଆଗରୁ ଆମ ପ୍ରଦେଶ ତଥା ଆମ ଅଂଚଳ ପଣ୍ଡିମାଞ୍ଚଳ କଥା ଚିତ୍ତ କରିବା ବୋଧେ ଉଚିତ ହେବ ; କାରଣ ପରିବାର-ଘର-ଗାଁ କ୍ରମରେ ବିଶ୍ଵର ସୃଷ୍ଟି । ଅତେବ ବିଶ୍ଵକୁ ସଜାତିବାକୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ନିଜ ପରିବାର କୁ ଘରକୁ ମାନବ ସମେଦନଶୀଳ ତଥା ସଂସ୍କୃତି ସଂପନ୍ନ ପୂର୍ବକ ପରିମଳ ଜନିତ ସୁମୁତା ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏଇ କ୍ରମରେ ଯଦି ଆମେ ଚିତ୍ତ କରିବା ସମ୍ଭାବ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର ଆଧାର ବୋଲାଉଥିବା ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରାକୃତିକ, ଗୌଗୋକିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ ସ୍ଥିତିରୁ ବିପନ୍ନ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆମକୁ ଧାନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କ’ଣ ନ ଥିଲା ଏଠି ଦିନେ । ହେଲେ କାହାର ଅଭିଶାପଗ୍ରୂହ ହୋଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଜଳାକାରେ ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିକଳ କ୍ରମନ ଏବେ କେତେ ହୃଦୟ ବିଦାରକ କିଏ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ତାକୁ ଶୁଣିବାକୁ । କେବଳ ଲୋକହସା ଅପବାଦରୁ ହୁଏତ ମୁକ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ଲୋକ ସାମ୍ନାରେ ସାବତ ମାଆଁର ସାବତ ପୁଅକୁ ଦେଖାଣିଆ ଆହା ତୁ ତୁ କରିବା ପରି ସମସ୍ତଙ୍କର ନାଟକୀୟ ଦରଦ । No better than slip yes No consolation is better than false consolation, ଏଥିପାଇଁ ତେବେ ଦୋଷ ଦେବା କାହାକୁ ? ସରକାରଙ୍କୁ ବିରୋଧକୁ ପ୍ରଶାସନକୁ, ସେହୁସେବୀ ଅବା ସମାଜସେବାଙ୍କୁ ନା

ତଥାକଥିତ ଆପଣଙ୍କ, ମୋ ପରି ସତେତନ ନାଗରିକ ନା ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କୁ । ମୋଟ ଉପରେ ନିଷ୍ଠାର ସତ୍ୟର ପ୍ରୟଗ କଲେ ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ବାସୀହିଁ ଦାୟୀ । ହୁଏତ ଏଇ ସ୍ଥଳ ସତ୍ୟକୁ ସ୍ବୀକାର କରିବାକୁ ଆମେ ଆବେଦ୍ଧ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇନପାରୁ କିନ୍ତୁ ଏଇ ଆମ ଚରମ ସତ୍ୟ । ଆଉ ଏଇଥିପାଇଁ ଆମରି ବିପନ୍ନ ଏକତା, କୁସ୍ଥିତ ରାଜନୀତି, ଗୋଡ଼ଗଣା ନାତି ତଥା ଅସହିଷ୍ଣୁ ଓ ଲର୍ଦ୍ଦିଶ୍ଵା ମନୋଭାବହିଁ ଦାୟୀ । ଆମେ ଏହା ସ୍ବୀକାର କରିବା ଯେ “ଗଲତା ପାଇଁ ମରୁ ସତ୍ୟଦୂଶୀ ରାଣ୍ଡ ହେଉ” ନାତିରୁ ଅବା ଆମେ ଏବେବି ମୁକୁଳି ପାରିନ୍ଦୁ । ଅସହାୟ ନିଃସହାୟ ଆଉ ନିସେଷିତ ହୋଇ ବଂଚି ରହିବା ଯେମିତି ଆମରି ଏକ ପାରଂପରିକ ଗର୍ବ । ଭାବିଲେ ଦୁଃଖ ଲାଗେ ଯେଉଁକି, ମନରେ ବି ଲଜ୍ଜା ଆସେ ସେତିକି । ଏସବୁରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଆମ ବିଚାରଧାରାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଦର୍କାର । ଲଢ଼େଇ କରିବାର ତରିକା ବଦଳାଇବା ଦର୍କାର ସଂହଚିତ ଓ ଯୀଜ୍ୟର ଶକ୍ତି ଓ ସଂଜ୍ଞାକୁ ଅବଲୋକନ କରିବା ଦର୍କାର । କାହାର ଅଜଣା ଅଭିଶାପରେ ଅଭିଶାପ ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଆଜି ଯେ ଓଡ଼ିଶାର ଭାତହାଣ୍ଡି ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ଦାରିଦ୍ର୍ୟତା ଆଉ ଅବହେଳାର ଚରମ ଶୀକାର ହେବା ପରେବି ଆମରି ନିଦ ଭାଙ୍ଗିନି କେବଳ ମାତ୍ର ସଂଗ୍ରାମ ନାହିଁ ତାର ପ୍ରଗତି ପାଇଁ ଆମେ ଯେ ଏଯାଏ କେବଳ ମଂଚଳଦେଇ ବା ସୁନ୍ଦରେ ସାମିତ ହୋଇ ରହିଯାଇଅଛୁ ଏହା କଦାପି ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ହୋଇ ନ ପାରେ ।

ଏଇ ଦୁଃପରିପ୍ରେସିତିରେ ଅନାଗତ ଏକ ମହାପ୍ରଳୟର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ହିତ୍ତା ହୋଇବି

କାଳସପ୍ର ଥିବା ତାଳ ଗଛ ଉପରେ ବାୟା ରଢ଼େଇ ପରି ଆମେ ଏବେବି ଯେ ସଂଘର୍ଷ ଓ ବଂଚିବାର ଦ୍ୱାରିରେ ସାଧନା ନାହିଁ ଦେବି ଖେଳି ଚାଲିଛୁ । ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାର ଜଗଳ ଓ ଜମିରେ ଏବେ ରାଜୁତି କରିଛି ଶିଷ୍ଟପତ୍ତିକ ମାନସ ସତାନ ଭଳି ପ୍ରଦୂଷଣର ପ୍ରାଣ ଶିକ୍ଷା, କଳ କାରଖାନା । ରାଜ୍ୟ ବାହାର ଜମି ଦଳାଳଙ୍କ କବଜାରେ ଏବେ ଭୁଲୁଣିତ ଏ ଅଂଚଳର ହଜାର ହଜାର ଏକର ଉର୍ବର ଜମି । ପୁଣି ଅର୍ଥର ଲୋଭ ଦେଖାଇ ଏ ଅଂଚଳର ଅର୍ଦ୍ଧଧିକ ଅଶିକ୍ଷିତ, ନିରକ୍ଷର, ନୀରିହ, ନିସେଷିତ ଜମିକୁ ଦଳାଳ, ଶିଷ୍ଟପତ୍ତି, ପୁଣିପତ୍ତି ପୁଣି ଏବେ ଲୁଟ୍କରି ମାଲେମାଳ ହୋଇଯାଉଥିବା ବେଳେ ଏ ଅଂଚଳବାସୀ ଆସେ ଆସେ ଭୂମିହୀନ ବାସହୀନ ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ରାଜସ୍ବ ନାହିଁ ରାଜ୍ୟର ଅବାଧ ମଦ ତଥା ମାଦକ ଦ୍ୱାରି ଅମରାବତୀ ସଜାଯାଇଛି ପସଚିମ ଓଡ଼ିଶାକୁ ଯାହାକି ପରୋକ୍ଷରେ ଏ ଅଂଚଳର ସରଳ ଅଶିକ୍ଷିତ ନିରକ୍ଷର ବହୁ ଖରିଖାଳୁ ସର୍ବସ୍ଵାନ୍ତ କରିଦିଆ ଯିବାର ଅବା ଏକ ସ୍ଵ ନିଯୋଜିତ ଚକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଛି । ତା’ନ ହେଲେ ମଦ ବନ୍ୟାର ବିଭାଷିକାରେ କାହୁ ନ ଥାନା ଆଜି ଏ ମାଟି କି ଅର୍ଦ୍ଧହାର ଅନାହାର କି ରଣଗ୍ରମ୍ଭ ଜନିତ ଆମ୍ବହତ୍ୟା ଆଜି ଏଠି ରାଜ୍ କରୁନଥାତା ଆଉ ଏ ଦାରୁଣ ଦୃଶ୍ୟ ଅତକ୍ରାତୀୟ ଶୈତାନ ଆମର ପରିଚିତିକୁ ଦାଣ୍ଡରେ ପଡ଼ି ହାତରେ ଗଡ଼ାଇ ନ ଥାନା ଅବା ଝିଣୁ ବରିହାର ଦାରୁଣ ଚିତ୍ର ହୁଏଁ ନଥାନା ଜଂଗାଜୀ ପୁଷ୍ଟକକୁ ।

ଶିଷ୍ଟରାଜର କରାମତିରେ ଆମ ଯେଉଁକିବି ବଂଚି ରହିଛି ତାଷଜମି ତାହା ଆଜି ଅନୁର୍ବରତାର ଚରମସାମାରେ ପହଂଚି ଆମରି ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ସୂଚାଇ ନ

থাকা। ধূলি-ধূর্মা, পাউঁশ বিষাক্ত গয়াষ, রাসায়নিক আবর্জনা ভিতরে মৃত্যুর প্রলম্ব যে আম পাই এবে জন্মৰ তাণ্ডব মৃত্যুরে জহীবা বাহুল্য। প্রতিবর্ষ এ অংকর বহু দুষ্প্রাপ্য ঔষধ্য গুলু আজ মূল্যবান বৃক্ষ সমূহ আশাতে ভাবরে বিলুপ্ত হোলয়াজ দুর্লভ হোলয়াজে দুষ্প্রাপ্য বৃক্ষ। অবাধ বৃক্ষকাট চোরাচালাণ তথা জমি মাপিআজ কবলরে ভুদো মাসর করাক বন্যাপরি তীব্রগতিরে অবক্ষয় হোজ চালিছি এ অংকর প্রাকৃতিক সংপদ। মৃত্যু মুখরে অবা আম মথার মুকুট গঞ্জমার্দন, আম সুরক্ষা প্রাচার, জিহাসর মূকসাক্ষা বারপাহাড়। অবক্ষয়মুখ্য আম পাহাড়, পর্বত, গৱণ বন্যজন্ম সংপদ। বর্ষার ঘোর অভাব এবং আগকু এথরে পূর্ণেদ যে খুব সমব তাহা ঝল ঝল দেশাল দেলাণি এ অংকরে

কঞ্চাজাতীয় মরুভূমি জাতীয় গহর বংশবৃক্ষ।

অপরোক্ত অলোচনা পরিপ্রেক্ষারে আম পর্ণিম ওভিশাবাসীক স্মৃতি যে আজি কেজৰ্ঠি। আজ অজ বর্ষ ভিতরে আমে অতীতের রাজস্বান বা সাহারা মরুভূমির অধুবাসা পালঠি যিবা নাহীঁত ? মহানদী ভলি ওভিশার গংগানদাৰ কুলৰে রহি শোষ পাই মুদ্রিএ পানীয় জল পাই আৱণু পাইবু হেবাভকি পরিস্মৃতি ক'শি গচ্ছ না পত। এনু আসন্তু। যেজু মাটিৰ কোলকু আশুয়কৰি আজি আমে মণিষ তা পাই কৃতজ্ঞ হেবা এবং আম জাণত বা অজাণতৰে হেଉ এ যাএ আম কৃতজ্ঞতা পাই তাকু ক্ষমা প্রার্থনা কৰিবা। পুণি থৰে ওভিশা রাজ্যৰ প্রকৃতিৰ দ্বাৰ বেলাজুবা পর্ণিম ওভিশাৰ মুহুৰ্রে নেনাখ হস্ত ভৱিদেবা পাই জগি উতিব। তা'ন

হেলে আমে যে মাতৃভূমি হোৱ জতিহাসৰে কলঙ্কৰ দাগ ছাড়িয়িবা এহাহীঁ সার হেব। প্রলম্ব আৰ ক'শি ? এবে ত আমে পৰু আচক্ষিত প্রলম্বৰ দ্বাৰ দেশৰে; তাৰ শাকাৰ হেবা যাহা বাকি রহিলা। আমে কিনু গোকিবা ষে প্রলম্বকু। আমৰি নিৰবল্লিনু উদ্যমৰে যেমিতি পুণি ষবুজ বনানী ঘৰৱে এ অংকর বণ-পাহাড়, পৰ্বত, নল, ঝোলা, ষকল জাবজন্ম পূর্ণতাৰ প্রাকৃতিক সুষমা মণিত অবস্থৰে অতীতে নব যৌবন পুণি থৰে উদ্ভাবিত হেব। হৃষিৰ, হস্তৰে রিষৰে গাঁচৰে পুণি উলুষীত হোজ পুণি কুৰুলি উতিব আম পর্ণিম ওভিশা। ষেথুপাই পুতিৰুচিৰক্ষ হেবা।

(মুক্তবৃত্ত সামাদিক)

ঘোষন কলাকার সংগ, বৰগড়

অঘঘবৰ দিমা আমৰ দায়িত্বে;
গৱন্মা দোখৰ উহুমা দুঃখৰ
আঘঘ উহুৰে আমৰ পতেতে ।।

With best wishes from :-

Sri Joti Ranjan Bishi
L.I.C. Advisor, Bargarh

CONTACT:
MOB: 9437126446

প্রতিভা পরিচয়

ওভিশাৰ পৰ্ণিমাঞ্জলৰ যেজু মহান ব্যক্তিভূমানে অতীতাঞ্চীয় প্রৱৰে, জাতীয় প্রৱৰে তথা রাজ্যপ্রৱৰে সাহিত্য কলা, কারুকার্য্য, কুৰ্তা আদি ক্ষেত্ৰে পারদৰ্শিতা লাভকৰিছতি ষেমানকৰ ষেহি ষম্বানৰ বিবৰণা, সংক্ষিপ্ত পরিচয়, ঠিকণা ফণে ও প্ৰশংস্তিৰ আহান কৰায়াজছি। আপণকৰ সামান্য প্ৰচেষ্টা আমৰ মাটিৰ লব্ধ প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তি মানকৰ ষূচিকু পুনৰ্বাৰ লোকক পাখৰে জান্মল্যমান কৰিবাৰে ও সংকলিত রূপৰে প্ৰকাশিত কৰিবাৰে আমকু সাহায্য কৰিব। পৰ্যায়কুমো জণে জণে মহান ব্যক্তিক ষম্বন্ধৰে বিবৰণ।

-পুকাশক

ପଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶା ନାଟ୍ୟ ପରମାଣୁ

ନୀଳମଣି ସାହୁ

‘କାବ୍ୟଶ୍ରୀ ନାଟକ ରମ୍ୟ’ । ବାପ୍ରବିକ ଶ୍ରହା ସତ୍ୟ ଉତ୍ତି । କାରଣ ସମଗ୍ର ମନୁଷ୍ୟ, ଦେବତା, ଅସୁର, ଯକ୍ଷ, ରକ୍ଷ, କିନ୍ତୁ ଆଦି ଘନଘନ ଯୁଦ୍ଧର ବିଭାଷିକାରେ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ଶେଷରେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଅନୁଗୋଧ କଲେ ଯେ, ସେମାନଙ୍କର ମନୋରଞ୍ଜନ କରିବା ଭଳି କିଛି ଶସ୍ତ୍ର ସେ ଦିଅନ୍ତୁ । ବ୍ରହ୍ମ ଏମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ପ୍ରାତ ହୋଇ ରକ୍ତ, ସାମ, ଯକ୍ଷ, ଅଥବର ବେଦଚାରରୁ ଚାପାର ସଂଗ୍ରହ କରି ପଞ୍ଚମ ବେଦ ନାଟ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରି ଉଚ୍ଚତମ୍ଭନୀଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କଲେ । ଯାହାକି ଉଚ୍ଚତମ୍ଭନା ନାଟ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର ରୂପେ ପରେ ବିବେଚିତ ହେଲା । ଏହି ନାଟ୍ୟଶାସ୍ତ୍ର ହେଲା ମନୋରଞ୍ଜନ ଜ୍ୟୋତିକ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଜା ସର୍ବମାନ୍ୟତା ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଆସୁଅଛି । କାଳକୁମେ ଏହା ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଭାଷାଭାଷୀରେ ପରିବେଶଣ ହେବାର ଅଦ୍ୟାବଧ ଦେଖାଯାଏ । ଯଦିଓ ଏହାର ପରିବେଶଣ ଶୈଳୀ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ । ଯେହେତୁ ନାଟକ ଏକ ରମ୍ୟକଳା ।

ଉଚ୍ଚତମ୍ଭ ନାଟ୍ୟ ପରମାଣୁ କଥା ବିଚାରକୁ ନିଆଗଲେ ଆମେ ସ୍ଵିକାର କରିବାକୁ ବାଧ ହେବା ଯେ, “The Indian drama is purely and unhesitatingly native.” ଉଚ୍ଚତମ୍ଭ ନାଟକରେ ଜାତୀୟତାବାଧ ନିଖୁଣ୍ଣ ଭାବରେ ପରିଷ୍ଵୁଚିତ ଏହା ଯେକେହି ନାଟ୍ୟ

ଗବେଷକ ସ୍ଵିକାର କରିବ । ତେଣୁ ନାଟକ ହେଁ ସମାଜର ମୁଖ୍ୟ ଦର୍ଶଣ । ଯାହା ସମାଜର ସଂସ୍କୃତି, ପରମାଣୁ, ଜୀବନ୍ୟାପନର ଶୈଳୀର ଏକ ନିର୍ମାଣତ୍ୟ ରୂପକୁ ସ୍ଵଳ୍ପ ଭାବରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଥାଏ । ତେଣୁକରି, “Drama is the mirror of life, a clear portrait of society.”

ପ୍ରବନ୍ଧର ଶାର୍କ୍ଷକ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ୍ର କଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳକୋଶଳୀ ନାଟ୍ୟ ପରମାଣୁ ଉପରେ ସମ୍ୟକ ଲେଖିବାକୁ ମୁଁ ଏଠି ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମନେ କରୁଛି । ସେତେବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଳି ମଣିଷ ପାଖରେ ନ ଥିଲା ଚିରି, ଗେଡ଼ିଓ, ଚଳକିତ୍ର ଭଳି ମାଥମ । ଯାହା ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ପରିବେଶିତ ନାଟକଗୁଡ଼ିକୁ ସିଧାସଳଖ ପ୍ରସାରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଉପଭୋଗ କରିପାଇବ । ସମୟ ବିନୋଦନ ପାଇଁ, ସେତେବେଳେ ଆଲୁଆ ଅଭାବରୁ ମଣିଷ ସିଧାସଳଖ ଖୋଲା ମଞ୍ଚରେ ଶିଶୁକାଠ ଜାଳି ପରେ ଗ୍ୟାସ ଲାଇଟ ଜାଳି ନାଟକଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲା ।

କୋଶଳୀ ବା ସମ୍ବଲପୁରୀ ନାଟକର ଆଦିମ ସୁରକ୍ଷା ପାଣ୍ଡୁଲିପି ‘ଦର୍ଶ’ (ଡଣ) ପ୍ରଥମକରି ବିଭିନ୍ନ ଗାଁ ମାନଙ୍କରେ ପରିବେଶିତ ହୋଇ ବେଶ ଉନ୍ନାଦନା ହେଲା । ‘ଦର୍ଶ’ରେ ଶିବ-ପାର୍ବତୀ, ରାଧା-କୃଷ୍ଣ, ବିନାକାଳିଆ, ଦୂତୀ, ୧୦ଟେଳ ଭଳି ଚରିତ୍ରଗୁଡ଼ିକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରଥମଭେଟ ଦୃଶ୍ୟର ଅବତାରଣ

କରାଯାଉଥିଲା । ଏହି ନାଟକରେ ଆଦିରସ ବା ଶୁଣାର ରସ ପ୍ରଧାନ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରାତନ ଦର୍ଶର ଭାଙ୍ଗା ବଦଳି ଆଧୁନିକତା ଗ୍ରାସ କରିଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।

ଦର୍ଶନ୍ତ୍ୟ ପରେ ଏ ଅଞ୍ଚଳର କରମାର ଏକ ଲୋକମାନଙ୍କ ମନୋରଞ୍ଜନ ପାଇଁ କାଳକୁମେ ନାଟକର ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତତ ହେଲା ।

ପଣ୍ଡିତ କିଛି ପ୍ରତିଭାବାନ ନାଟ୍ୟକାରମାନଙ୍କର ଅକ୍ଷ୍ୟ ଚେଷ୍ଟାରେ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଆଧାରିତ ନାଟକମାନ ଲେଖାହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଜରିଆରେ ପରିବେଶିତ ହୋଇ ଜନାଦୃତ ମଧ୍ୟ ହେଲା । ବୈଷ୍ଣବ ପାଣ୍ଡିକ ସୁଆଙ୍ଗ ଭଳି ତାଲପାଳି, ବଲାଙ୍ଗିର ଜିଲ୍ଲାର ଦୁର୍ଗା ସାଧକ ରଚିତ ବାଣାପରାଜୟ ବା ଭକ୍ତବତୀ ହୃଦୟ ନାଟକରେ କୋଶଳୀ ଭାଷାର ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।

ଏଭଳି ନାଟକମାନ ରଚିତ ହେଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରଠାରେ ରେଡ଼ିଓ ସେସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲା, ସେଠି ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକଗାତ୍ର, ଲୋକ ନାଟକମାନ କାଳକୁମେ ପରିବେଶିତ ହେଲା । ପ୍ରାୟତ୍ତିକ, ସମ୍ବଲପୁର, ବରଗଡ଼, ପଦ୍ମପୁର, ବଲାଙ୍ଗିର, କଲାହାଣ୍ତି, କୋରାପୁର ଜିଲ୍ଲାର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିଭାବାନ ନାଟ୍ୟକାର ଗୋଟୀ ସାମାଜିକ, ସାଂକେତିକ ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ଉଭୟ, ପୌରାଣିକ, ଏତିହାସିକ ନାଟକମାନ ରଚନା କରିବାକୁ

ଆଗେଇ ଆସିଲେ । ଏଥରେ ଜୟପୁର, ହେଲା 'ଗମ୍ଭୀରା ବିଜେ, ମୁନ୍ମାଭାଇ ମେହିକ ପେଲ, ଚଠା ନମର ଯୋଡ଼ି ଜତ୍ୟାଦି ସେମାନଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ଦେଲା ।

କୋଶଳୀ ନାଟ୍ୟ ଜ୍ଞାନାସ ସେତେ ପୁରୁଣା ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଦଶାତି ଧରି ଏହା ସମ୍ମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାରେ ଚାଞ୍ଚଳୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଏହାର ଜ୍ଞାନତ ଉଦ୍‌ଦାହରଣ ହେଲା, 'ମୁଁ ନାହିଁ ମରେ', 'ଉଦ୍ଧା', 'ଉଦ୍ଧାତା', 'ଉଡ଼ିଲା ପତର ବୁଦ୍ଧିକାରୀ ତଙ୍କା', 'ରକର', 'ନାଗ', 'ନାଭି', 'ମାହାପୁରୁ', 'ବସ୍ତାନି', 'ସୁଏ, ଖପରା' ଜତ୍ୟାଦି ଜତ୍ୟାଦି ନାଟକଗୁଡ଼ିକ ।

ଏବେ ବିଗତ କିଛି ବର୍ଷ ହେବ ଚଳଚିତ୍ର ଜଗତରେ ମଧ୍ୟ ବେଶ ଖ୍ୟାତି ଲାଭ କରିଛି । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ 'ଉଦ୍ଧା' ଅନ୍ୟତମ । ଏହା କୋଶଳୀ ଜ୍ଞାନାସର ପ୍ରଥମ ଚଳଚିତ୍ର । ପରେ 'ଉଲଗୁଲାନ' ଚଳଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟୋଜିତ ହୋଇ ପ୍ରେସାଲିଯରେ ପରିବେଶିତ ହେଲା । ଏହି କୋଶଳୀ ବା ସମଲପୁରୀ ଆଲବମ ମଧ୍ୟ ଓଡ଼ିଶା ନାଟ୍ୟ ଜଗତରେ ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ପାଇପାରିଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ

ହେଲା 'ଗମ୍ଭୀରା ବିଜେ, ମୁନ୍ମାଭାଇ ମେହିକ ପେଲ, ଚଠା ନମର ଯୋଡ଼ି ଜତ୍ୟାଦି ଜତ୍ୟାଦି ।

ମହାତ୍ମି, ଯୋଗେଶ୍ଵର ପଣ୍ଡା, ନବୀନ କିଶୋର ନାୟକ, ଜିଶ୍ଵର ଭନସନା, ଶାନ୍ତିନ୍ଦ୍ର ସାହୁ ଆଦି । ଅକ୍ଷୟ ମହାତ୍ମି ମଧ୍ୟ 'ତୁଳ ପାରେ ବଜା ଆରେ ବଜନିଆ ତୁଳ ପାରେ ବଜା ବଜା' ଗାତ ଗାଇ କେବଳିକୁ କରିଥିବା ପ୍ରମାଣ ଅଛି ।

ଏଣୁକରି ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶା ନାଟ୍ୟ ପରମରାଗ ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଏତିଥ୍ୟ, ଶିଳ୍ପ ଅଛି ଏହା ସୀଳାର୍ଥ୍ୟ । ମାତ୍ର ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଏହା ଯେ, ଏ ଭାଷା ତାର ମାନ୍ୟତାଠାରୁ ଅଦ୍ୟାବଧ୍ୟ ସରକାର କି ଗନ୍ଧୁର ଦୂରରେ ଯାହା ଅଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗ ହେଲା ସଂଗାତ । ଏ ବିଭାଗର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲେ ସଂଗାତ ନିର୍ବେଶନା ତଥା କଣ୍ଶିଷ୍ଠୀ ଭାବରେ ଯେଉଁମାନେ ସେମାନେ ହେଲେ ଯଥାକ୍ରମେ - ୧. ରମେଶ ମହାନୟ, ୨. ସମାର ନାଗ, ୩. ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରସାଦ ବାଗ ଏବଂ ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ, ହରିପାଳ, ପକିର ପଞ୍ଜନାୟକ, କାଳି ପ୍ରସାଦ ଷଢ଼ଙ୍ଗା, ମୋହନ ସେଠ, କୃଷ୍ଣ ପଟେଳ, ପଙ୍କଜ ଜାଲ, ଭମା, ପଙ୍କଜିନୀ ବେହେରା, ମନୋଜ

ସର୍ଗଗୁଡ଼ା, ଚିଲାଗଡ଼ା,
ଜି: ବଲାଙ୍ଗୀର
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ -

୯୮୩୩୩୦୦୧୭

ବିଷୟରେଣୀୟ

ଏହାକିମ୍ବି ରେ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ବିଷୟର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଓ ଅଭିନତ ଲେଖକଙ୍କ ସ୍ଵକୀୟ ମତ । କୋଶଳୀ ଲେଖାମାନଙ୍କରେ 'ସ', 'ଶ' ଓ 'ଷ' ର ପ୍ରୟୋଗ, 'ଲ', 'ଳ'ର ପ୍ରୟୋଗ, 'ୟ', 'ଜ'ର ପ୍ରୟୋଗ, 'ର'କାର, 'ର'କାର, 'ର'କାର ଓ 'ର'କାର, 'ର'କାର ପ୍ରୟୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛିଟା ମତ ପାର୍ଥ୍ୟକ୍ୟ ରହିଥିବାର ଅନୁଭବ ହୁଏ । ସପକ୍ଷ ଓ ବିପକ୍ଷରେ ହୁକ୍ତି ରହିଛି ଓ ରହିବା ମଧ୍ୟ ବର୍ଗମାନ ପରିପ୍ରେଷ୍ଟରେ ସ୍ଥାବିକ ମନେହୁଏ । ଏହାକିମ୍ବି ଏପରି ଏକ ପରିହିସ୍ତିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖକଙ୍କ ଲେଖାକୁ ସମାନ ଦେଇ ଲେଖାନୁରୂପୀ ପ୍ରକାଶିତ କରିବ । ଆମେ ଆଶାବାଦୀ ଯେ ସମୟକୁମୋ କୋଶଳାଞ୍ଚଳର ଜ୍ଞାନୀ, ଗୁଣୀ, ସାହିତ୍ୟକ, ଭାଷାବିତ୍ତ ଓ ଆଲୋଚକମାନେ କୋଶଳୀ ଭାଷାରେ ଏପରି ଅକ୍ଷର ଓ ମାତ୍ରା ପ୍ରୟୋଗରେ ଏକ ସର୍ବସନ୍ଧତ ମାନକରେ ଉପନୀତ ହେବେ । ତେଣୁ ପାଠକ ବହୁମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ସେମାନେ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକରେ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକାଶର ପ୍ରଭେଦ ବା ଅସମ୍ଭବିତକୁ ନିର୍ବିବାଦରେ ଗୁହଣ କରିନେବେ ।

- ପ୍ରକାଶକ

ଆସ କିରିଆ ଖାସମା - ମାଟିର ଲାଗି ଲଡ଼େଇ କରମା

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ କିଶୋର ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ଇଟା ୧୦ ବହର ହେଲାନ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର କୋଶଳ ରାଏଇ ଗଭବାର ଲାଗି ପଣ୍ଡିମ ଓଡ଼ିଶାର ଗୁରଦୁଟେ ବୁଝିଆଲ ମାନେ ବହୁତ ଜୋର ସୋର ନେ ଲକ୍ଷ ପଡ଼ିଛନ୍ ମୁଲ୍ଲି ନାହିଁ କହେବାର କେ ଯେ, କୋଶଳଟା ୧୦ ବହରର ଗୁଟେ ସୁରୁଆତ ବଲି । କୋଶଳ ବିଷୟଟା ବହୁତ ଜୁନହାଁ ଆଏ, ଏତିହାସିକ ଆଏ ଆର ପୌରାଣିକ ଆଏ । ଅନେକ ଜ୍ଞାନୀ ମାନେ ବୁଝିଆଲ ଆଗ୍ରାଁ ମାନେ କୋଶଳ ର ନକ୍ସା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆକାର ବନଇଛନ୍ । ୧୯୬୭ ମସିହାନେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ ଗଠନ ହେଲା କି କୋଶଳ ମାନଚିତ୍ର ଛିନ୍ହତର ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଛେ । ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର କୋଶଳ ରାଏଇ ଗଭବାର ଲାଗି ରାଜ୍ୟାତ୍ମିଆ ମାନେ ସାବେ ୧୦ଟା ଜିଲ୍ଲା କେ ୦ାନ ଦେଇଛନ୍ । ସେଗୁଡ଼ା ହେଲା - ୧. ସମ୍ବଲପୁର, ୨. ବରଗଡ଼, ୩. ଖୋରସୁଗୁଡ଼ା, ୪. ଦେବଗଡ଼, ୫. ସୁନ୍ଦରଗଡ଼, ୬. ନୂଆଁପଡ଼ା, ୭. ବିଲାଙ୍ଗାର, ୮. କଳାହାଣ୍ତି, ୯. ସୋନପୁର, ୧୦. ବଜଦ, ୧୧. ଆୟମଳିକୁ, । ଆଗୁ କିଛି ବୁଝିଆଲ ମାନେ ଓଡ଼ିଶା ମାନଚିତ୍ର କେ ୨ ଫାଲ କରି ଚିରି ଦେଇଛନ୍ ଆର ସେନ୍ ପୁଲବାଣୀ, ନବରଙ୍ଗପୁର, ରାୟଗଡ଼ା, କୋରାପୁଟ, ଆର ମାଲକାନ୍ତିରିକେ ଜୁଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ କୋଶଳ ମାନଚିତ୍ର ନେ । କିଛି ବୁଝିଆଲ କେନ୍ଦ୍ର ଜିଲ୍ଲାକେ ଗଲେ ଜଥର ସାଙ୍ଗେ ସାମିଲ କରବାର କେ ଜଛା ପ୍ରକାଶ କରସନ୍ । ଆର କିଛି କିଛି ଜତିହାସପ୍ରେମୀ ବୁଝିଆଲ ଆଗ୍ରାଁ ମାନେ ଛତିଶଗଡ଼ର ସରେଇପାଲି, ବ୍ୟସନା, ରାୟଗଡ଼ା, ଆର ରାୟଗଡ଼ର ପରଂପରା ପୂରାପୁରି ମିଶିଛେ । ଇ ଅଂଚଳ ସାଙ୍ଗେ ଆମର ଅଂଚଳ ର ବିହା ବରପନ୍ ନୁଁ ନେଇକରି ବଜାର ନେ ଶିନାବିକା, ଗୁଡ଼ ଭୁତିଏର ଖଟବାର ନୁଁ ବେସରକାଗା ନଭକିରି କରବାର ମିତାର କେଥିନିଟେ ମିଲନମିଶନ, ଲାଗି ରହିଛେ । ରାୟଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ଚନ୍ଦରପୁର ଠାନେ ଥବା ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଦେବୀ ଚନ୍ଦରାସିନୀ କୋଶଳ ମାଟିର ଗୌରବ ଆନ୍ । ମାଁ

ସାରଙ୍ଗଗଡ଼, ରାୟଗଡ଼ କେ ମିଶେଇ ଥସନ୍, ଗୁରଦୁଟେ ବୁଝିଆଲ ମାନକୁଁ ନେଇ କରି କୋଶଳ ମାନଚିତ୍ର ଆଏ ତକ ପଥରଙ୍ଗା ନିହେ ହେ ତାଏଲ୍ । ଗୁରଦୁଟେ ବାଦ ବିବାଦ କେ ମୁସକି କରି ଆମେ ସରେ ଆଏ ଗୁଟେ ଭିନେ ହେବାର ସପନ୍ ଟେ ଦେଖୁଛୁଁ, କୋଶଳ ରାଏଇ ର ମୁକ୍ତି କଥା ଚିତା କରୁଛୁଁ । ଇ ଅଭୁଆ ଭିତ୍ରେ ସୂତାକେ ନାହିଁ ଗୁଡ଼େଇ କରି ସାବେ ଦଶ ଟା ଜିଲ୍ଲାର ସଂଗ ନେ କୋଶଳ ର ମାନଚିତ୍ର ଟା ଅନ୍ଧ ହେତା ବଲି କରି ମୁଲ୍ଲି ଅନୁଭବ କରସୁଁ ।

ଆମର ସାବେ ଦଶ ଟା ଜିଲ୍ଲାନ ଧୂମ ଧାମ ନୂଆଁଖାଇ ପରବ ପାଲନ କରାହେସି । ପୁସପୁନି ଗଲେ ବଢ଼ା ଉସତ ଆନନ୍ଦ ହେଇକରି ଲୁକେ ପାଲନ କରୁଛନ୍ । ବେଶ, ଭୁଷା, ଭାଷା, ଚାଲିଚଳନ, ପ୍ରଥା, ପରଂପରା ସବୁକିଛି ସମକିର ସାଙ୍ଗେ ମିଶିଥି । ଆମର ଚାଲିଚଳନ ସାଙ୍ଗେ, ଆମର ତିହାର ପରବ ଆର ପରଂପରାର ସାଙ୍ଗେ ଛତିଶଗଡ଼ ଅଂଚଳର ସରେଇପାଲି, ବ୍ୟସନା, ସାରଙ୍ଗଗଡ଼ ଆର ରାୟଗଡ଼ର ପରଂପରା ପୂରାପୁରି ମିଶିଛେ । ଇ ଅଂଚଳ ସାଙ୍ଗେ ଆମର ଅଂଚଳ ର ବିହା ବରପନ୍ ନୁଁ ନେଇକରି ବଜାର ନେ ଶିନାବିକା, ଗୁଡ଼ ଭୁତିଏର ଖଟବାର ନୁଁ ବେସରକାଗା ନଭକିରି କରବାର ମିତାର କେଥିନିଟେ ମିଲନମିଶନ, ଲାଗି ରହିଛେ । ରାୟଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ଚନ୍ଦରପୁର ଠାନେ ଥବା ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଦେବୀ ଚନ୍ଦରାସିନୀ କୋଶଳ ମାଟିର ଗୌରବ ଆନ୍ । ମାଁ

ଚନ୍ଦରାସିନୀ କର ଦର୍ଶନ କରବାରକେ କୋଶଳ ଅଂଚଳ ନୁଁ ସବୁଦିନ ଶହ ଶହ, ହଜାର ହଜାର ଭରତ ଆର ଦର୍ଶକ ବୈଶାଖୀ ମେଲା ବେଲକେ ଆସିଥୁବନ୍ ଏତାକି ରାୟପୁର, ବିଲାସପୁର ଆର ଜପାଳର ଗାଁ ମାନର ମୁଖ୍ୟା ପୁରି ମାନକର ଭିତ୍ତି ସମଲେଇଗୁଡ଼ି ଭି ଗୁଟେ ଆଏ ଆମର କୋଶଳ ଅଂଚଳ ର ଉଷ୍ଣଦେବୀ ମାନେ ହେଲେ - ସମଲେଇ, ଲକେଶ୍ଵରୀ, ପାତ୍ନେଶ୍ଵରୀ, ମାଁ ଭୋରବୀ, ମାହେଶ୍ଵରୀ, ସୁରେଶ୍ଵରୀ, ମାଁ କୁଆଁରୀ ଦେବୀ, ଚନ୍ଦରାସିନୀ, ଘଷାସିନୀ, ଘଣ୍ଟେଶ୍ଵରୀ, ଭାନ୍ଦାରପରେନ, ମେଟାକାନୀ, ମାଣିକେଶ୍ଵରୀ ଆର କୋଶଲେଶ୍ଵରୀ ଦେବୀ ଆମର କୋଶଳ ମାନଚିତ୍ର ନୁଁ ଛତିଶଗଡ଼ ନେ ମିଶି ଯାଇଥିବାର କୋଶଳ ଅଂଚଳ କେ ଆମେ ଆରୁ ଆନି ନାହିଁ ପାରୁଁ ସିନେ, ହେଲେଁ ତାକର ଲାଗି ଆମର ଆର ଆମର ଲାଗି ତାକର ଦରଦ, ସେନହେ ଆର ମମତାର ସୂତାନେଁ ଗୁରୁଥାସାର ମାଲି ଏତା ଭାବ ବଂଧନ ନେ ବାନ୍ଧକରି ରଖୁଥାଉ । ସମିଆର ତକାନେ ଫେର କେତେ ବେଲେଁ ଗୁଟେ ହେମାନ । ହେଲେଁ ଇହାଦେ ଯେନ୍ ଜିନିଷଟା ହରପାରବା, ତାକେ ଆଧାର କରିକରି ସମିଆ ନଦାର ଖଲଖଲି ହେଲାନ ଯେ ଯିବାରକେ ପଡ଼ିବା ।

ଯେନ୍ ଅଂଚଳ ନେଁ ଢୋଳ, ନିଶାନ, ତାସା, ଲାମକିବି ଆର ମୁହୂରି ର ସୁରେଁ ସୁରେ ଗର୍ଜ ଦୂଳକି କରି ବାଜା ବାଜିଭର୍ଯ୍ୟ, ଡାଲଖାଇ, ରସରକେଲି,

ମାଧ୍ୟମିକାଙ୍କୁ, ବଜନିଆଁ, ନଚନିଆଁ, ମେତାଳ ଗୀତ ଆର ବାଜନାର ତାଳେଁ ତାଳେଁ ଅଗବା ସମ୍ବଲପୁରୀ ନାଚି ହେସି, ବର୍ଷାର ସୁରେଁ ସୁରେଁ ମାଧ୍ୟମିକାଙ୍କୁ ବାଜି କରି ଝୁମେର ଗାନା, ନାଚିହେସି, ବାରବାଦ୍ୟ ଘୁମରା ବାଜସି, ସଂପ୍ରଦା, କରମା, କୁଷ୍ଣଗୁରୁ, ସଂଚାର କାର୍ଯ୍ୟକୁମ୍ବ ଗୁଡ଼ାକ ହେସି, ବେଳ ବୁଡ଼ିଲେଁ ଗାଖୁଲେଁ ଧାଇରୀ ମାନେ ବହଦିଆନିଆ, ହୁମୋବରଳି ଖେଳସନ, ଦେବୀ ମାନକର ଗୋଖର ଥୁଁ ଗୁରଦୁ ଭରନି ପାର ଦୁଲଦୁଲିନେ ବାଜସି, - ଡଢ଼ି, ପାଏନଡଢ଼ି, ହେସି - ଏତା ଗୁରଦୁଟେ ସଂଧୂତିକ ଧରମ କେ ସଞ୍ଚଳିକରି ରହିଥିବାର ଅଂଚଳ ଗା ହିଁ କୋଶଲ ରାଏଜ ଆଏ । ଜ ଅଂଚଳ କେ ଗାଁ ମାନକୁ ଗରାମପତି, ମାଉଳି, ପିତାବଳି, ସିଂହାସନ ପାଇଁ ମିତାର ଅନେକ ଦେ'ଦେବତା ମାନେ ପୂଜା ପାଇଥୁସନ । ପୋ ଜିଉଁତିଆ, ଭାଗଜିଉଁତା, କରମସାନି, ପୂଜା ମାନକୁଲୁକେ ପାଲନ, କରିଥୁସନ । ରାମନାଥମୀ, ଅଁଏଲାନ'ମୀ, ଗୁବରଧନ, ପୂଜା, ବେଙ୍ଗଲିନାନି ପୂଜା, ସରସତୀ, ପୂଜା, ଗଣେଶ ପୂଜା, ବାଖି ଯାତରା, ଦୁଲା ଯାତରା ମିତାର ଗୁରଦୁଟେ ଧରମ ଭାବନା କେ ନେଇ କରି ଜ ଅଂଚଳ ନେ ଲୁକେ ପାଲନ, କରସନ, କେତେ ପରକାର ଯାନିଯାତରା ।

ଖୁଲି କରି ସତ୍ତ କହେବାର କେ ଗଲେଁ, ଓଡ଼ିଶାର ଛୌଗୋଲିକସ୍ତୁତି, ପରପରା, ଚାଲିଚଳନ, ଭାଷା, ବେଶଭ୍ରତା, ଆଚାର ବିଚାର ସବୁଥୁଁ କୋଶଲ ଅଂଚଳନୁଁ ଭିନେ ଆଏ, ଅଳଗ ଆଏ । ଓଡ଼ିଆ ମାନକୁ କୋଶଲିମାନେ ବିରୋଧ ନାହିଁ କରବାର କି

ହେତା କିଛି ବସରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ ରଖିବାର । କୋଶଲ ଅଂଚଳ ଆଏଜ ଓଡ଼ିଶା ନୁଁ ମୁକ୍ତି ଚାହୁଁଛେ ତାର ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ ପରିଚୟ ନେଇ କରି ବର୍ତ୍ତିବାର କେ । ତାକର ଭିତ୍ରେ ଭଜୁଥିବାର ଆର ଚାଲିଥିବାର ଶୋଷଣ ନୁଁ ମୁକ୍ତି, ସଂଧୂତି ଆର ପରମପରାର ନୁଁ ମୁକ୍ତି ଖୁବି ଚାଲିଛେ ଆଏଜ ର କୋଶଲ ଅଂଚଳ । ସ୍ବାଧିନତାର ଶାଠେ ବହର ଭାପେଁ ହଇ ଗଲାନ ଆମର ଅଂଚଳ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଠାନେ ଅଛେ । ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ ନୁଁ ଜଳ, ଜଙ୍ଗଳ, ଜମି ଲୁଚି ନେଲେନ । ଆମର ମହୁଲ, କେହୁପତର, କୁଳକା, ଆର ସବୁକିଛି ର କମାନିର ଟଙ୍କା ପରସା ପୂର୍ବ ଓଡ଼ିଶା ନେ ଜହ ଖର୍ଚ୍ଛି ହଇ ଚାଲିଛେ । ପରିମ ଓଡ଼ିଶା ବିକାଶ ପରିଷଦ ର ମୁଖ୍ୟା ଦପ୍ତର କୋଶଲ ଅଂଚଳ ଭିତ୍ରେ ନାହିଁ ହଇକରି ଭୁବନେଶ୍ୱର ୦୧ନେ ଅଛେ । ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ ହାଇକୋର୍ଟର ସର୍କିର୍ଗ ବେଞ୍ଚ ଟେ ପରିମ ଓଡ଼ିଶାନ କରବଳି ଓକିଲ ଭାଇମାନେ ବାରବାର ଆଦୋଳନ କରୁଛନ, ହେଲେଁ କଂସାରି ଘରର ପାର ସର୍କାର ଉପକୁଳିଆକର ଗପନେ ପଡ଼ିବିର ମୁସକି ଦରଛେ । ହାଗାକୁଦ ବଂଧା ତଳେଁ ଥାଇ କରି ଚାଷୀ ପାଏନ ନାହିଁ ପାଏବାର, ବିଜଳି ନାହିଁ ପାଏବାର, ଆର ଲଥର ଚାବି ଅଛେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ନେଁ । ପାଏନ ଆର ବିଜଳି ପାଏବେ ସବୁ କଂପାନି ମାନେ । ଘର ଦୁଆର ଟିକେ ଖେତିଆ ଡଢ଼ିଆ ହେଲେ କି ଯର ବାସ ଟିକେ ଭଲ ନାହିଁ ହେଲେ ବନ୍ୟା ବାତ୍ୟା ମରଦିର ନାଁନେ ଉପକୁଳିଏ ଜଳଦି ସରକାରୀ ସହାୟତା ପାଏବେ । ହେଲେଁ ପରିମ ଓଡ଼ିଶା କହକି ର କୋଶଲ ଅଞ୍ଚଳ କହ ଲନେ ଜାଣା ହେଲଗଲେ ସରକାର ମହାଭାରତର ଅଧି ଧୂତରଷ୍ଟ ଆନ୍ । ଗଲା ବହର ୨୦୧୧

ମସିହାନେ ଯେନ ବନ୍ୟା ହଇଥିଲା, ୪ ଦିନ ତକ ଖେତ ମାନକୁ ପାଏନ ସମିଯାଜ କରି ବୁଏତ୍ ପାଏନ ନିଷାସନ ନାହିଁ ହଇ ପାରିଁ । ମହଲେ, ଗର୍ଭଶା, ବୁସୁଡ଼ା ନୁଁ ନେଇକରି ମହୁଲପାଲି, ଦୁରୁମ୍ ତକ ହଜାର ହଜାର, ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଏକର ଜମିନ ମାନକର ଧାନଚାଷ ବିଲକୁଲ ଖେତ ହଇ ଯାଇଛେ । ସର୍କାର କିଛି ନାହିଁ କରି । ନା କ୍ଷତିପୁରଣ ଦେଲେ, ନା ଗଣ ଛାଡ଼ି କଲେ । ଆଏଜ ଚାଷ ଜମିନ ମାନକର ଉପ୍ରେ କଂପାନି ମାନକର କଲ ବସୁଛେ । ଲୁକେ ବିସ୍ମୟପନ ହଇ ଚାଲିଛନ । ସରକାର ଜତାକୁ ଥାଏଥାନ ନାହିଁ କରିକରି ଉପକୁଳିଆ କୁ ଥାଏଥାନ କରବାର କେ ଲାଗିଛେ । ଧାନ ଧାନ ସରକାର, ଧାନ ଧାନ ଉପକୁଳିଆକର ସରବାର ।

ସଂବଲପୁର ଶାଢ଼ୀ କେ ଆଏଜ ଓଡ଼ିଶା କହି କରି ଉପକୁଳିଏ ଅଳଗା ରାଏଜ, ଅଳଗା ଦେଶ ମାନକୁ ବିକ୍ରା କରି ବସଲେନ । ସମ୍ବଲପୁରୀ ରିବମ୍ କେ ତାକର ଗୀତେ ଭରିବାର ଆମର ବାଜନା ବଳି କହି ବାହାଦୁରି ମାରି ବସଲେନ । ଏତା କେତେ କଥା, କେତେ ବଥା । ଶିଙ୍ଗ ଧରବା କିଏ ଆର ଗୁରସ ପି'ବା କିଏ ? ଆର ନାହିଁ ଚଲେନ ଲସବୁ ଚଂରା । ଆସ ସଭକିରିଆ ଖାଏମା, ଗୁଟେ ହେମା, ପାଟି ଛାଡ଼ିବାର ମା ମାଟିର ଲାଗି ଲଢ଼େଇ କରମା, କୋଶଲ କଥା ପଚରିକା କେ ପଡ଼ି କରି କୋଶଲ ରାଏଜ ଗଢ଼ମା । ବନେ ସରକାର ହେମା ।

ସଂପାଦକ - ପଣ୍ଡମା

ସମ୍ବଲପୁର

ମୋ - ୧୪ମାର୍ଗ ୧୯୪୯

ବ୍ରଜରାଜ ସିଂହଦେଖେ ସାହିତ୍ୟର ସାଙ୍ଗୀତିକ ମାଧୁର୍ୟ

ଅଧ୍ୟାପକ ଡଃ ଶରତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚଲାନ

ଉନିବିଂଶ ଶତାବୀର ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଦରେ ଯେଉଁ କେତେକ ଲେଖକ ଉକ୍ତଳ ରାଜତିଙ୍କ ଶ୍ରୀବୃଦ୍ଧି ସଂପାଦନାରେ ନିଜକୁ ନିଯୋଜିତ କରିଥିଲେ ତନ୍ମୁଖ୍ୟରୁ ଓଡ଼ିଶାର ପଣ୍ଡିତ ସୀମାଭାରତେ ଥିବା ଖବିଆଳ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରକାବସୂଳ ରାଜା ଯଶସ୍ଵୀ ପୃଷ୍ଠାପୋଷକ ତଥା ପ୍ରତିଭାଶାଳା ସାହିତ୍ୟକ ବ୍ରଜରାଜ ସିଂହଦେଖେ (୧୯୪୧-୧୯୦୭)ଙ୍କ ନାମ ଚିର ମୁରଣୀୟ ।

ସାହିତ୍ୟକ ବ୍ରଜରାଜ ଆଧୁନିକ ଯୁଗରକାବ୍ୟକର୍ତ୍ତା ରାଧାନାଥ, ଫକିର ମୋହନ, ନନ୍ଦ କିଶୋର ଆଦିଙ୍କ ସମସାମ୍ୟକ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଆଧୁନିକ କାବ୍ୟଦର୍ଶନରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ନ ହୋଇ ନିଜ ରୁଚି ମୁତ୍ତାବକ ମଧ୍ୟୟୁଗୀୟ କାବ୍ୟଦର୍ଶକୁ ଆପଣେଇ ଥିଲେ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବିଲୋପ ଚକ୍ରାନ୍ତ ସମୟରେ ହିନ୍ଦୀଭାଷା (ସେଣ୍ଟାଲ୍ ପ୍ରେରିନ୍ସ) ଅଂଚଳ ଭିତରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ସୁଦ୍ଧା ଖବିଆଳ ସାହିତ୍ୟ ସମିତି (୧୯୮୩) ସ୍ଥାପନ କରି ଏହି ଅଂଚଳର ସାହିତ୍ୟକମାନଙ୍କର ସାଧନାକୁ ପ୍ରେରଣା ଓ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ରାତିଯୁଗୀୟ ଶୈଳୀରେ ‘ର’ ଆଦ୍ୟ ଅକ୍ଷର ନିଯମରେ ‘ବ୍ରଜବଧୂବିଳାସ’ (ପୌରାଣିକ କାବ୍ୟ), ଶୋଭାବଲୁରୀ, ରହପୁରା, ରୂପମଂଜରୀ (କାଷନିକ କାବ୍ୟ) ପ୍ରବନ୍ଧ ଚିତ୍ରକାବ୍ୟ (ବନ୍ଦକାବ୍ୟ) ବଳାହକ ଚଉତିଶା, ମାନଭଙ୍ଗ ଚଉତିଶା ଓ

ସତ୍ୟନାରାୟଣ

(ନବାଷରୀବୃତ୍ତରେ ପଦ୍ୟାନୁବାଦ) ଗ୍ରହୁ ରଚନା କରିଥିଲେ ଯାହାକି ‘ବ୍ରଜରାଜ ସିଂହଦେଖ ଗ୍ରହୁବଳା’ ନାମରେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶାଳୟ ଆନୁକୂଳ୍ୟରେ ୧୯୭୫ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ । ସେହି ରାଜକବିଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରେ ସାଙ୍ଗୀତିକ ମାଧୁର୍ୟ ସଂପର୍କରେ ଏଠାରେ ବିଚାର୍ୟ ।

ଜୀବନ ସହିତ ସାହିତ୍ୟର ସଂପର୍କ ଯେତେ ନିବିଢ଼ି, ସାହିତ୍ୟ ସହିତ ସଙ୍ଗୀତ ସଂପର୍କ ସେତେ ଗାନ୍ଧି, ଲୁଣ ବିନା ତଳି, ତରକାରୀ ଯେପରି ସୁମ୍ବାଦୁରେ ହୋଇ ପାରେନା ସେହିପରି ସଙ୍ଗୀତ ବିନା କାବ୍ୟ କବିତାର ମାଧୁର୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରାଯାଇ ପାରେନା । “ସଙ୍ଗୀତ ଜହିଲେ କେବଳ ଛନ୍ଦ ନୁହେଁ ତାଳ, ମାନ, ଲୟ ନୁହେଁ, ଅକ୍ଷର ମିଳନ ବା ମିଳନ ଭିତ୍ତିକ ବାର୍ଷିକ ଛନ୍ଦ ଓ ଯତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥରେ ସଙ୍ଗୀତ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏ ସବୁ ଥାଇ ଆୟାର ସେହି ଉଦ୍‌ବ୍ୟାପାର ଅନୁଭବ ଗାତିମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶକୁ ସଙ୍ଗୀତ କୁହାଯାଇପାରେ । ଯେଉଁ ରଚନାର ସାଙ୍ଗୀତିକ ଆବେଦନ ଯେତେ ପ୍ରଭାବଶାଳା ସେହି କାବ୍ୟ ଜନ ମାନସରେ ସେବେ ଆଦୃତ ।”

ଆମର ଆଲୋଚ୍ୟ ଲେଖକ ବ୍ରଜରାଜ ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାବ୍ୟକୁ ଗାନ୍ଧି ଓ ନାମରେ ନାମିତ କରିଛନ୍ତି । ଯଥା:

“ବଖାଣିକି କୃଷରସ ଗୀତରେ”(୨)

“ବ୍ରଜବଧୂ ବିଳାସ ନାମ ଏ ଗୀତରସ”(୩)

“ଶୋଭାବଲୁରୀ ଗୀତ ଜାତି ସୁରସ”(୪)

“ଗୀତ ରୂପମଞ୍ଜରୀ ନାମରେ ହିତ ହେଉ ସରସ ଜନରେ”(୫)

“ଗୀତ ଅବଶ୍ୟ ଲାବଣ୍ୟଲତା ହୋଇବ”(୬)

ଏହା ଏକାତ ତାପ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ, ସଙ୍ଗୀତ ବାସ୍ତବରେ ଏକ ଯୌଥକଳା । ସଙ୍ଗୀତ ଶାସନ୍ସାରେ ଗାନ୍ଧି କହିଲେ ଧାତୁ ଓ ମାତୁର ସମ୍ପର୍କିତା ।(୭) ରାଜକବିଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରେ ଧାତୁ ଅଙ୍ଗରେ ବିଭିନ୍ନ ଶବ୍ଦ, ଅକ୍ଷର, ଅଳଙ୍କାରର ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟ ସମାବେଶ ସହିତ ମାତ୍ର ଅଙ୍ଗରେ ସ୍ଵର ସଂଯୋଜନା ପାଇଁ ରାଗରାଗିଣୀ, ଲୋକଗାତର ବାଣିବୃତ୍ତର ସଂଯୋଗ ଘଟିଛି । ଫଳରେ ତାଙ୍କର ରଚନାଗୁଡ଼ିକ ପଠନ ଅପେକ୍ଷା ଗାୟନରେ ହିଁ ଅଧିକ ସାର୍ଥକତା ଲାଭ କରି ଗାନ୍ଧିର ସଂଜ୍ଞାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିଛି ।

ରାଜକବି ତାଙ୍କର ରଚନାଗୁଡ଼ିକ କାବ୍ୟରେ ନିଜର କାବ୍ୟଦର୍ଶ ସଂପର୍କରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ଯାଇ ଗାନ୍ଧି ସଂପର୍କରେ ଲେଖିଛନ୍ତି,

“ଗୀତ ଲାବଣ୍ୟ ଲାବଣ୍ୟଲତା ହୋଇବ ।”(୮)

ବାସ୍ତବିକ ନିଜର ରଚନାଗୁଡ଼ିକୁ ସୁମଧୁର ଓ ସଙ୍ଗୀତମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ବ୍ରଜରାଜ ଯଥାସାଧ ପ୍ରୟାସ କରିଥିବା ପରିଦୃଷ୍ଟ ହୁଏ ।

ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାବ୍ୟ, ଚଉତିଶା, ସଙ୍ଗୀତଗୁଛ ଓ ଅନୁବାଦରେ ବିଭିନ୍ନ ରାଗ ରାଗିଣୀର ପ୍ର୍ୟୋଗ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାର ସ୍ଵର ମାଧୁରାରେ ପାଠକ, ଶ୍ରୋତା, ଗାୟକମାନଙ୍କୁ କରିଛି ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ ଓ ପ୍ରଭାବିତ ।

ବ୍ରଜରାଜଙ୍କ କାବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ଛାନ୍ଦରେ ବିରକ୍ତ ଓ ବିଭିନ୍ନ ରାଗରାଗିଣାମୁକ୍ତ । ସେ କେତୋଟି ରାଗକୁ ବହୁବାର ପ୍ର୍ୟୋଗ କରିଥିବା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି - ବଙ୍ଗଲାଶ୍ରୀ, କଲସା, ଚକ୍ରକେଳୀ, ରାମକେରୀ, କୁମ୍ବ କାମୋଦୀ, ଖେମଟା, ଚୋଖୀ, କଳହଂସ କେଦାର, କନତା ଇତ୍ୟାଦି । ଏତଦ ବ୍ୟତୀତ ସଙ୍ଗମ ତିଆରି, କୌଣ୍ଠିକ, ଗୁଣ୍ଠିତାବସତ, ମୁଖାରୀ, ବସତ ଭୈରବ, ବରାତ୍ରି, ସାରଙ୍ଗ, ମଙ୍ଗଳ, ରଷ କୋଇଳା, ମଙ୍ଗଳ ଗୁଜ୍ଜରୀ, ଶଙ୍କରା ଭରଣ, ବିପ୍ରସିଂହା ଘଣ୍ଟାରବ, କଲ୍ୟାଣ ଆହାରୀ, ଧନାଶ୍ରୀ, କେଦାର ପୋଇ ଆଦି ରାଗର ପ୍ର୍ୟୋଗ ମଧ୍ୟ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ ।

ବ୍ରଜରାଜଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତଗୁଛ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଗୀତ ବହୁ ଲୋକପ୍ରିୟତା ଅର୍ଜନ କରିଅଛି । ଯଥା: - “ଉଠନ ନନ୍ଦର ସୁନ୍ଦରୀ”, “ପ୍ରିୟ ସହି ! ପ୍ରିୟ ନ ଆସିଲେ ରାତି ଗଲା ପାହି”, “ଆଖି ଦେଖୁଲାରେ କି ବିଚିତ୍ର ଛବି ଆଜ”, “ବରଷାର କାଳ ଆସି ହେଲାରେ”, “ସଙ୍ଗାତ ଏହି ନଭକାରେ ରଖା” ଅନ୍ୟତମ ।

ସେହିପରି କାମୋଦି ରାଗରେ ରଚିତ କବିଙ୍କ ବଳାହକ ଚଉତିଶାର କେତୋଟି ସର୍ବାଧିକ ଲୋକପ୍ରିୟ ପଦ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଉ ।

“କେଉଁ ବିଦେଶୀଜନ କରି ଅବଲୋକନ

ନନ୍ଦରେ କଳା ବଳାହକ

କହେ ତେବୀ ବିବେକ ପ୍ରିୟାକୁ ଯାଏ ଦୁଃଖ ଦେଲି ମୋ ଜିଜ୍ଞାସା ଧୂକ, ରେ ବଳାହକ ।”

xxxxxxxxxxxxxx

‘ଟେକ ମାନ୍ଦରେ ମୁଦେ ପାକଶାସନ ପଦେ

ଚାକରା ମାରି ତୁଳମଣେ

ଶାଶପଣ ବିନାଶ କରିବାକୁ ଲୋକେଶ ମୋତେ ରଖୁଛି ଏ କଷଣରେ ବଳାହକ]

କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, କବିଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାବ୍ୟର ମଙ୍ଗଳାଚରଣ, ବ୍ରଜବନ୍ଧୁ ବିଳାସ କାବ୍ୟର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମ, ପୁତନା ବଧ, ବାଲ୍ୟଳୀଲା, ଗୋପଲୀଲା, ରାସଲୀଲା, କଂସବଧ ଆଦି ପଦ ସାଙ୍ଗାତିକ ମାଧ୍ୟମ୍ୟ ଯୋଗୁ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରେ ।

ଏତଦ ବ୍ୟତୀତ ଅନୁବାଦକ

ବ୍ରଜରାଜ ତାଙ୍କର ‘ସତ୍ୟନାରାଯଣ ବ୍ରତ କଥା’ କୁ ଲୋକପ୍ରିୟ ଭାଗବତ ବୃତ୍ତରେ ଅନୁଦିତ କରିଛନ୍ତି । ଏହାର ଫଳସ୍ଵରୂପ ତାଙ୍କର ବ୍ରତକଥା ଖଡ଼ିଆଳ ତଥା ଅନ୍ୟ ଅଂଚଳରେ ଘରେ ଘରେ ଗାନ କରାଯାଏ । ଏହାର ଲୋକପ୍ରିୟତା ଏତେ ବେଶୀ ଯେ ଏହି ଗ୍ରହୁହୀ ତାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଅମରବୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛି ଓ କରୁଥିବ ମଧ୍ୟ ।

ଉଲ୍ଲେଖ ସଙ୍ଗାତ, ଛାନ୍ଦ, ପଦ ସବୁ ଖଡ଼ିଆଳ ଅଂଚଳର ଗାୟକ ଫତେ ଖୀଁ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମୁଣ୍ଡ, ମୋହନ ମହାଭାତି, ଜଗବନ୍ଧ ଦାସ, ବଳଭଦ୍ର ମହାଭାତି, ଚତୁର୍ବୁଜ ମିଶ୍ର,

ନନ୍ଦଲାଲ ବାରିକ, ହରିଶ ବଗର୍ତ୍ତ, ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ବାଚିକ ଆଦି ଗାୟକ ବହୁବାର ଗାନ କରିଥିବା ଜଣାଯାଏ ।

- ଉଲ୍ଲେଖ ଆଲୋଚନାରୁ ସଞ୍ଚ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଏ ଯେ ବ୍ରଜରାଜ ସିଂହଦେଶେ ରାଗ, ବାଦ୍ୟ, ତାଳ, ଲୟ ଆଦିର ପ୍ର୍ୟୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ଅସାଧାରଣ ସାଙ୍ଗାତିକ ଦକ୍ଷତା ରହୁଥିଲା । ତାଙ୍କର ରଚନା ସବୁ ସାହିତ୍ୟକ ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଓ ସାଙ୍ଗାତିକ ମାଧ୍ୟମ୍ୟର ଏକ ଚମକାର ସମନ୍ଦର୍ୟ । ତାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରେ ପ୍ରୟୁକ୍ତ ସଙ୍ଗୀତ କୌଣ୍ଠିଲ ଓ ତାଙ୍କର ରଚନାବଳୀକୁ ଲୋକପ୍ରିୟ ଓ କାଳଜୟୀ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି ।

ପାଦଚାକୀକା:-

(୧) ସାହୁ (ଡଃ) ଆଦିକନ୍ଦ, ୧୯୮୮

ସାହିତ୍ୟରେ ସାଙ୍ଗାତିକତା ଓ ଛନ୍ଦଗଣିକତା

(୨) ସିଂହଦେଶ, ବ୍ରଜରାଜ, ବ୍ରଜବନ୍ଧୁବିଳାସ

- ୨୧୧ ପଦ

(୩) ତତ୍ତ୍ଵେବ - ୨୨୧୧ ପଦ

(୪) ସିଂହଦେଶ, ବ୍ରଜରାଜ, ଶୋଭାବଳୀରୀ

- ୪/୧୪ ପଦ

(୫) ସିଂହଦେଶ, ରନ୍ଧପ୍ରତା - ୧/୭ ପଦ

(୬) ସଙ୍ଗାତାର୍ଥବ ଚନ୍ଦ୍ରିକା, ପୋଥୁସଂଖ୍ୟା

- MSCY/୧୩୭୭

(୭) ସିଂହଦେଶ, ବ୍ରଜରାଜ, ରନ୍ଧପ୍ରତା -

୧/୭ ପଦ

ଓଡ଼ିଆ ଅଧାପକ,

ଉପେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଭାକର ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ,

ତୁଳାଲା, ଜି.-ନୃଆପଡ଼ା,

- ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ - ୧୯୩୮/୭୯୨୦୧୪

ଆମେ ଓ ସମଲପୁରିଆ

ପ୍ରକାଶ ସାହୁ

ହିନ୍ଦୁ ସିନ୍ହୁର	ବିନ୍ଦୁ ଆମେ ହୋ	ସେ ମାହାପୁରୁଷ	ସୋର ପଡ଼ିଗଲେ
କୋଶଳ ମାଟିଥ୍ ଘର		ପାନି ଝରିପଡ଼େ ଆଖଁ	
ପାଲୁଛେ ଯତନେ	ପୁରୁଥବୀ ମାତା	କେତେ ଲୁକକର	ଜୀବନ ଦାନଗା
ସମକୁ କରି ନିଜର			ଜତିହାସ ଅଛେ ସାକ୍ଷୀ
କୋଶଳ ମାଏର	ଦେବତା ମାଏର	ଆମେମାନେ ସବୁ	ସମଲପୁରିଆ
ଆଏତ ସରଗ ପୁରା			ବାହାରେ ମଧୁର କଥା
ଜନ୍ ଜୀବଜନ୍ତୁ	ଗଛଲତା ମେଲେ	ଭାବ୍ ପିରତିର	ଜାଲେ ବନ୍ଦା ଆମେ
ଚଲେ ସମକୁ ଆଦରି			ଆଉଁ ସମଲେଇ ସରା
ଜ ମାଟି ରଖିଛେ	ସମକୁ ସାଉଁଟି	ବାରଟା ବନ୍ଧର	ତେରଣା ତିହାର
ରଖିଛେ ପୁରଖା ବାଣୀ	କୁରପା ସାଗର	ସୁଖର ଦୁଃଖର	ପାଲୁଆଁଛୁ ମିଲିମିଶି
ସମଲେଇ ସିରି			ସାଥୁ ହେଇ କରି
ବହେ ମହାନଦୀ ପାନି			ରହେସନ୍ ସରେ ଖୁସି
ଜନମ୍ ମାଏର	ବୀରର ମାଏର	ଜାତ୍ ଭାବ୍ ନାଇଁ	ଦୀନ୍ ହୀନ୍ ନାଇଁ
ଛାତି ଟେକି ଆଜି ଠିଆ			ସଭେଁତ ମୁନୁଷ୍ ଜାତି
ଜ ମାଟି ଲାଗି	କେତେ ରଥୁଙ୍କର		ବଡ଼୍ ଦିଲବାଲା ସମଲପୁରିଆ
ପଡ଼ିଛେ ଜୀବନଦିଆ			ରହୁଛୁ ମିଶେଇ ଛାତି
ଜଂରେକ୍ କାଳେ	ବୀର ସୁରେନ୍ଦର	ସମଲେଇ ମାଆଁ	ସମକର୍ ମାଆଁ
ଦେଶ୍ ସ୍ଥାଧନ୍ତା ଲାଗି			ଆମେ ସଭେ ତାର ଛୁଆ
ଲଢ଼ି ଲଢ଼ି କରି	ଜ ମାଟିର ଲାଗି	ଆପଦେ ବିପଦେ	ନିଜର ପୋ ଲେଖେଁ
ଜୀବନ୍ ଦେଲେ ତିଆଗି			ହେଉଥବା ମାଆଁ ସାହା
ଜ ମାଟିର ଛୁଆ	କବି ଗଜାଧର		ହେଉଥବା ମାଆଁ ସାହା
ପୁରାଣ୍ କବିତା ଲେଖୁ			
ଲୋପ ପାଉଥିଲା	ଆମର ଭାଷାର		
ଦେଲେ ମହତ୍ କେ ରଖି			

ପ୍ରକାଶପୁର, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ବରଗଢ଼,
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ - ୯୭୭୮୭୦୧୦୪୭

SAMBALPUR THE CITY OF OLD CHARM & NEW GLAMOUR

Picturesquely located on the lap of Nature, amidst wooded hills with a panoramic view on the bank of the river Mahanadi, Sambalpur looks like a temple studded hill station from a height like Budharaja Hill or Circuit House. Even at night, the beauty is breathtaking.

Referred to as 'Sambalak' by the Greek Geographer Ptolemy in the 2nd century AD and 'Sambhal' in the medieval Tibetan literature, Sambalpur is one of the oldest cities of India. Long before the introduction of script, ancient man has left a pictograph (C 1500 BC) at Vikram Khol in this region which is still undeciphered. In the 8th century A.D, Sambalpur led the world by founding Vajrayan Buddhism by its King Indrabhuti, one of the 84 traditional Siddhas of India. Sambalpur had the tradition of producing diamonds extracted from the sands of the river Mahanadi at Hirakud, literally meaning 'Diamond Island'. The cultivated plains yield numerous varieties of paddy, some of which are the finest in the country. The irrigation facilities provided by the Hirakud Reservoir caused a green revolution - the land which looked dusty brown in the past looked flush green even during summer months. Once a part of South Koshal, Sambalpur was a fortified town during the Chouhan rule. The remains of the palatial buildings - Raja Bakhri and Rani

Biranchi Mishra

Bakhri, the crumbling stone walls on the river face and the few smoldering bastions are mute witnesses to this historical past.

According to the local legends, Balaram Dev received the Sambalpur region from his brother Raja Narasimha Dev of Patna State and established himself at Chaunpur on the bank of the river Mahanadi. One day while on a hunting spree along the river he set his hounds at a hare but surprisingly, the hare repulsed the hounds. Amazed with the unbelievable powers of the most timid animal, he thought there must be some supernatural virtues on the land and decided to make it his capital and built the modern township around mid-16th century AD.

During the British rule also Sambalpur was a major centre of political activities. It was annexed to the British empire under the "Doctrine of lapse" in 1849 after Raja Narayan Singh died issueless. Veer Surendra Sai, a scion of the royal dynasty rose in revolt and gave the Britishers sleepless nights during the Sepoy Mutiny of 1857. He continued his struggle long after the Mutiny had collapsed in the rest of India. Following his footsteps, Sambalpur played an important role in the freedom movement later. Gangadhar Meher the famous Oriya poet of nature has

brought laurels for the locality by his immortal writings.

The presiding deity of Sambalpur is Samaleswari, fondly called Samalai, an embodiment of Shakti cult in Odisha. The image of Samaleswari is a large block of stone at the centre of which there is a projection with a narrow groove regarded as the mouth. Both sides are depressed and covered with beaten gold leaves for the eyes. It is a unique sculpture which does not correspond to any form of Indian iconography. Application of vermillion paste makes the image red coloured everyday. But once a year on Mahalaya Day, the image appears white by application of sandal paste. One of the twelve seats of Goddess Mangala, the shrine of Samaleswari dominates the skyline for kilometres. Said to have been built by Chhatra Sai around 1691 AD, the temple is a derivative of Vesara style of temple architecture.

There are scores of other temples in the city most of which were built during the Chouhan rule. Dedicated to Vaishnav, Saiva and Sakta Gods & Goddesses, the architectural designs of these temples resemble the style of the Khajuraho group of temples. Among them, mention could be made of temples like Patneswari,

Bada Jagannath, Ramjee, Kotha Jagannath, Budharaja, Anant Sajya, Brahmapura etc. There are some fine specimen of sculptures in the Gopaljee Math & Ananta Sajya temple in all their original forms. The temples of the town have become an integral part of the socio-religious life of the people. Even today in the Brahmapura temple, many civil suits are decided by oath of the parties.

Thanks to Padmashree late Krutartha Acharya, Sambalpur with its vicinity is known the world over, for the traditional handloom fabrics, popularly called the Sambalpuri textiles. The products exhibit considerable taste in harmonious blending of colours and elaborate richness of pattern and designs. Even the coarsest of cloth is woven with a dainty border. It imparts elegance and

beauty to a wide range of fabric, from quiltings and furnishings to dress materials and tapestry. But the most popular among them is the colourful saree which has almost become synonymous with the whole range of products. The process of weaving known as Tie & Dye or Bandha is intricate as well as difficult. Bundles of yarn are first tied in different sections and then dyed successively applying one colour at a time. The colour scheme is predetermined according to the designs with such extra-ordinary precision that when the dyed threads are woven together, the designs appear on the fabric as if by magic. It requires highly skilled workmanship and takes quite a long time to get a finished product. It is as interesting to watch the birth of the product as to use them.

The region is rich in folk art and culture. The rhythmic

Sambalpuri dances accompanied by lyrical music in various forms are vigorous and inspiring.

Despite being an urban city, there is a weekly market-Kamli Bazar, which sits every Sunday giving it a rural ambience. Existence of a Deer Park at Motijharan within the city itself is a pleasant surprise.

Nuakhai, Sitalsasthi and Durgapooja are among the most important festivals here. A recent addition is the Folk Dance & Music Festival organised from 4th to 6th January every year.

Sambalpur combines the charm and glory of the old world and the glamour and sophistication of the modern world.

Bhubaneswar

Ph: + 91 9437004627

email: bmishra49@gmail.com

ଜିଲ୍ଲା ଜଳ ଓ ପରିମଳ ମିଶନ, ବରଗଡ଼

ପ୍ରିୟ ଗ୍ରାମବାସୀ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ, ଜିଲ୍ଲା ଜଳ ଓ ପରିମଳ ମିଶନ ତରଫରୁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଦଶହରା ଓ ଦୀପାବଳୀ ର ଶୁଭେଳା ।

ଜନଜାଗରଣ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୂଚନା - ୧୯୯୭ ମସିହା ବି.ପି.ଏଲ. ତାଲିକା ଭୁବନେଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିବାର, ଏ.ପି.ଏଲ., ସମସ୍ତ

ଏସ.ସି., ଏସ.ଟି., ଶ୍ରୀମତୀ ନାମମାତ୍ର ଚାଷୀ, ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ମହିଳା ମୁଖ୍ୟ ପରିବାର ନିଜର ଘରେ ପାଇଖାନା ବସାଇବା ପାଇଁ

ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଟ.୯,୧୦୦/- (ନଅ ହଜାର ଏକ ଶହ ଟଙ୍କା) ମାତ୍ର (ଜିଲ୍ଲା ଜଳ ଓ ପରିମଳ ମିଶନ ତରଫରୁ

ଟ.୪,୭୦୦/- ଓ ନରେଗା ତରଫରୁ ଟ.୪,୫୦୦/-) ପ୍ରେସ୍ବାହନ ରାଶିରୂପେ ଦିଆ ଯାଉଅଛି । ଆମ ଜିଲ୍ଲାରେ ରାଷ୍ଟ୍ରାରେ ଖାତା

ଫେରିବା ଯୋଗୁଁ ରାଷ୍ଟ୍ର ଦୁର୍ଗଣ୍ଠା ର ନମ୍ବନା ରହିଛି । ତେଣୁ ଉପରୋକ୍ତ ଯୋଜନାର ସୁଯୋଗ ନେବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ପାଇଖାନା କରନ୍ତୁ ନିରୋଗ ରହନ୍ତୁ

ନିଜ ତଥା ଜିଲ୍ଲାର ସନ୍ଧାନ ବଜାନ୍ତୁ

ନିୟମିତ ପାଇଖାନା ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦାରା ଶତକତା ୮୦ ଭାଗ ଜଳବାହିତ ରୋଗର ରକ୍ଷା ପାଇ ପାରିବା

ସ୍ଵାଧୂନତା ଠାରୁ ପରିମଳ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ

- ନି ହସୁନ

ବାନ୍ଧି ଫଳଲେ ଗଲା

ଜୀବନରେ ହାସ୍ୟ, ବ୍ୟଙ୍ଗ ଆଦିର ଏକ ସ୍ଵତତ୍ତ୍ଵ ସ୍ଥାନ ରହିଛି । ହସ ମଣିଷର ମନକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦର କରି ରଖେ । ଏହାର ଉପକାରିତାକୁ ନଜରରେ ରଖି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କରେ ଲାପିଙ୍ଗ କ୍ଲୁବ୍ ଗଢି ଉଠୁଛି । ବ୍ୟଙ୍ଗ କବିତା ଓ ଲେଖାମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାନିତ କରିବାପାଇଁ “ନି ହସୁନ” ସ୍ମୃତି ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି । ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରହିବ -ନେହାନ୍ତକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତି ସଂଖ୍ୟାରେ ଏପରି କବିତା/ଲେଖା ଆଦି ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । ସରସ, ସୁନ୍ଦର, ଶ୍ରୀଳ ରସାଳ ଲେଖା/କବିତା ମାନଙ୍କୁ ଅଗ୍ରାଧୁକାର ଦିଆଯିବ ।

କୌଳାସ କୁମାର

ଏ ମକାରୁ ଶୁନ୍ତ ବୋ ଆଜଛେ ଗୁଟେ ସରଦାର
ନୃଅ୍ରାଜ ଲାଗି ବସନା ଛିନମା କେତେ କରସୁ ବୋ କବାର ॥
ଚିନ୍ତାଏର ଠାନୁ ଛିନମା ବସନା ଯିମା ଗୁଟେ ଠାନ୍କେ
ହଜାର ଦଶେ ମାରି କରି ମେଲି ଦେମା ଘରକେ ॥
ଝନ୍ତିନେ ନୁ ମାରିପାରିଲେ ଖାଉଥା ଖାଏବୁ କେତେ
ଛୁହାଗାକେ ଡରସୁ ସିନେ ନି ଦେଖୁଛୁ କେ ମାତେ ॥
ମକାରୁ ବସନା ନେଇଁରେ ବୁଆ ନି ହଜ ସେ ଧନ୍
୦କା ଭଣା କଳା ହେ ଧନ୍କେ ଧୂରୁ ମୋର ଶରନ ॥
ପାଁଚ ବଛରନ୍ତି ହେତା କରୁଛୁ ତୁଳ୍ଳ କେତେ ଗଦେଇଛୁ କହ
ଛାନି ତୋର ଖର ମୁଠେ ନେଇ କାଣା କରୁଛୁ କହ ॥
ପିଲାହୁଆ ତୋର ନଙ୍ଗାଳା ବୁଲୁଛନ୍ତି ମାଏଟିର ପନ୍ତ ପଣ
୦କି ଭଣି କରି କାଣା ପାଏବୁ ଜଣା କେଁ ବନେର କଥା ॥
ମୁହମରାଧନ୍ତି ନି ଅଁଟଙ୍ଗ ଗା ସବୁ ଯାଏସି ଉଡ଼ି
କପାଳ ପୁଛି କରି କମାଲେ କେତେ ଲଖମି ନି ଯଥନ୍ ଛାଡ଼ି ॥

ସୁଜିର ମୁହଁ ଆଏବା ସିନେ କୁଲାର ମୁହଁ ପିବା
ସର ଧରମେ କମାଲେ ସିନେ ହାତେ ପନ୍ତରେ ଲାଗବା ॥
ଖାର ପରରେ ଲୁକବୁ ଖାଲି କୁକୁର ବିଲେଇ ବାଗିର
ଗୋର ଲୁକସି ପୁଲିସି ତରେ ସରଦାରକେ କେ ତର ॥
ହଁଙ୍କ କରବୁ ହଁଙ୍କ ଖାଏବୁ କାଁ ହେଲାସେ ତରବୁ
ଲୁକିଛପି କରି ଆଏଲା ବେଳେ ପିଠୁଲତେଲ ପାଏବୁ ॥
ଯେତା କରମ୍ କରବୁ ତୁଲ୍ଲ ପାଏବୁ ହେତା ପାଲ
ଉଲ ବାଗକେ ଯିବୁ ବସଲେ ହେବା ତୋର ମଙ୍ଗଳ ॥
ବାନ୍ଧି ଛପରି ଲହୁପୁଥୁଷି ଫୁଲ ଫୁଲରେ ଗଲା
ମୁନୁଷ ମନ୍ ବମେଇ ହେଲେ ଜୀବନ ଥେଇ ମଳା ॥
ହେଥର ଲାଗି ମୋର କଥା ମାନ୍ ନି'ପା ଦାଦନ୍ ଖଟି
ସରଦାର ଆରୁ ମାଲିକ ମୋରି ମାତ୍ରି ଦେବେ ତୋର ଚଟ୍ଟ ॥

ଜମରତଳା, ପଦ୍ମପୁର, ବରଗଡ଼
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ- ୧୯୩୭୪୭୭୭୪୯

କାହୁଁ ଚରଣ ଦାଶ

ମତେ ଯେତେ ମାଠବୁ ମାଠ, ମୁଲଁ ସେ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ
କହି କହି ତମେ ସେଇରା ହେଲେ ଭି
ବତେଇ ବତେଇ ଅଥା ହେଲେବି ଆମେ ନି ହେଉଁ ଛାଟ
ମତେ ଯେତେ ମାଠବୁ ମାଠ ମୁଲଁ ସେ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ ॥

ସାଏକଳ ପରପଟି ଧରି କରି ଆମେ ଯାଏସୁଁ ବଜାର କରି
ଯଦି କିଏ କାଣା କହେବା ବେଳେ ବତାସୁଁ ତେରି ମେରି
ଗାଡ଼ି ମରରେ ବସିକରି ଆମେ ଘିନୁଥସୁଁ ଦୂନଶାଗ
ଆଗର ଲୋକ ବାଟ ନି ଦେଲେ ହେସୁଁ କେଉଁ ରାଗ
ପେଁ ପାଁ ଆଉର ଭେଁ ଭାଁ ଥ ଲାଗସି ଆମକୁ ଉସତ
ଚାଲି ଚାଲି ଆମେ ହାଟ ନି କରୁ ଆମେ ଲ ଯୁଗର ନିସତ
ଘରେ ପଛେ ମୂଷାହୁଆ ଆମେ ବାହାରେ ଦେଖାସୁଁ ଠାର
ମତେ ଯେତେ ମାଠବୁ ମାଠ, ମୁଲଁ ସେ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ ॥

ଦୁକାନ ଲାଗି ଜାଗା ପାଉଛୁଁ ପାରଛା ନାପେ କାଁଟେ
ବଢ଼ ଦୁକାନ କରବାର ମନ ହେଲେ ଜାଗା ନାଇଁ ଅଁଟେ
ଆଗାଡ଼େ ପଡ଼ିଛେ ଗୁରହୁ ଜାଗା ଯେତେ ବଲୁବ ତେତେ
କିଏ ଜାନୁଛେ ଆବରି ନେଲେ ଆଗକେ କାଁଡ଼େ ହାତେ
ହେ ଆବରିଛେ ମୁଲଁ କେଁ ଛାଡ଼ି ମୋରବି ଅଛେ ହକ
ହେତା ବଳି ଚପରି ନେସୁଁ ନି ଦିଶେ ଆଗର ଛକ
ହୁଙ୍କାରାଦି ହେଇ ରୋଡ଼ ସଙ୍କରାସୁଁ ଲୁକକୁ ନି ଛାତ୍ର ବାଟ
ମତେ ଯେତେ ମାଠବୁ ମାଠ, ମୁଲଁ ସେ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ ॥

କାନେ ମୋବାଇଲ ଦେଇ କରି ଆମେ ଗପ ଚପ କରୁଥସୁଁ
ମାଟା ରୁଢ଼େ ଠିଆଉଠି କରି ଭାଷନ ମାରୁଥସୁଁ
କିଏ ହରବରେ ଅଫିସ ଯାଉଥିବା କିଏ ତାକତର ଖାନା
ଛୁଟା କେପାଁ ଆର ଅଳପ ଦୁରଶିଆ ହେଇଯାଉନ ବାଟବନା
ପରପଟି ଧରି ମୁହଁ ଚେଢ଼ା କରି ମୁବାଇଲ ଦେଇଥସୁଁ କାନେ

ଅଘନନ୍ତ କେତେ ମଲେନ ପଦ୍ମାଷ୍ଟେ କାଏଁ କାର ମନେ
ରାଷ୍ଟ୍ର ନିଯମତ ନି ମାନୁଁ ତାକେ ବନାସୁଁ ପାନିର ଘାର
ମତେ ଯେତେ ମାଠବୁ ମାଠ, ମୁଲଁ ସେ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ ॥

ପୂଜା ସମିଆ ଆସିଗଲା ବେଳେ ଦେଖିବ ଆମର ତାତି
ଶୁଦ୍ଧଦାନୁ ଗିଦଗିଦାନୁ ଯାଏସୁଁ ଆମେ ମାତି
ଜୋର ଜବରାନ ଚାଦା ଭେଦାଥୁ ଯେତକି ହେସି ଠୋଲ
ସଜାବୁଜା ଆଉର ଲାଇର ଆଘୋ ପୂଜା ହେଉଥାଉ ଗୋଲ
ଲୋକଦେଖିନିଆଁ ପରସେନନ୍ତୁଁ କେଉଁ ପାଏସା ଉଡ଼ାସୁଁ
ବଜା ମେଲୋଡ଼ି ଘାଁପାଟି ସଙ୍ଗେ ଗୁରହୁ ପୁରକା ପୁତ୍ରାସୁଁ
ଚାଲତି ସଡ଼କ ଜାମ କରି ଆମେ କରୁଥସୁଁ ନାଟ
ମତେ ଯେତେ ମାଠବୁ ମାଠ, ମୁଲଁ ସେ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ ॥

ନାଇଁ ରହୁ ଲ ଅନ୍ଧାର ରାତ୍ରର ଆଗକେ ହେଉ ଉକିଆ
ସରେ ଲାଗୁନ କବାର କାମେ ନି ରହୁନ କିହେ ଥକିଆ
ସେଇରା ବଳଦ ଲାଜେ ହେଉ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ କଥା କହୁ
ସିଆନ ଲୁକକର ରହୁ ମାନ ଦୁଷ୍ଟ ଧରୁ ନିଜର କାନ
ଆର କେତେ ଦିନ ନିଲଜ ହେମା,
ଆସ ସରେ ଆଏଇ ଗୁଟେ ହେମା
ନିଜେ ବାଟି କରି ଦେଖ ବାଟାମା, ମାଁ ମାଏଗକେ ପୂଜା କରମା
ସଲଖେ ସଲଖେ ଚାଲି କରି ଯଦି ହେଇଯିମା ଆମେ ଛାଟ
କେନ ପୁତା ଆଉ କହୁତ ଦେଖମା ଆମେ ଦରପୁଡ଼ା କାଠ ॥

ରାଧାରାଣୀବିହାର (ଖକୁରଟିକ୍ରା)

ବରଗଡ଼

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : - ୯୮୭୧୩୭୯୮୭୯୯

କୋଣାର୍କଥା ମାସିକ ପତ୍ରିକା ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ

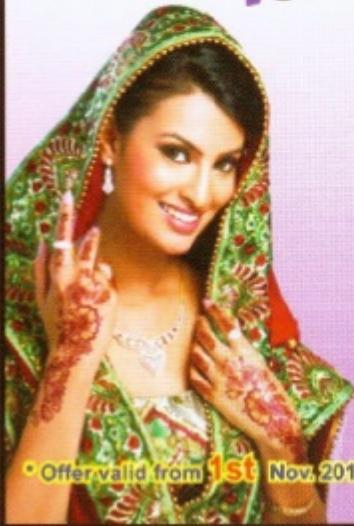
୧୯୯୨ ଫେବୃରୀ

ବରଗଡ଼ :	■ ନବରନ୍ ମେଡ଼ିଆ ସେଣ୍ଟର, ଗାନ୍ଧିଛଳ ■ ଜନତା ନ୍ୟୁକ ଏଜେନ୍ସି, ମେନଗୋଡ଼ ଏସ୍.ପି. ଅଫ୍ଟିସ୍ ସାମନା, ବରଗଡ଼	ଭବାନୀପାଟଣା : ■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ସତ୍ତୋଷ କୁମାର ଶତପଥ୍ ମୋ: ୧୯୯୩୪୩୩୪୭୭
ସୋହେଲା :	■ ପ୍ରିୟଙ୍କା ବୁଲ୍ ଷ୍ଟୋର, ସୋହେଲା ■ ଅମ୍ବେ ବସ ଭଣ୍ଟାର, ସୋହେଲା	ଲାଦେରପାଳି : ■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ସତ୍ତୀଦାନୀସ ପ୍ରଧାନ ଫୋ: ୦୬୭୮୯୯୯୦୪୧୧
ଶେସ :	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ଅଶୋକ ପୁଜାରୀ ମୋ: ୧୭୭୮୮୯୯୩୪୦୦	ଭାଲୁପାଳି : ■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ନିର୍ମଳ ପ୍ରଧାନ ମୋ: ୧୮୭୭୧୭୮୭୭୦୧
ପଦମପୁର :	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ନିତ୍ୟାନ୍ୟ ଦାଶ, ଶାନ୍ତି ନଗର ମୋ: ୧୪୩୭୨୪୭୭୭୭୭	ଅତାବିରା : ଭାରତୀ ପୁସ୍ତକ ଭଣ୍ଟାର ସରଣ୍ଗା : ■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ଠକୁର ପ୍ରଧାନ ମୋ: ୧୯୩୭୪୪୪୯୮୭
ଗାଇସିଲେଟ :	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପୁରୋହିତ ମୋ: ୧୯୩୭୮୦୨୪୦୪	ଗୋଡ଼ଭରା : ■ ପଣ୍ଡା ବୁଲ୍ ଷ୍ଟୋର ବୁଲ୍ଲା :
ନୃସିଂହନାଥ :	■ ଗନ୍ଧଗିରି ପୁସ୍ତକ ଭଣ୍ଟାର, ନୃସିଂହନାଥ	ଶମଲପୁର :
ପାଇକମାଳ :	■ ଦୟା ବୁଲ୍ ଷ୍ଟୋର, ପାଇକମାଳ	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣ ପଣ୍ଡା ବରପାଳି :
ଭୁଲ୍ଲାରିପାଳି :	■ ପତ୍ରିକା ମହଲ, ବସ ଷେଣ୍ଟ ■ ପି.କେ. ସ୍କ୍ରିନ, ମେନଗୋଡ଼ ■ ପାଣ୍ଡିଆ ମୋଗାଜିନ୍, ବସ ଷେଣ୍ଟ	ଭାଲୁପାଳି, ଫୋ: ସଂକର୍ମୀ ମୋ: ୮୭୦୪୪୮୦୯୮
ବଲାଙ୍ଗିର :	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ଚିନ୍ମୟ କୁମାର ସମାଦକ - 'କଥାନି', ରୁଗୁଡ଼ିପଡ଼ା ମୋ: ୧୭୭୭୮୮୦୮୦୭	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ମୁକ୍ତକଣ୍ଠ ପ୍ରଧାନ ମୋ: ୧୪୩୭୦୪୮୮୮୮
ପାଟଣାଗଡ଼ :	■ ଚନ୍ଦ୍ର ବୁଲ୍ ସେଣ୍ଟର, ବସ ଷେଣ୍ଟ ■ ନ୍ୟୁକ ଏର୍ହ ଭୁୟିକ, ବସ ଷେଣ୍ଟ ■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ନାଳମାଧବ ପାଣିଗ୍ରହୀ	■ ବସ ଷେଣ୍ଟ, ସମଲପୁର ■ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ କିଶୋର ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ ହୀରାଞ୍ଜଳ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ (ଦୈନିକ ସମାଦପତ୍ର)
ଭୁରିଆ :	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ଥବିର ମେହେର ମୋ: ୮୭୭୩୩୪୪୪୪୭୭୧	ଆଥା କଲୋନୀ, ବୁଦ୍ଧାର୍ଜଳା ମୋ: ୧୪୩୮୩୮୧୯୯୯୯୯
ଚିଟିଲାଗଡ଼ :	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ଚିକେଲାଲ ବେହେରା ମୋ: ୧୪୩୭୪୭୪୪୭୭୭୪	■ ସପନ ମିଶ୍ର ମୋ: ୧୪୩୭୪୩୦୪୭୯୯
ଖଡ଼ିଆଳ :	■ ମାର୍ଟ୍ଟର : ଗୌରାଙ୍ଗ ସାହୁ ମୋ: ୧୪୩୮୭୦୭୪୧୪ ୮୭୪୮୮୮୮୭୦୭୮	ଖାରସୁଗୁଡ଼ା : ■ ବୁଲ୍ ପାଣିଗ୍ରହୀ, ବସ ଷେଣ୍ଟ ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ : ■ ରଥ ନ୍ୟୁକ ଏଜେନ୍ସି ବେସରକାରୀ ବସ ଷେଣ୍ଟ

KISNA®

VVS REAL DIAMOND JEWELLERY
Agar Victoria First Flr, Puri Victoria Fortune Ap.

No. 1
The Largest Available
VVS Real Diamond
Jewellery Brand

Offer valid from 1st Nov, 2012 onwards

DIWALI & DHANTRAS BONANZA OFFER

12 EMI

Scheme
for Any Product

LAST EMI FREE*

**SANJUKTA
Jewellers**

Deals with
916 Gold & Silver Ornaments, Diamond

Sun Spring Ring
Style #: 10209

Sun Man Ring
Style #: 60054

BARGARH, DIST. BARGARH (Odisha)
Mob.: 9938561818

We Wish the Monthly Revolutionary Magazine "KOSHALKATHA" a Long Life to serve the interest of the people of Kosal Region.

Godrej

Chandan Brothers

NEAR GOSALA, BARGARH - 768028

PH: 06646-231155, CELL: 9437056011

**In the fond memory of Late Biranchi Purohit,
Who departed for his heavenly abode on 19.05.09.**

Dr. R.K.Purohit M.D. MICOG

Dip. Laparoscopic Surgery

University of Kiel, Germany

Director, Dept. of Obstetric & Gynaecology

Purohit General Hospital & Research Center

Shakti Nagar, Bargarh-768028, Koshalanchal, Odisha, India
Hospital (M) 9937317866, Ph.234403, 234468, 232596

DASARATH PATRA

**Mr. Dashrath Patra is the Veteran
L.I.C. Advisor of Life Insurance Corp.
Bargarh Branch**

Contacts:

Office: ପଲିସି ସେବା କେନ୍ଦ୍ର -ପ୍ରିମିୟମ ପ୍ରକଟ୍

Customer Care Center

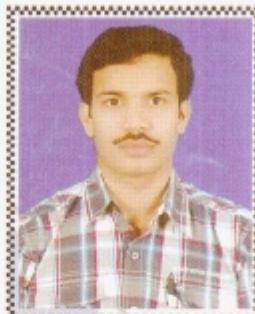
L.I.C. Premium Point

Bhatli Chowk, By the side of
Bank of Baroda, Bargarh, Odisha

**Mr. Sriram Chanra Patra is an Emerging
Superstar L.I.C. Advisor, Being the first
M.D.R. Member of Bargarh Branch**

Res. Address:

Back Side of Chandan Tyre, Toll Gate,
Ward no 1, Bargarh, Odisha

**SRIRAM CHANDRA
PATRA**